

BROJ 103

CENA 80 DINARA

NINĀA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

NINĀA I KRADLJIVCI ŽIVOTA

DEREK FINEGAN

NINJA I KRADLJIVCI ŽIVOTA

Derek Finegan
NINDA I KRADLJIVCI
ŽIVOTA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

1991. DEN PRESS

NINDA 103 — DECEMBAR 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257810-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

NINĐA I KRADLJIVCI ŽIVOTA

Žagor u malom, strmom dvorištu, tek ponegde prekrivenom polusuvom travom, odjednom prestade. Razlog, pojava visokog u crno obučenog čoveka sa cilindrom na glavi. Čitavo lice dugajlije bilo je obojeno belom bojom. Samo su krugovi oko velikih, prodornih očiju bili obojeni crnom bojom. Čovek je u rukama nosio veliku batinu na čijem vrhu se nalazila umanjena lobanja čoveka ukrašena raznobojnim perjem i trakama.

Čovek visoko podiže svoje znamenje smrti i zaurla neke nerazumljive, nepoznate reči. Ljudi okupljeni oko niske ograde i u dvorištu zažagoriše pokušavajući da se sakriju ispred očiju dugajlije.

Ovaj jednog trena zastade i doviknu nešto četvorici momaka koji su čekali na prašnjavoj ulici. Momci brzo podigoše sa zemlje drveni sanduk i trkom

ga unesoše u dvorište. Stigavši do dugajlije, spustiše sanduk i padoše u prašinu grčeći se u transu i neskrivenom strahu. Dugajlija podiže svoje znamenje i izgovori nekoliko reči.

Za to vreme u maloj kući napravljenoj od dasaka, blata i trave, na čistoj postelji ležao je čovek tridesetih godina. Ispod belog čaršava naziralo se snažno, krupno telo. Lice čoveka, međutim, bilo je samrtnički bledo-sivo, a oči kao da su dobijale onaj staklasti mrtvački sjaj.

Čovek sa stetoskopom oko vrata, očigledno mesni lekar, još jednom stavi aparat na srce samrtnika. Nije čuo nikakav, ni najmanji, šum. Izvuče ogleдалce iz džepa, obrisa ga i podmetnu ispod samrtnikovih nozdruva. Ni traga od daha. Najzad, lekar izvadi iz džepa tanku, dugu iglu i zabode je ispod donjeg kapka svog pacijenta.

Više se nije dvoumio. Njegov pacijent prešao je na drugi svet. On mu rukom sklopi kapke i u znak saosećanja klimnu mladoj crnkinji koja je stajala nedaleko od smrtnikove postelje. Žena pokri šakom usta, a onda zakuka iz sveg glasa. Njen jedini rođak, prijatelj, zaštitnik — njen brat bio je mrtav.

Istog trena kada je njen krik bola i neizmerne tuge dopro do dvorišta, jedan omanji čovek, nesrazmerno velike glave, obučan u crno svečano odelo, neprimetno se osmehnu. Samo krajem usta. Oči su mu bile ozbiljne, nekako odsutne. U svakom slučaju zastrašujuće. Samo na tren pojavio se iz senke, a onda je ponovo nestao nekud iza ugla kuće.

Narednog jutra na malom se oskom groblju okupili su se prijatelji pokojnog Alena Odija, učitelja, da prisustvuju sahrani svog vođe. Četvorica mladića brzo spustiše sanduk u usku raku dok su okupljeni napuštali groblje. Ostale su samo dve osobe. Sestra pokojnog Odija, Zerom, i isti onaj omanji glavati crnoputi čovek — šef policije Pier Gaben.

Grobari su brzo počeli da bacaju zemlju preko sanduka.

Čim je prva gomila zemlje pala na drveni poklopac, Alen Odi otvori oči. Tek nekoliko milimetara. Nije mogao da se pokrene, da izusti nijednu reč.

Dve krupne suze kliznuše niz njegove obraze.

Šef policije Pier Gaben još jednom se osmehnu isto onako zlorado kao i prethodnog dana, samo ovog puta u tom osmehu bio je vidljiv i trijumf. I dok su grobari nabacivali poslednje lopate zemlje, Gaben napusti groblje.

Godinu dana kasnije na Kolumbija univerzitetu trojica sedokosih naučnika istraživačkog centra s nestrpljenjem su očekivali da se pojavi njihov znatno mlađi kolega dr Filip Marten.

Ovaj mladi naučnik bio je rođeni Haitanin, poreklom Francuz. Sve do svoje osamnaeste godine živio je sa roditeljima na Haitiju, u glavnom gradu Port-o-Prensu. Kada mu je majka iznenada umrla bez prethodnih znakova bilo kakve bolesti, otac, inače diplomata, odlučio je da svog jedinca pošalje u Evropu, u Pariz na studije. Šest godina mladić je proveo na Sorboni, završio studije sa najboljim ocenama, a onda iskoristio stipendiju koju je nudio daleki Kolumbija univerzitet i tako se obreo u SAD. Odmah se istakao svojim radovima, željom za istraživanjima nepoznatog i uskoro je postao asistent u Istraživačkom centru ovog poznatog Univerziteta.

U međuvremenu saznao je da mu je umro i otac i da je bio

već i sahranjen dok je on bio na putu tako da više nije bilo razloga da putuje na Haiti. Nekako u to vreme poslali su ga u sliv Amazona da potraži ne-kakve droge koje su spravljali tamošnji vračevi i on je polako počeo da zaboravlja i Haiti, i dane provedene na tom dalekom ostrvu.

Te noći usnio je san koji ga je podsetio i na putovanje u Amazoniju, i na Haiti.

U džungli zvanu Zeleni pakao stigao je u pratnji pilota helikoptera, inače domoroca. Ovaj momak, uvek spreman na šalu, iskoristio je svoje poreklo i svoje rođake koji su ostali u džungli i omogućio dr Martenu da se sastane sa jednim vračem. Ono što je doživeo prilikom tog susreta, mladi naučnik neće zaboraviti do kraja života.

Vrač ga je dugo posmatrao gotovo ga fiksirajući pogledom, a onda mu bez reči pružio posudu od kore kokosovog oraha. Marten na njenom dnu ugleda tek nekoliko gutljaja ne-kakve smeđe tečnosti koja je svojim mirisom istovremeno i mamila i odbijala. Baci kratak pogled na svog pilota i ovaj mu reče da sada više nema kud i da mora da ispije pruženu »čašu«. Uvek spreman na avanturu, mladić se osmehnu vraču a zatim naiskap popi mrku tečnost. Nije osetio nikakav ukus u ustima, ni bilo kakve promene. Ustade i htede

da krene, ali se, istog časa, kao gromom ošinit sruči na gustu travu.

Iz ošamućenosti ga trže re-žanje mladog jaguara čije su ga zelenosmeđe oči posmatrale sa visine od oko dva metra. Marten pokuša da skoči i pobegne, ali nije uspeo ni da se pomeri. Jaguar skoči sa drveta i jednim skokom nađe se na mladićevim grudima. Marten poče da jauče, ali onda shvati da zver ne namerava da ga ubije.

Naprotiv, počela je da ga liže po leu i da mu se umiljava. On se nasmeja i obema rukama zgrabj predivno sjajno krzno životinje. Poče da se valja po travi kao da se igra sa psom ljubimcem, a ne divljom prašumskom zverkom.

Nekoliko koraka dalje stajao je vrač i posmatrao belca koji doživljava drugi svet ubeđen da se igra sa jaguarom, dok se, u stvari, sam valjao po travi.

Onda se desilo nešto što je zaplašilo i vrača.

Iznenada dunu čudan vetar, i to samo u krugu od nekoliko kvadratnih metara. Vrač podiže svoj ogrtač i pokri se njime po glavi.

Nestade i jaguar, a mladi naučnik se prenu iz opijenosti. Ni traga od domorodaca koji su pre nekoliko minuta... ili sati... ili dana, nije bio siguran, stajali oko svog vrača. Prepoznao je samo ukrasno perje koje je iz-

virivalo ispod ogrtača sada neprepoznatljive spodobе.

Filip Marten ustade i priđe vraču. Drhtavim prstima uhvati krajeve ogrtača i naglo ih otvori.

Umesto poznatog lica vrača, u lice mu se kezio neki omanji glavati crnac. Nešto mu se u tom liku učini poznato, ali on, prestravljen ovom promenom, ustuknu, a potom počе da бежи. No već posle nekih desetak metara nalete na meko tle i naglo počе da propada kroz travu i opalo lišće. Pozivao je za pomoć, ali nije bilo nikog da ga чује.

Našao se u dubokoj, uskoj jami koja se strmoglavo spuštala unedogled. Onda iz rastresite zemlje počеše da se pojavljuju polutrule ljudske ruke pokušavajući da ga dohvate.

On baci pogled prema vrhu jame i još jednom ugleda lice onog glavatog crnca tamnih očiju. Ovaj mu se još jednom naceri i nestade.

Filip oseti kako će se strmoglaviti i kako jedna od ruku koje je šćepao počinje da se odvaja od nevidljivog tela. Krik nu još jednom, a potom se otkinutom rukom odlete u ambis.

Sledeće čега je postao svestan bilo je da лежи pod jednim ogromnim drvetom sa suvim korenom u ruci. Nasmeja se, ali kad je shvatio da se nalazi

u nepoznatom kraju, brzo skoči na noge i potrča prema zapadu. Bar je tako mislio.

Iznenada, kroz lišće ugleda telo jaguara koji kao da je sačekao da bude viđen, a onda potrča kroz gustiš. Ni sam ne znajući zašto, Filip potrča za njim.

Nije znao koliko je vremena pratio jaguara ili šum koji je zver pravila probijajući se kroz gusto žbunje, splet lijana i granja, kad ponovo propade kroz gustu zavesu od trave i šikare. Kotrljao se dobrih dvadesetak metara.

Kada se zaustavio, vrisnu od sreće.

Nalazio se na ivici asfaltnog drumа!

Brzo baci pogled prema mestu sa kojeg je pao. Za trenutak ugleda jaguara, a onda životinja kao nekom magijom nestade.

Bila je to avantura o kojoj se još nije usudio nikome da kaže ni reči. Samo je sve zabeležio na traci magnetofona i ostavio u sef.

A te noći, uoči sastanka sa trojicom starijih kolega, od kojih je jedan bio i njegov šef, direktor istraživačkog centra, usnio je san u kome mu se ukazao lik glavatog crnca.

Kada se probudio, bio je sav mokar od znoja. Jedva je uspeo da se smiri. Od daljeg spavanja više nije bilo ništa. Zato je u-

stao i u magnetofon izdiktirao i taj neobični san.

Na san je mislio i dok se vozio prema Univerzitetu. Na san je mislio i dok je ulazio u lift, pritiskajući dugme desetog sprata.

— Ah, evo i našeg mladog prijatelja — pozdravi ga doktor Frensis Ford, direktor Centra. — Mislim da ćeš biti veoma zadovoljan kad čuješ zbog čega sam te zvao, Filipe. Hajde, sedi — reče pokazujući mu praznu stolicu.

Mladić klimnu glavom ostalima, a potom zauze ponuđeno mesto.

— Najbolje će biti da prvo pogledaš ovaj dosije i fotografije — reče profesor Ford pružajući mu crvenu fasciklu.

Filip je otvorio i odmah ugleda dve velike fotografije. Lik na krvoj od njih prepoznao je posle minut-dva.

Bio je to njegov nekadašnji prijatelj sa Haitija, učitelj Alen Odi.

Lik sa druge slike nije mogao da prepozna. Na slici je bio mršav čovek izgubljenog pogleda, duge, u krikice uvijene kose, u pocepanoj košulji i istim takvim pantalonama.

Filip diže pogled, ali mu Ford dade znak da okrene fotografiju.

Na poledini je pisalo: Alen Odi, Port-o-Prens juli 1988.

— Ne, to nije moguće. Koli-

ko ja znam, on je umro pre godinu i nešto dana. Odmah posle mog oca. To svakako ne može da bude učitelj Odi — reče.

— Pročitaj izveštaj koji smo dobili uz sliku. Potpisala ga je lekarka iz azila za umobolne u kome se Alen Odi i sada nalazi — reče mu profesor Ford.

Filip posluša i za tren oka prelete nekoliko rečenica otkucanih mašinom. Lekarka koja se potpisala kao Žana Kastel izveštavala je da je čovek po imenu Alen Odi pronađen kako luta u blizini groblja. Od tada, već dva meseca nalazi se u azilu u kome i sama radi.

— Siguran sam da je posredi greška — bio je uporan Filip.

— Mladi kolega, imamo tu i umrlicu koju je potpisao mesni lekar. On je ustanovio da je srce njegovog pacijenta prestalo da kuca. Da nije mogao da locira puls. Da na ogledalu nije bilo ni traga daha i konačno — telo umrlog bilo je neosetljivo na bol. Jednom reči, čovek je bio u nekom stanju MRTVILA. Kako su to postigli i ko — to hoćeš da pitaš, zar ne?

Filip Marten brzo zaklima glavom.

— E, momče, to pitanje i mi postavljamo, a od tebe očekujemo da nađeš odgovor.

— Da, Filipe, uspeo sam da nagovorim Upravni odbor da nam odobri znatna sredstva za ovaj poduhvat. Koliko sutra-

-prekosutra možeš da poletiš na Haiti. Ali, ako ti se ne ide...

Filip Marten brzo ustade.

— Idem... svakako idem. Pa to je ludo! Mislim to sa učiteljem. Odijem. Ako je neko uspeo da ga tako umrtvi, onda smo na tragu moćnog narkotika koji bi nam svakako bio od koristi — povika razdragano.

— Tako je, mladi prijatelju. I sam sam dugo bio uveren da su priče o zombifikaciji i zombima — živim mrtvacima ili mrtvacima koji hodaju — samo legende, izmišljotine pisaca petparačkih romana... Posle ovoga — Ford pokaza na dosije — uveren sam da tu nečeg ipak ima. Tvoje je da otkriješ o čemu je reč.

Sastanak je bio okončan.

Filip brzo spakova dobijeni dosije, pokupi čekove koje mu je profesor Ford pružio zajedno sa avionskom kartom, a onda krete kući, u svoj momački stan, da se pripremi za dalek put.

Bio je uzbuđen. U SAD je godišnje umiralo posle operacija nekoliko desetina hiljada ljudi zbog postanestetičke groznice. Otkriće narkotika koji je služao za zombifikaciju to bi svakako sprečio, ili, u najgorem slučaju, sveo na neznatnu brojku.

Obuzet tim mislima mladi na učnik je brzo pakovao sve po-

trebne stvari za put i istraživanje.

*
* *

Nekako u isto to vreme, negde na otvorenom Karipskom moru, moćni čamac, dvomotora, opremljen svim potrebnim za lov na sabljanke i druge krupne ribe, lenjo se ljuljuškao na gotovo ravnoj morskoj površini. Činilo se kao da je brodić napušten. Međutim, na palubi su ležala dva para, opušteno se prepuštajući blagim sunčevim zracima i čistom vazduhu punom mirisa soli i morskih dubina.

Bili su to Leslie Eldridž, njegova verna devojka i pratilac Sumiko, plavokosi div Tabasko Pit jedna od njegovih povremenih družbenica, rđokosa Meg Starlajt.

Bili su to retki trenuci odмора za Leslija Eldridža, trenuci u kojima je mogao da se sasvim opusti i preda uživanju u društvu verne pratilje i vernog prijatelja.

Već tri dana ponavljala se ovakva slika. Isplovljavali bi u rano jutro, a vraćali se tek kada bi zvezde prekrile nebo i vazduh postajao neprijatno hladan.

Iznenada, nešto snažno udari u brodić. Istog trenu, osetiv-

ši haragei, Lesli je bio na nogama. Međutim, njegovo oštro oko nije videlo nikakvo plovilo u blizini. Priđe ogradi da proveri da nije reč o nekom brzom, niskom čamcu koji se odvažio da se otisne toliko daleko od obale.

Ništa.

Onda se udar ponovi, ovog puta s druge strane.

— Auuu, Bog te tvoj, pa ovo je pravi kit! — začu Lesli glas svog prijatelja čija se orijaška prilika pojavi na gornjoj palubi.

Lesli pogleda u pravcu Pito-ve ruke i za tren ugleda veliko peraje. Odmah je prepoznao ajkulu-tigra.

Ajkulu ubicu.

Samo, zašto se neman ustremila na njihov brodić?

— Ili je ranjena pa je pobesnela, ili smo joj se, ako je izgladnела, učinili kao primamljiv zalogaj — dobaci Pit kao da čita Lesliejeve misli.

I ninda je pomislio da je morška neman ranjena i da je zbog toga pobesnela. Priđe bliže očekujući napad koji se pripremao.

Ogromna ajkula opisa polukrug, a potom snažnim zamasi- ma vitkog repa prosto polete prema brodiću.

— Nadam se da je ovo naše korito dovoljno jako i da će izdržati! — povika Pit. Znaš, Lesli, posle onog filma »Čeljust« nisam više siguran da su te »ri-

bice« toliko slabašne i naivne.

Snažna neman iskrete se na stranu i njen trbuh blesnu pod zracima sunca. Udarac u korigo brodića odjeknu kao eksplozija podvodne bombe.

— Nigde ne vidim tragove ranjavanja — reče Lesli čijem oku je bio dovoljan i taj kratak tren kada se ajkula ustremila na brodić. Jedino ako je nečim otrovana — reče poluglasno.

Htede nešto da dobaci Pitu, ali plavokosi momak više nije bio na svom mestu. Trenutak kasnije pojavio se na metar od Leslija. U ruci je držao veliki nož za ronjenje sličan onom kojim je Silvester Stalone baratao u filmu »Rambo«.

— Sad ćemo da vidimo šta fali onoj »ribici« — reče i, ne sačekavši da mu prijatelj bilo šta kaže, prelete ogradu brodića i nestade u bistroj vodi.

Ajkuli, koja je otplivala nekih dvadesetak metara dalje hvatajući nov zaleť, pažnju je privukao pljesak ljudskog tela o površinu vode. Za trenutak je oklevala, a onda lagano počela da se približava.

Lesli šmugnu u kabinu, a tren kasnije vrati se noseći u ruci vakizaši. Sečivo je bilo okrenuto uz podlakticu tako da ga rido-kosa Meg, pa ni Sumiko, nisu mogle videti.

— Lesli, šta je to što udara o brodić? — javi se Sumiko.

— Ajkula... onaj ludak je

skočio da je lovi. Moram za njim — odgovori Lesli kratko.

— Nemoj uzalud da se kva-
siš, Lesli! Izaći ću ja nakraj sa
njom. Nisam ti nikada pričao
koliko sam ih potamario dok
sam živio u Australiji. Samo
gledaj i divi se. Videćeš na de-
lu pravog majstora — doviknu
Pit bezbrižno, kao da se spre-
ma da sa pitomim delfinom po-
kaže nekoliko atrakcija, a ne da
se suoči sa opasnom ajkulom
— ubicom.

Za priču više nije bilo vre-
mena.

Ajkula je odlučila da napad-
ne.

Kada se njeno zahuktalo telo
našlo nadomak snažnog momka,
on se na neobjašnjiv način iz-
baci iz vode izbegavši tako tro-
struk red oštrih, iskrivljenih
zuba u razjapljenoj čeljusti i
nađe se nemani na leđima. Je-
dnom rukom čvrsto je dograbio
trouglasto leđno perje, a dru-
gom rukom snažno zamahnuo i
sečivo, dugo čitavih trideset dva
centimetra, probi hrapavu, pe-
gavu kožu ajkule i nestade u
njenom telu.

Snažna neman izvi se i izlete
iz vode gotovo čitavom duži-
nom. Besno je trznula levo-de-
sno, a onda zaroni zajedno sa
Pitom na leđima.

Ridokosa kriknu i onesvesti
se kad vide kako joj ljubavnik,
zakačen za leđa nemani, nesta-
je pod vodom.

Lesli više nije hteo da čeka.
Pope se na ogradu, a onda sko-
či pod ostrim uglom. U vodu
je uleteo bešumno. Samo tren-
dva i ugleda tamnu senku aj-
kule kako pokušava da zaroni
duboko. Međutim, Pit očigledno
nije bio hvalisavac. Na samo
njemu znan način naterao je
ranjenu neman da ponovo za-
pliva ka površini. Lesli iskoristi
trenutak kada su tela čoveka i
ajkule projurila pored njega i
zari oštri vakizaši u kičmu mor-
ske nemani. Istog trena, pogo-
đena u najosetljivije mesto, ne-
man se ukoči paralisana.

Kada su isplovili na površi-
nu, Pit se zagleda u prijatelja.

— Šta je bilo? Hteo si izbli-
za da vidiš šta se dešava?

Lesli mu se samo osmehnu,
a potom zatraži od Sumiko da
spusti jako uže sa čekrka. Brzo
su zategli omču oko repa ajku-
le, a onda oba momka skočiše
na palubu.

Pošto su povratili Meg iz ne-
svesti, Lesli reče Sumiko da
njih dve ipak uđu u kabinu.
Hteo je da raspori neman i vi-
di šta je bio uzrok onim ludac-
kim nasrtajima na brodić.

Vakizaši, oštar kao skalpel,
začas otvori beličasti trbuh ne-
mani duge više od četiri metra.
Kad je ugledao sadržinu utro-
be koja se jednostavno sručila
na rešetkasti deo palube, Pit
oseti kako mu creva kreću pre-
ma ustima. On, iskusan borac,

veteran, momak koji je prošao sito i rešet, nije mogao da ostane ravnodušan.

Doduše, malo ko bi i mogao.

Mogao je jedino ninđa, ali se i njegove oči skupiše.

Iako izmešani sa ostacima razne ribe, delovi ljudskog tela i odeće bili su, ipak, prepoznatljivi. Bila je tu i čupava glava nekog nesrećnika unakaženog lica i gornji deo tela presečen na tri dela. Na jednom delu, na kome se zadržala i desna ruka, na kožnom remenu još uvek je bila pričvršćena mala kožna torbica.

Lesli priđe i skide torbicu. Čim je otvorio, ugleda vrećicu punu belog praha.

— Heroin — reče kratko.

— Molim? — javi se Pit koji se odmakao nekoliko koraka.

— Ma ko bio ovaj momak, nosio je heroin sa sobom. Mora da se neka od kesa koje je nosio otvorila i to je omamilo, odnosno razbesnelo ajkulu. Zato je i kidisala na nas — uzvрати Lesli.

Pit, koji se povratio, pomalo poštiđeno priđe ninđi.

— U pravu si, momak je verovatno bio kurir. Ko zna kako se našao u moru.

Onda na desnom kažiprstu ruke pojedenog kurira ugleda neobičan prsten. Saže se i jednim potezom smače neobičan komad nakita. Obris ga i pruži Lesliju.

Na sredini prstena ovalnog oblika dominirao je nekakav simbol ucrtan u trougao. Lesli pokuša da ga dešifruje, ali uzalud. To nije bilo ništa čudno jer do tada nikada nije video ništa slično.

* *

Na samom vrhu velike zavravnjene hridi nalazila se stara tvrđava, ili, bolje reći, njeni ostaci. Ako bi je neki zalutali putnik, koji bi tuda leteo avionom, i ugledao, poverovao bi da je reč o ko zna kada sačinjenoj, a onda i uništenoj tvrđavi. Međutim, nije bilo tako. Tvrđava jeste datirala još iz sedamnaestog veka, ali već tri godine nije bila pusta.

Među njenim zidinama sada se nalazila sasvim nova, moderno opremljena i veoma, veoma udobno nameštena velika vila. Njen vlasnik, Enriko Kabral, šef moćne narko-mafije, nije žalio novca da sebi uredi ovako sigurno i udobno skrovište.

Desetak naoružanih stražara bili su samo znak predostrožnosti, jer do tvrđave je, sada, praktično bilo nemoguće doći. Sa tri strane okruživale su je visoke stene, bezdani i litice. Sa četvrte čuvala je džungla i — nešto još strašnije.

Čuvao je tabu!

Bila je to zemlja zombija.

Zemlja mrtvaca koji hodaju.

Zemlja ljudi bez duše. Robova moćnih vudu vračeva. Toliko moćnih da su gospodarili životom i smrću. Ali, i ta smrt nije bila obična. I, što je još gore, nije bila konačna. Oni su umirali onoliko puta koliko je to želeo njihov gospodar — vudu vrač. Umirali su u neopisivom strahu, moleći bogove da ih jednom zauvek oslobode i podare pravu smrt.

U unutrašnjem dvorištu prelepe vile, dobro zaklonjene visokim gustim rastinjem, zavaljen u udobnu pletenu stolicu Kabral je posmatrao čoveka koji je skrušen stajao pred njim gužvajući u rukama nekakvu kapu.

— Kažeš, Paolo je pao u more — i nestao? — upita po treći put Kabral?

— Si senjor... baš tako. Nisam video kako je pao, ali čuo sam kada je pljusnuo u vodu... i odmah je nestao — uzvрати čovek jedva čujnim glasom vidno drhteći čitavim telom.

— Gde je bila roba koju sam vam poverio?

— Na onom mestu na kome ste naredili. Na Paolovim grudima, vezana kaišem...

— I bila je na njemu kad je... pao u vodu?

— Si, senjor. Bila je na njemu.

— Zašto nisi skočio za njim, da mu pomogneš?

— Senjor... nisam... smeo. Ja... ne umem... da plivam.

— Pseto prokleta, znaš li ti koliko je vredela ona roba?! Ha?! Znaš li, pitam te kopile šugavog psa?

— Ne... senjor. Nemam pojma.

Kabral skoči iz stolice. Načini nekoliko koraka prema spoljnjem delu zida tvrđave, a onda zastade. Kao da se nečeg dosetio i vraćao se do uplašenog čoveka.

— Znači tako, ne znaš da plivaš i zbog toga je moja roba nestala, ako ne lažeš. U svakom slučaju vreme je da naučiš da plivaš, a ja ću za to vreme da proverim da li si lagao ili ne. Vodite ga — naredi Kabral dvojici stražara.

Čovek se u prvi mah prepusti sudbini. Nije znao šta njegov gazda namerava. Ali, kada su ga proveli kroz uski prolaz u zidu starog zdanja i kada se našao na stenovitoj platformi ne većoj od dva kvadratna metra — on vrisnu.

— Shvatio si pseto, ha? E, pa lepo. Obećao sam da ću te naučiti da plivaš. Prva lekcija: ulazak u vodu — naceri se Kabral, a onda naglo gurnu čoveka sa litice visoke najmanje pedeset metara.

Paralisan od straha, nesrećnik nije uspeo ni da krikne. To je učinio tek kada je bio gotovo iznad vode, ali njegov krik do

trojice ljudi gore na litici do-
pre kao slabašan kriik neke
morske ptice. Telo mu se pri
sudaru sa morskom površinom
gotovo raspuklo, a zatim poto-
nulo kao kamen.

Kabral se nije brinuo da li će
neko i nekada naći leš. Bio je
uveren da je to nemoguće. Stru-
ja je dole bila jaka i odneće te-
lo ko zna koliko milja dalje pre-
ma pučini — a tamo će ajkule
i ostale ribe da unište i posled-
nji dokaz još jednog njegovog
zločina.

— Pedro, šta ti misliš o ovo-
me? — upita Kabral svog naj-
poverljivijeg čoveka.

— Nisam siguran, ali čini mi
se da je čovek govorio istinu.
Nezgode se događaju, znaš i
sam Verujem da se Paolo na
neki način okliznuo i pao u
vodu. Možda se preplašio...
možda ga je odmah dograbila
neka ajkula... tamo kuda oni
prolaze ima ih mnogo. Zato
sam siguran da naš čovek nije
lagao. Nego...

Kabral odmah podiže pogled.

— Imaš neku ideju? — upita.

— Da. Samo ideju. Ako aj-
kule, ipak, nisu progutale Pa-
ola, ako se samo udavio, onda
nije nemoguće da je njegovo
telo isplivalo na pučini. Ja bih
poslao ljude sa brzim čamcem
da sve provere. Možda telo još
uvek pluta. U svakom slučaju
»roba« zaslužuje da to učini-

mo— objasni Pedro.

Kabral je nekoliko minuta
ćutao.

— U pravu si, Pedro. Za-
molio bih te da lično to ura-
diš. Znaš da samo tebi veru-
jem u potpunosti.

Pedro klimnu glavom i po-
zva jednog od stražara. Neko-
liko minuta kasnije, tajnim pod
zemnim prolazom, za koji su
znali samo ljudi iz utvrđenja,
a oni su bili svi do jednog oda-
ni Kabralu, kretoše ka skri-
venom sidrištu na kome se na-
lazio snažni brzi motornjak.

Kako je tačno znao tok mor-
ske struje, Pedro objasni kor-
milaru kurs i snažni motor-
njak pojuri iz mesta visoko
dignutog pramca. Posle četrde-
setak minuta stigli su do mesta
na kome je struja naglo skre-
tala prema obali. Pedro nare-
di da ugase motore, a onda za-
jedno sa još trojicom ljudi,
poče snažnim durbiniima da
pretražuje površinu mora. Tek
posle petnaestak minuta, kada
je već bio spreman da naredi
da nastave u pravcu struje, je-
dan od ljudi ga pozva i poka-
za rukom ka mestu na kom je
primetio da nešto pluta po vo-
di i da se na to spuštaju gale-
bovi.

Čamac lagano krete na tu
stranu. Ubrzo otkriše ostatke
ajkule ubice. Kraj njenog leša
vrzmale su se i dve manje aj-
kule i on ih pucnjima iz pišto-

lja brzo rastera. Kako je pripadao onoj vrsti ljudi koja sva-
ki posao obavi temeljno, Pedro naredi da se čakljama privuku ostaci ajkule. Dugo je posmatrao telo nemani, a onda shvati da nešto nije u redu.

Na unakaženom trbuhu još uvek su bili vidljivi tragovi noža. Kada je ugledao i dva uboda na leđima velike ajkule, Pedro shvati da je neko sredio ajkulu nožem pre nego što su je ostale ajkule dokrajčile.

— Hej, Pedro, vidi, tamo nešto pliva — pozva ga jedan od pratilaca pokazujući rukom na nešto tamno što je plutalo ispod same površine vode.

Pridoše bliže i izvadiše stvar iz vode. Bio je to deo košulje ispod čije se epolete još uvek nalazio kožni remen. Odmah su prepoznali o čemu se radi.

— Ipak ga je ajkula sredila. Samo...

Pedro ne doreče svoju misao. I dalje je razmišljao o tragovima noža na telu ubijene ajkule. Neko je pre njih video i ajkulu — i ono što je bilo u njoj. Taj NEKO je najverovatnije video i »robu«. Zato će u najkraćem roku morati da sazna ko se u toku dana muvao na tom mestu.

— Idemo u luku. Imam posla — naredi kratko.

Sat i po kasnije uplovili su u malu luku. Pedro iskoči i

bez reči ostavi pratioce. Ljudi su mu se usput sklanjali s puta — i to mu je godilo. Ubrzo se nađe pred zgradom komande policije. Stražar ga pozdravi i obavesti da je gospodin Gaben u kancelariji.

Omanji crnac nesrazmerno velike glave i tamnih, nedokučivih očiju sedeo je udobno zavaljen u visokoj, izrezbaren-
oj stolici. U ruci je držao posudu od bojenog stakla neobičnog oblika. Čep na posudi bio je zapečaćen voskom na kome je bio utisnut neobičan znak.

Gaben brzo skloni posudu kad Pedro banu u kancelariju.

— Nešto nije u redu? — upita dubokim glasom koji je odudarao od cele njegove pojave.

— Zašto misliš da nešto nije u redu? — upita Pedro.

Glavonja se nasmeja i ustade.

— Čim si ti sišao odozgo — nešto nije u redu. Dakle?

Pedro sede na ivicu stola i nehajno počeo da prevrće papire koji su ležali na stolu.

— Jedan kurir je stradao. Roba je nestala. Sredila ga je ajkula, ali i nju je neko ubio. Taj neko me interesuje. Ko je u toku dana bio u vodama blizu luke?

Gaben se zamisli. Brzo je preturao po glavi. Ne, niko,

koliko on zna, nije u toku dana isplovljavao. Ribari su se vratili u rano jutro i njihovi brodići više nisu isplovljavali. Možda neko sa strane? On pritisku dugme na stolu i jedan uniformisani policajac uđe u sobu. Salutira i sačeka da čuje naređenje.

— Pođi do Žan—Pjera i pitaj da li su videli neki nepoznat čamac, jahtu ili bilo kakav brod na povratku u luku!

Policajac salutira i ode.

Petnaestak minuta kasnije vrati se u pratnji sedokosog meleza, vođe ribara.

— Senjor, videli smo veliki lovački čamac, znate one kojim Ameri love sabljjarke i ajkule. Mimoišli smo se sa njime pri povratku. Plovio je prema jugoistoku. Taj čamac smo već dva puta videli gotovo na istoj liniji — reče čovek tihim glasom.

— Ako je bio dva puta, doći će i treći — reče Gaben kao za sebe dajući znak Žan-Pjeru da je slobodan.

Pedro je stajao kraj prozora. Neko vreme je ćutao, a onda reče:

— Stranci. Samo su nam još oni nedostajali.

— Sutra ću ja da ih čekam kod rta. Ne 'brini, saznaću sve što nas interesuje. Pozdravi Kabrala i reci da ne brine.

Odrpanac po drugi put prođe pored stola za kojim su sedeli Lesli i njegovi prijatelji. Nindi to nije promaklo. On samo stisnu Sumiko za ruku i ustade od stola. Nije krenuo za odrpancem, već je otišao na suprotnu stranu. Skriven u seneci palme, ugleda nepoznatog odrpanca kako začuđeno posmatra praznu stolicu na kojoj je do maločas sedeo belac.

Nisu Lesli i njegovo društvo bili jedini belci u bašti malog restorana. Naprotiv, bašta je bila puna turista koji su tog jutra pristigli izletničkim brodom.

Šta je, onda, to što je privuklo pažnju odrpanog meleza?

Lesli je pred sobom na stolu držao neobični prsten skinut sa ruke nesrećnog kurira i taj prsten je kao magnet privukao pažnju skitnice.

Pošto se osvrnuo nekoliko puta tražeći pogledom vlasnika prstena, koji je takođe nestao, odrpanac krete polako prema mračnijem delu obale.

Tek što je za njim ostao žagor turista, osetio je kako ga snažna ruka hvata za rame. Trgnuo se. Hteo je da vikne, ali oseti kako više nema volje za tako nešto. Kao da je od-

jednom izgubio volju i da se pokrene.

Ninda je znao gde da pritisne i parališe protivnika. Privukao je ukočenog čoveka bliže i zagledao mu se u oči.

— Zašto te interesuje MOJ prsten? — reče i izvadi neobičan komad nakita iz džepa na košulji.

Momak se strese kao da je u groznici.

— To je... taj prsten... znak... NJIHOV znak. Ti nisi njihov — počeo čovek da zamuckuje.

Ninda popusti stisak ali je i dalje fiksirao čoveka.

— Ko su to ONI? Šta znaš o njima?

Čovek počeo još više da se trese. Najzad uspe nekako da izusti gotovo se gušeći od straha.

— To je... Bratstvo mrtvačke glave... Oni postoje na ostrvu više od sto godina... jaki su... imaju i vudu moć... sa njima NIKO ne sme da se sukobi.

Ninda uzdahnu. Slutio je opasnost i nevolje još onog časa kada su otkrili ostatke ljudskog tela u ajkulinoj utrobi. Tajanstveni prsten samo je pojačao to osećanje. Sada — ninda je bio siguran da je na traagu još jednog zla, još jedne mračne sile koju će morati da savlada. Njegova sudbina bila

je — neprekidna borba protiv zla.

— Šta još znaš o njima? Gde se nalaze, koliko ih ima?

Čovek se samo tresao. Ninda shvati da nesrećnik ne zna više ništa. Zato ga oslobodi stiska i blage hipnoze.

Odrpanac kao da se iznenada probudio iz sna.

— Ti... nisi tamo... prsten... gde je? — zapita.

Lesli izvadi prsten i podnese mu ga pod nos. Čovek samo jeknu i pobeže u noć.

»Ako ima neke veze sa bandom, sada će svakako da ih obavesti«, zaključio ninda. Maločas ga je strah paralisao, pa nije ništa više rekao ali nikad se ne zna...

Vratio se za sto i jednim pogledom umirio Sumiko. Pit i njegova ridokosa, obuzeti jedno drugim, nisu čak ni primetili da je ninda bio odsutan nekoliko minuta.

— Hoćemo li i sutra na istu stranu? — upita Pit posle nekoliko minuta.

— Ne znam. Možda je bolje da sutra krenemo prema Porto Pe. Tamo još nismo bili, a čuo sam da ima lepih uvala i stena pod kojima se kriju krupne i ukusne ribe — dodade Lesli.

— Važi, ortak, kako ti kažeš — složi se Pit, a onda uhvati Meg za ruku i povede je prema pansionu u kome su odseli.

— Eh, srećnica — dobaci

Sumiko smeškajući se izazivački i pokazujući glavom prema Pitu i Meg.

— A, šta tebi fali, devojčice?
— upita Lesli i zagrlji je.

— Pa... večeras si nekako odsutan. Kao da ne postojim — ona ga prepredeno pogleda.

— To ćemo začas da sredimo. Dolazi ovamo!

Sumiko poslušno skoči i njih dvoje se zaputiše prema luci, ka mestu na kome je ukotvljen ležao unajmljeni brodić. Kada su stigli na palubu, Sumiko htjede da uđe u kabinu, ali je Lesli povede na gornju palubu.

— Noć je vedra i topla, nebo je prekriveno zvezdama i prava je šteta ne uživati u toj lepoti — reče svlačeći tanku svilenu mini haljinu sa božanstvenog tela.

Preplanulo telo blesnu na mesečini u punom sjaju. Devojka jednim potezom oslobodi dugu crnu kosu i ova kao slap pade preko njenih ramena i leđa, dosežući joj do struka.

— Bože, koliko si lepa — prošaputa Lesli uzimajući je u naručje.

Htela je nešto da mu kaže, ali joj on zapuši usta nežnim ali strasnim poljupcem. Devojka se čitavim telom upi u voljenog čoveka. Iako su godinama bili zajedno, svaki susret njihovih tela bio je nov, uzbuđljiv, neočekivan.

Još dok su se grlili Sumiko skide košulju sa Lesliejevih leđa, a onda čučnu i oslobodi ga i lanenih pantalonu.

Treperave zvezde i mesec prosuše svoje svetlo na dva tela koja su se prevrtala i grčila u ljubavnom zanosu na uskoj palubi motornog čamca.

Narednog jutra Pit je već sedeo za stolom i poručivao doručak kada su se njih dvoje pojavili. I oni poručiše lak doručak, a onda počеше da se dogovaraju gde da provedu dan.

Lesli izvadi prsten iz džepa i još jednom počе da ga ispituje. Onda odustade i odloži prsten pored šolje s čajem.

— Izvinite, gospodine, vidim da imate vrlo neobičan i redak prsten — začu Lesli glas sa strane.

Okrete se očekujući da vidi nekog od domorodaca, ali se iznenadi kad na metar od sebe ugleda prijatno, nasmejano lice plavokosog momka.

— Dozvolite da se predstavim i istovremeno izvinim što sam vas uznemirio — nastavi momak. — Zovem se Filip Marten i lekar sam po profesiji.

Lesli klimnu glavom i predstavi Sumiko i Pita, a onda reče i svoje ime.

— Mi smo na odmoru... a što se tiče prstena, zaista je neobičan — i nije moj. Našao sam ga — reče posmatrajući

pomno oči i lice dr Martena.

— Verujte mi, odmah sam znao da prsten nije vaš... mislim ne ličite na čoveka koji bi mogao da ima takav prsten. Odmah ću vam objasniti. Ja sam poreklom Francuz, ali sam rođen ovde, na ostrvu. Moj otac je ovde bio u diplomatskoj službi i tu sam živio do osamnaeste godine, a onda sam otišao u Evropu na školovanje. Za ovaj prsten, odnosno ovakve prstenove, čuo sam još davno, pre odlaska u Evropu. Njih nose članovi najstarijeg razbojničkog bratstva. Oni su potomci nekadašnjih gusara koji su u svoje doba harali Karibima. Niko ne zna šta sve danas rade, ali znam da su veoma opasni i tajanstveni. Čak ih i policija izbegava. Još nešto bih vam rekao, ako dozvolite?

Pošto Lesli klimnu glavom, dr Marten nastavi.

— Ne savetujem vam da često pokazujete taj prsten. Može da privuče pažnju nekog od članova bratstva, a onda...

Lesli zahvali mladiću na upozorenju, a onda ga pozva da im se pridruži pri doručku i, ako želi, na današnjem krstarenju.

— Hvala, doručak i čaj mogu da prihvatim, a za krstarenje, uz najveće žaljenje, moram da zahvalim. Danas letim za Port-o-Prens, ovde sam po-

slom. Smejaćete se kad vam kažem da sam u potrazi za... ZOMBIMA! Da, to mi je zadatak — dodade Marten smeškajući se.

Pit pogleda Leslija, pa Sumiko, a onda opet Leslija.

— Hej, dečko, je l' su to oni jadnici koji su mrtvi, a u stvarima nisu mrtvi? Mislio sam da su oni samo plod mašte pisaca.

Lesli je odavno znao da u ovom području vudu magija, koja vuče korene još iz daleke postojbine ovih ljudi, iz Crne Afrike, ima i tu moć da krade živote. Kako, pomoću kojih otrova i droga — to nije znao.

— I kako zamišljate da uđete u trag zombima?

Njegovo pitanje nije zbunilo Martena.

— Imam poziv od jedne mlade lekarke koja radi u azilu za umobolne u Port-o-Prensu. Tvrdi da je jedan zomb kod njih, i to ne bilo koji, već čovek koga sam nekada poznao. Priznaćete da je trag dobar.

Lesli samo klimnu glavom. Pomisli kako bi bilo interesantno krenuti sa mladim lekarom i ispitati tako tajanstvenu i interesantnu stvar. No, tu su bili Sumiko, Pit, Meg... tu su bili da se odmore.

Doručak prođe u neobaveznom razgovoru, a onda se mladi lekar pozdravi i napusti društvo.

— Simpatičan momak — pro komentariša Pit. — Ko bi rekao da se bavi tamo nekakvim mrtvacima koji se šetaju oko-lo?!

Lesli za trenutak pomisli ka kva to verna i poslušna vojska može da bude. Strese se na tu pomisao. Takvi ljudi ne znaju šta je strah, šta je prava smrt. Oni su roboti bez volje i duše...

Sumiko, kći Dalekog istoka, nije bila slepa za ove kratke promene na licu voljenog čoveka.

— Nešto te uznemirava, Les?

Lesli je nikada nije lagao i zato potvrdno klimnu glavom.

— Da... zombi... Zamisli šta neki ludak ili gangster može da napravi od jedne grupe zombija?

Razgovor za trenutak zamre. Onda se javi Pit koji ustade da dočeka Meg.

— Do sto đavola i zombi i banditi! Mi smo tu da se odmaramo zabavljamo i uživamo. Zato, narode, pravac brod. Ovde sam ja kapetan Ridobra-di.

Nekoliko minuta kasnije četvorka se ukrca na snažni motornjak i krete ka pučini. Ovog puta krenuli su u onaj deo Karipskog mora koji je bio okružen Kubom, Jamajkom i Haitijem.

Tu je priroda zaista bila darežljiva. Oči prosto nisu znale

na koju stranu da gledaju. Da li da se pre dive koralnim grebenima koji su se nazirali ispod bistre zeleno-plave vode, ili obroncima brda na okolnim ostrvima.

Kada su došli do jedne prostrane puste uvale, na dvadesetak milja od Port-o-Pea, Pit baci sidro.

— Mislim da ćemo ovde provesti lep dan. Hajde, odeću, dole pa u more — dobaci svojoj devojci.

Meg Starlajt nije se dvoumila. Poslušna Pita iz momenta i za tren oka njena minisuknjica odlete na pod zajedno sa majicom. Bila je zaista bogovski građena i umela je da nosi svoju lepotu.

Pit zviznu kao da je vidi prvi put, a kad ga devojka vrišteći pojuri, on jednim skokom prelete nisku ogradu i nestade u plavetnilu vode. Meg se pope na ogradu, mahnu Lesliju i Sumiko, a onda skoči za Pitom.

— Hoćeš da ronimo zajedno? — upita Lesli Sumiko.

Umesto odgovora Sumiko mu pruži masku i pušku za podvodni ribolov, stavi sebi masku na lice i uskoro njih dvoje nestadoše pod vodom.

*
* *

Mali monoplan gotovo je poigravao nošen jakim vazduš-

nim strujama. Dr Marten je i pored toga uživao u lepotama Haitija. Pod njegovim pogledom prostirale su se šume, breгови i čisti, bistri potoci.

— Spustite se malo niže, da vidim šta je ono tamo — reče pilotu pokazujući rukom na nešto što je sa ove daljine ličilo na ruševine neke tvrđave ili piramide.

Pilot povuče palicu, monoplan se iskrenu na levo krilo i počeo da se obrušava. Kada se letilica ponovo umirila i zauzela ravan položaj, Filip Marten počeo pogledom da traga za ruševinama koje je pre minut-dva ugledao.

Pilot mu pokaza prstom na desnu stranu i mladić se nađe. Sada je lepo mogao da vidi zidine ko zna kada podignute tvrđave. Pitao se kome je bila potrebna tvrđava na ovako za-bitom mestu, na vrhu nepristupačne planine.

Potres koji ga gotovo izbaci iz sedišta prekinuo mu tok misli. Tek nekoliko sekundi kasnije začuo je i pucanj.

Avion počeo čudno da se okreće. Filip Marten drmnu pilota za rame. Onda shvati da je čovek mrtav. Cela leva strana lica bila je krvava masa.

Mladić bacio još jedan pogled pokušavajući da dokuči ko je i odakle gađao avion. Međutim, nigde ništa nije mogao da vidi. Zidine starog utvrđe-

nja kao da su mu prkosile svojim pustim izgledom.

Zahvaćen vazdušnom strujom avion s prepolovljenim krilom, polete ukoso sve brže se spuštajući ka zemlji. Filip Marten potraži padobran, ali nije uspeo da ga izvuče ispod sedišta. Onda avion svom snagom udari u razgranatu krošnju drveta. Trup se prepolovi, a krila odleteše na raznorazne strane.

Mladi lekar ispade iz kabine i, na sreću, izbeže nekoliko šiljaka na polomljenim granama. Usput je hvatao rukama lišće i grančice i tako usporio pad. Konačno sa visine od oko tri metra pade na gomilu suvog i polutruhog lišća. Ošamućen od straha i udaraca, Marten klonu na leđa. Tako je proveo gotovo pola časa, a onda ustade i pokuša da se orijentira. Ubrzo shvati da su njegovi naponi uzaludni. Sada je trebalo da odluči da li da krene nizbrdo, pa kad stigne na obalu vtidi kuda dalje, ili da se popne na vrh planine i onda pokuša da vidi gde se nalazi. Ipak, odluči da krene niz planinu, prema obali mora. Računao je da je taj put lakši i da na obali ima više šanse da naleti na neki čamac.

Teturajući kreće niz strmu padinu, čas se klišujući, čas kotrljajući. Kada je konačno sti-

gao do morske obale, sumrak se već spuštao na ostrvo.

U potpuno nepoznatom kraju mladi lekar je bio prepušten samom sebi. Leže da se odmori i sačeka da se pojave zvezde. Tek tada je uspeo da se orijentiše. Izračuna da treba da krene ka istoku, jer tamo ne, gde, iza ko zna koliko uvala, ležao je Port-o-Prens grad u koji se uputio. Koliko kilometara ga deli od cilja — to nije znao. Odluči stoga da noć provede na obali, a da izjutra krene dalje. Na sreću, našao je na obližnjem drveću plodove za koje je znao da su zdravi i koliko-toliko ugasi i glad i žeđ. Zatim potraži sklonište i leže čekajući san — i jutro.

S prvim jutarnjim zracima sunca nastavio je put. Posle dva sata lomatanja po stenama i strmoj obali — sreća mu se osmehnu. Na nepunih dvadesetak metara od obale ugleda ribarski čamac. On počeo da viče i maše rukama sve dok ga dvojica starih ribara nisu primetili.

Posle izvesnog vremena čamac priđe stenovitoj obali. Momak je morao da skoči u vodu i da plivajući dođe do čamca. Ribari ga ništa nisu pitali. Nije ni znao šta da im kaže. Kako da im objasni da je neko iz pustoši pucao na njihov avion i da se čudom spasio? Zato samo zahvali Bogu što se

ribari vraćaju u predgrađe Port-o-Prensa. Prihvati šolju čaja dobro začinjenog rumom, a onda se smesti u ugao barke i prepusti se razmišljanju.

Ko je pucao na njegov monoplan? Da li je posredi slučajnost, nesrećni slučaj — ili je avion bio u nekoj zabranjenoj zoni. Ako je tako, o kakvoj je zoni reč? Da li je u pitanju vojska ili neko drugi?

— Bratstvo mrtvačke glave — tiho izusti mladi lekar i sam zapanjen ovakvom mišlju.

Ko zna šta se sve zbilo na ostrvu otkako nije živeo na njemu. Možda je i ovde stiglo zlo koje se zove droga, možda je to sada glavni posao Bratstva...

Mladić nije bio svestan koliko je blizu istine. Konačno, opijen toplim čajem s rumom, utonu u dremež. Probudio se tek dva sata kasnije, kad čamac pristade uz mali kameni keč i kada ga jedan od ribara drmnu za ruku. Zahvali na vožnji, a onda pohita da potraži nekog od starih znanaca.

*
* *

Iscrpljeni plivanjem, ronjenjem i suncem, Lesli i njegovi prijatelji vratili su se tog dana u sam smiraj dana.

— Iako je riba koju je Sumiko pripremila bila kraljev-

ski dobra, ja sam još uvek gladan kao vuk — najavi Pit šta će da radi čim stignu u pansion.

Lesli se samo nasmeja. On nije mnogo jeo i nije mu padalo na pamet da se sada naključa mesom.

On pođe sa Sumiko u sobu da se istušira i spremi za večernju šetnju.

Kada je sat vremena kasnije sišao u mali hol, slučajno je čuo razgovor dvojice ljudi.

— Hernandov avion nije se vratio na aerodrom — reče sedokosi gospodin tankih, negovanih brkova.

— Možda je onaj stranac tražio da ga vozi još negde?

— Ne, ne, bio sam prisutan kada je onaj mladi lekar tražio prevoz samo do Port-o-Prensa. Zvao sam već i aerodrom u Port-o-Prensu, ali Hernando tamo nije sleteo. Bojim se da su se srušili negde usput — nastavi sedokosi čovek.

Mladi lekar mogao je da bude jedino Filip Marten, zaključujući Lesli, pošto ovde sem onih turista koji su već otišli nije bilo još mnogo stranaca. Gde je mogao da nestane avion kojim je mladić leteo?

Onda ugleda veliku kartu ostrva koja se nalazila iza pulta na recepciji. Lesli priđe i počeo da traži put kojim je avion mogao da leti od Port-o-Peado Port-o-Prensa. Linija je vo-

dila ukoso preko planine. Na tom delu ostrva Lesli nije uspeo da nađe ime ni najmanjeg naselja. Ako se nešto zbilo s avionom, zbilo se otprilike negde na sredini puta, znači na najpustijem mestu.

Da li je avion pao ili je oboren?

Doduše, nije bilo vremenskih nepogoda, ali ko zna u kakvom je stanju bio iznajmljeni avion.

Tada začu nastavak razgovora dvojice ljudi koji su napuštali hol.

— Obavestio sam i ovdašnju policiju i stanicu u Port-o-Prensu. Nadam se da će, koliko sutra, moći da mi jave o rezultatu istrage — reče sedokosi pre nego što su zamakli kroz vrata.

Lesli odluči da se sutradan i sam raspita u policiji za sudbinu dr Filipa Martena.

To što je naumio učinio je odmah narednog prepodneva. Čak tri puta išao je do stanice i uzalud pokušavao da sazna bilo šta. Od aviona i dvojice putnika nije bilo ni traga.

Niko nije ni slutio da su članovi bande Enrika Kabrala izbrisali sve tragove svog zločina. Delovi aviona bili su skupljeni i zatrpani, kao i telo ne srećnog pilota. Banditi nisu znali da se u letilici nalazio još jedan putnik.

Lesli tada odluči da odmah

krene brodićem do Port-o-Prensa.

— Stari moj, veruj mi da je ovde lepše. Port-o-Prens nema šta da nam pruži. Sem starog dela grada, koji je podignut još pre stotinak godina, sve ostalo je jad i beda. Videćeš — pokušavao je Pit da ga ubedi da krenu na neku drugu stranu.

Međutim, brzo je odustao. Znao je — kad njegov prijatelj nešto reši, onda to i uradi. U svakom slučaju, slutio je da Lesli ima razloga što želi da idu u Port-o-Prens.

Podne je već odavno odmaklo kada je brzi, snažni dvomotorac uplovio u prilično prostranu luku. Tek što su motori utihnuli, a Lesli prebacio konopce preko gvozdених vezova, nedaleko od njega se zaustavi policijski džip. Iz njega izađe visok crnac kratko ošišane kose i čudnih zulufa koji su se ukoso pružali preko lica sve do ivice gornje usne.

Crni policajac prođe pored Leslija kao da ga ne vidi, osmotri čamac, baci zatim pogled na Pita i dve devojke koji se tog časa pojaviše na metalnim merdevinama — stepenicama, a onda tek priđe Lesliju.

— Kojim poslom ste došli u Port-o-Prens?

Glas mu je bio grub, neprijatan. Momak je očigledno na-

vikao da ga slušaju i pokoravaju mu se.

Lesli ga dobro odmeri, osećajući kako haragei pulsira.

Ninđa postade oprezniji.

— Došli smo na izlet. Uzgred sam hteo i da svratim do vas da se raspitam o jednom prijatelju — reče Lesli ljubaznim glasom.

— Odlično. Pođite sa nama — naredi crni policajac i okrete mu leđa.

Lesli reče Pitu da povede devojke do centra grada i da ga tamo sačekaju. Zatim uskoči u džip koji iz mesta krete uzbrdo iz luke.

Lesli je dugo posmatrao omanjeg crnca velike glave — komandira policijskog odreda, Piera Gabena. Haragei se još jednom javi, ovog puta snažnije nego kada se susreo sa visokim policajcem.

Čovek pred njim bio je opasan. I to opasan na neki poseban način.

Iz njega je izbijala neka tajanstvena struja, neki magnetizam pun negativnog naboja. Ninđa je bio siguran da se pred njim ne nalazi običan smrtnik.

Isto osećanje imao je i Pier Gaben. Taj vudu mag, nemilosrdni gospodar života i smrti, uzdrhtao je kada mu se pogled po drugi put susreo sa ledenim pogledom ninđe.

— Tražite prijatelja, zar ne? — upita tiho.

— Da, trebalo je juče, koliko se sećam, da sleti kod vas, ali izgleda da nije, jer me nije dočekaao. Nešto sam naćuo u Porto Peu da se avion kojim je leteo — izgubio.

— Jeste li se raspitali na aerodromu?

— Ne. Mislio sam da vi znate sve što se kod vas zbiva i zato sam prvo došao do vas.

Gaben oseti žaoku, ali se uzdrža.

— Dobro ste uradili. Budite sigurni da ja zaista SVE znam. Vaš prijatelj nije se spustio kod nas. Moji ljudi će se svakog časa vratiti iz potrage. Recite gde da vas nađem, pa ću vam LIČNO javiti šta su otkrili.

Lesli zahvalj i reće gde će da čeka. Zatim ode. Tek na ulici oseti kako se haragei utišava.

Ninda je bio siguran da je u kratkom roku stekao veoma opasnog protivnika, a možda i neprijatelja. Moraće da bude pažljiviji nego obićno.

Pita i devojke našao je na dogovorenom mestu. Iako je trojka nešto veselo ćavrljala, Lesliju nije izmakao radoznalo-zabrinuti pogled koji mu je uputila Sumiko. On joj se osmehnu, obgrli je oko ramena, a onda ih sve zajedno pozva na rućak.

Iako je nekoliko puta di-skretno pitala Leslija šta se

dogodilo u policiji, Sumiko je ostala bez pravog odgovora. Konaćno je odustala od daljeg zapitkivanja.

Taman su završavali rućak kad se šef policije lićno pojavi u restoranu i, pošto ih ugleda, priđe njihovom stolu.

— Na žalost, mogu da vam sopštīm samo loše vesti. Moji ljudi su obišli najveći deo terena nad kojim imamo vlast — i nisu ništa otkrili. Neki ribari su me obavestili da su juće popodne ugledali neki mali avion, ali ništa više ne znaju. Mislim da je avion sa putnicima izgubljen — zakljući fiksirajući Leslija.

— Zar je moguće da jedan avion nestane bez traga? — kao začudi se Lesli.

Pier Gaben gledao ga je neko vreme bez reći, pokušavajući da pomoću svoje crne magije prodre u duh tog opasnog stranca i vidi šta ovaj misli. Međutīm, naišao je na takav otpor da mu se u svesti za trenutak zamutilo, a oseti i oštar bol u slepooćnicama. Trže se, a onda, da bi sve prikrrio, reće:

— Znate, mister, ovde se dešavaju vrlo ćudne stvari. Civilizacija koju su nam doneli beli ljudi nije mogla da uništi našu tradiciju, verovanja...

— Magija! — dobaci Lesli.

— Da. I magiju. Moćnu, najmoćniju na svetu — poće Ga-

ben s oduševljenjem, ali brzo prekide. — Šta vi znate o našoj magiji?

— Malo... u stvari ništa — slaga Leslie. — Čuo sam samo da ovde i na Jamajci postoje vudu vračevi, čarobnjaci ili vešci i veštice. To je sve.

— Veštice i vešci, ha?! To vi tako nazivate. To su posebni ljudi, oni koji su ušli u tajne života i smrti — i onoga IZMEĐU — brzo, gotovo se gušeći od besa procedj Gaben, a onda se okrete i bez pozdrava napusti društvo i restoran.

Onaj veliki crnac čudnih zulu lufa namrgođeno odmeri grupu za stolom pitajući se čime su mogli da iznerviraju njegovog šefa kad je onako naglo napustio restoran.

— Šta je hteo onaj glavonja? — javi se Pit kome se Gaben nije svideo.

— Čuo si, obavestio me je da je moj poznanik dr Marten nestao bez traga. Usput je pokušao i da mi uđe u dušu i pročitati mi misli. Pošto nije uspeo, naljutio se — odgovori Leslie smeškajući se.

— Znači, zato smo došli ovdamo? Interesuje te onaj mladić... onaj lekar što smo ga upoznali pre neki dan? Pogodio sam, zar ne?

— Da, Pite, pogodio si. Tom momku se nešto desilo. Ne verujem onom policajcu koji tvrdi da je avion sa pilotom i mla-

dićem tek tako nestao bez traga. Koliko sutra idem da malo ispitam teren — reče Leslie.

Polu sata kasnije onaj nobusni crnac pojavi se kraj njihovog stola.

— Šef vam je naredio da do daljnjeg ne napuštate grad!

Ovo kratko i nepristojno naređenje natera Pita da skoči.

— Ma nemoj?! A zašto?! Da nismo, možda, lopovi ili tako nešto?!

Gnev mladog, plavokosog diva iznenadi crnca. On krete rukom ka futrolji sa pištoljem, ali se onda predomisli.

— Ostaćete u hotelu dok se ne ispita šta je bilo sa avionom i putnicima. Jasno?!

Pit htjede još nešto da odbrusi, ali ga Leslie umiri.

— Svakako. Bićemo ovde u hotelu. Mi nemamo šta da krijemo, a možda ćemo nešto i saznati — reče dvosmisleno.

Veliki crni policajac ih još jednom odmeri mračnim pogledom, a onda se okrete i bez reči napusti hotel.

— Što me nisi pustio da mu kažem šta mislim o njemu, i o njegovom šefu?! A ako mu je to malo, da ga pozovem napolje — gotovo se naljuti Pit na Leslija.

— Dečko, uzbuđuješ se bez potrebe. Siguran sam da bi našli načina da nas spreče da otplovimo. Uostalom, za sada mi i odgovara da ostanemo još

malo ovde — umiri ga Lesli.

Nešto kasnije, kada su krenuli obalom, ugledaše dvojicu naoružanih policajaca kako stražare kraj njihovog brodića. Lesli pokaza Pittu u tom pravcu.

— Šta sam ti rekao? Mislim da smo ovde nehotice nešto na gazili. U svakom slučaju, siguran sam da ćemo veoma brzo saznati o čemu je reč — objasni Lesli svom prijatelju.

*
* *

Dr Filip Marten je nekoliko trenutaka stajao na periferiji grada pokušavajući da se seti na koju stranu treba da krene. U tom delu Port-o-Prensa nekada je imao poznanike. Tu je živio i učitelj Alen Odi, zbog koga je i krenuo iz SAD.

Popravi košulju i zagladi ko su, a onda se zaputi uskim uličicama prema onom delu naselja koje se nalazilo na padinama brega.

Posle izvesnog vremena stigao je do belo obojene kućice u kojoj je živio učitelj Odi. Marten otvori drvenu kapiju i krene strmim dvorištem. Izgledalo je kao da je kuća napuštena, nigde se nije čuo razgovor, niti je nekog bilo u dvorištu.

Gotovo se trže kad ga negde iza kuće oslovi ženski glas.

— Koga tražite, gospodine?

Marten se okrete. Pred njim je stajala debela sedokosa crnkinja kao gar crnih, dubokih očiju.

— Tetka Madlen? To ste vi, zar ne? — upita Marten.

— Da, ja sam Madlen... ili tetka Madlen, a ko ste vi?

— Zar me ne prepoznajete? Nekada ste me držali na krilu! Ja sam Filip Marten! Vaš mali Francuz.

Debela žena ga malo bolje zagleda, a onda joj se osmeh razli preko lica.

— Da, to si ti... sada te pre poznajem. Ali, šta se desilo sa tobom?

— Kako šta se desilo? Ah, doživio sam juče nezgodu. Moj avion se srušio...

Crnkinja ga prekide podigavši ruku.

— Ne... ne to. Nešto se desilo u tebi... sa tvojom dušom... neko, oh ne... ON te je napao zar ne?

Marten se uozbilji. Seti se da su za tetku Madlen govorili još pre toliko godina da se bavi vudu magijom i da ima neke natprirodne moći. Šta je to stara žena pročitala u njegovim očima, a on sam toga nije svestan?

— Ne znam o kome pričate, tetka Madlen? Ko je to ON?

Crnkinja se trže.

— Ah, ništa, dečko moj... moj mali Francuzu... ništa, ne

slušaj šta naklapa jedna stara žena. Hajde uđi. Žerom je otišao u grad i ko zna kada će se vratiti. Ja sam joj sada sve. Ti znaš šta se dogodilo sa Alenom? U stvari ne možeš da znaš, odavno si otišao. Hajde uđi, unutra je sigurnije — reče gurajući ga svojim snažnim rukama preko kamenog praga.

Pošto su se smestili u sobici u kojoj je bilo tek nekoliko komada nameštaja i fotografija učitelja Alena Odija od pre nekoliko godina, stara crnkinja počela da priča.

— Alen je stradao zato što je otkrio da Bratstvo trguje drogom i da je u to umešan onaj šef policije, Gaben. Niko osim mene ne zna jednu veliku tajnu. Strašnu tajnu...

Osvrćući se kao da strepi da je neka nevidljiva sila ne prisluškuje, stara crnkinja nastavi.

— Gaben je vudu vrač... veoma jak... i veoma zao. On je ovde za poslednje dve godine uništio nekoliko desetina ljudi... napravio je od njih svoje robove. Zarobio im je duše i sada je njihov gospodar. Njihove porodice misle da su oni mrtvi, ali JA ZNAM da nisu. Bar ne onako kako se to obično kaže.

— Hoćete da kažete da ih je on zaista zombirao?

— Ne znam šta to znači. Znam da je on kradljivac ži-

vota, on pravi žive mrtvace... one koji su umrli, a hodaju... To nisu ni ljudi ni mrtvac... to su zarobljenici koji hodaju između dva sveta.

Crnkinja učuta.

Zlokobna tišina pritisnu malu prostoriju. Marten oseti kako mu se neka hladnoća penje uz kičmu. On je bio naučnik. Verovao je samo činjenicama, naučno dokazanim. Sve van toga za njega je pripadalo domenu mašte, tradicije, legende...

— Naš Alen počeo je da se kreće po narodu i da ih uči kako da se suprotstave i Gabenu, i Bratstvu... i to je platio na najgori način. Gaben ga je otrovao... sahranili smo ga... ali ja ZNAM šta je bilo. Posle nekoliko noći sam je iskopao Alena i odveo ga u nepoznatom pravcu. Bila sam tamo kad je to uradio...

Marten je gledao staru ženu ne verujući sopstvenim ušima. Bio je siguran da Madlen Zober govori istinu. Samo, ta istina bila je toliko strašna i neverovatna da nije jednostavno mogao da je prihvati.

— Čak mislim da Gaben zna za mene. Moja je sreća što i ja znam ponešto o vudu magiji i što mogu da se branim. Mogu čak da zaštitim i nekog ko mi je drag... Onda nisam znala šta se sprema Alenu, pa nisam

mogla da mu pomognem. Sada...

Crnkinja se zagleda duboko u Martenove oči. Videla je u njima i džunglu u Amazonu, i lik jaguara i lik nacerenog crnog vuda vrača.

— Ipak te je napao... zar se ničeg ne sećaš? — upita mlađića?

Marten odlučio da sve ispriča staroj crnkinji. Kada je završio, ona samo nekoliko puta klimnu glavom.

— Moraću da pazim na tebe, dečko moj. Pazi i ti. U stvari, najbolje bi bilo ako možeš da odeš oдавде?

— Ne, ne mogu. Ja sam i došao zbog Alena Odija i zbog... živih mrtvaca. Hoću da saznam kako se pravi otrov pomoću kojeg vračevi zombiraju ljude. Taj otrov može da bude veliki lek... jednog dana. To je moj posao... i ja ću ga obaviti — reče Marten odlučno.

Stara crnkinja gledala ga je nekoliko minuta. Tuga u njenim očima, međutim, brzo ustupi mesto odlučnosti. Ona poseže u nedra i izvadi nekakvu amajliju vezanu kožnom vrpcom. Skide je sa vrata i pruži mladom lekaru.

— Drži ovo, mali moj Francuzu... To će te štititi bar neko vreme... dok ne nađem nešto jače.

Tog trenutka njihov razgo-

vor prekide kucanje na vratima. Dr Marten se trže, ali ga starica brzo umiri. Ustade ono liko brzo koliko su joj to dozvoljavale godine i kilogrami, i otvori vrata. Marten uskoro ugleda najlepšu kreolku koju je ikada video. Dva prelepa, crna krupna oka radoznalo ga pogledaše, a onda mu devojka klimnu glavom. Mlađić uzvraća pozdrav, ali još uvek nije mogao da skine pogled sa nje.

— Dečko, ovo je naša prijateljica doktorka Žana Kamber. Ona će moći da ti pomogne — reče crnkinja pošto su svi ponovo seli.

— Nešto vas boli? — javi se mlada lekarka, a onda odmah nastavi. — Ja, na žalost, ne mnogu mnogo da vam pomognem. Ja se, naime, bavim bolestima duše — a vidim da ste vi potpuno zdravi.

— Ne, ništa mi nije, tu ste u pravu. Mislim da je tetka Madlen mislila na drugu vrstu pomoći. Dozvolite da vam se predstavim. Zovem se Filip Marten i dolazim sa Kolumbijske univerziteta... da, da, vi ste tamo poslali onu vest o vaskrsnuću učitelja Alena Odija. Zato sam i došao. Želeo bih da vidim Alena i da lično sa njim razgovaram. Znate, mi smo se nekada poznavali.

Devojka brzo baci pogled na staru crnkinju, a onda se obrati Martenu.

— Da, ja sam vam pisala. Tetka Madlen se sigurno sa tim **mojim** postupkom ne slaže. Ona smatra da NAŠE tajne treba da ostanu OVDE na ostrvu, među nama. Mene sve to plaši, iako sam dete ovog ostrva i ovog neba. To što se ovde događa u poslednjih nedelju dana — morala sam nekome da saopštim. Da od nekoga zatražim pomoć. Zato sam i javila vašem Univerzitetu o, kako vi rekoste, vaskrsnuću učite lja Odiija...

— Dete moje, to je greška. Stranci će ovde naći samo smrt. Za borbu sa Gabenom i hordom onih nesrećnih mrtvaca koji hodaju potreban je neko ko je jak koliko i sam Gaben, neko kome život ne znači mnogo, neko kome je smrt stalni pratilac. Ovde niotkoga, moj mali Francuzu, ne možeš da očekuješ pomoć. Ljudi su prestrašeni onim što se ovde događa poslednjih godinu-dve dana. Najviše ih je uplašila sudbina Alena Odiija. Shvatili su da je magija moćnija i od njega, njihovog učitelja i vođe. Gaben je njegovim zarobljavanjem postigao više nego da je krenuo u rat. Bratstvo je uz njegovu pomoć sada jače nego ikada. Da, deco moja, nama treba neko ko je gospodar smrti, kao što je Gaben gospodar života.

Posle ovih reči stare Mad-

len Zober, nastade mučna i teška tišina. Ni mladi lekar ni lepa lekarka kao da se nisu usuđivali da poremete tišinu. Baccali su poglede na Madlen, ali ona kao da je bila negde drugde, negde daleko. Jako daleko od ovog sveta.

— Tetka Madlen, ja ću ipak da obavim posao zbog kojeg sam došao. Potražiću Alena i popričaću sa njim, a onda ću da tragam sve dok ne pronadem nekog ko poznaje tajnu pravljenja zombi — otrova. Hvala vam na vašoj brizi, ali znam šta moram da učinim — odlučno reče mladić.

Crnkinja stavi svoju snažnu ruku na mladićevo teme i ostade tako nekoliko časaka.

— Mali moj, ON ti se prikazao tamo, u džungli... seti se. Seti se šta si preživeo pre nego što si uspeo da pobegneš. Sada si mu bliži i učiniće sve da te zarobi, da i od tebe napravi mrtvaca koji hoda, a onda će njegova vlast i moć nad ovim neukim narodom da naraste do neslućenih granica. Onda čak više neće ni morati da truže ljude i otima im duše. Biće dovoljno zaplašeni da poslušaju svako njegovo naređenje. Bojim se za tebe. Ali, ako si tako odlučio, učiniću sve da ti pomognem koliko umem i koliko mogu.

Tim rečima stara crnkinja

oprosti se od dvoje mladih naučnika i napusti sobicu.

Marten i Zana Kamber su neko vreme ćutali. Onda kretoše istovremeno s pitanjima i nasmejaše se. Marten tada gestom dade devojci da prva nastavi, odnosno kaže šta je htela.

— Htela sam da vas pitam kada nameravate da se sretnete sa Odijem? Dok ste vi bili na putu, on je uspeo da pobegne iz azila. Ipak, saznala sam od nekih ljudi da se pojavljuje na mesnom groblju. Mislim da se tamo i skriva.

— Odlično, ako ste spremni, možemo odmah da pođemo i potražimo ga — spremno uzvрати Marten.

Devojka ućuta kao da se pre domišlja, a onda ustade.

— Što da ne. Ako nešto treba uraditi, onda...

— Onda to uradi odmah — to ste hteli da kažete. To su, koliko se sećam, reči čoveka o kome smo upravo razgovarali, zar ne?

— Da, u pravu ste. To je Alen Odi imao običaj da ponavlja i svojim učenicima, i nama starijima. Hajdemo. Moja kola su napolju — dobaci Zana i krete u dvorište.

Iako je napolju već padao sumrak i vidljivost se smanjivala, Marten je smeo da se zakune da je nekakva silueta ili senka zamakla negde iza ogra-

de. On zastade pokušavajući da dokuči o čemu je reč, ali ništa se više nije pomerilo. On odmahnu glavom i požuri da dostigne devojku koja je dugim koracima grabila prema zelenom »fordu«, starom najmanje dvadeset godina.

Dok je mlada doktorka starovala motor, ona senka koja je pre nekoliko minuta za tren privukla Martenovu pažnju opet se pojavi na uglu trošne kućice.

Čovek uvijene kose, zemljane boje lica, obučen u istrulelu i pohabanu odeću, gledao je mrtvim očima u pravcu dvoje mladih. Samo za tren u dnu očiju planu svetlost, a onda brzo utrnu kao da je naišla na jak vetar.

Alen Odi, ili ono što je od njega ostalo, zadrhta, a onda požuri u svoje skrovište.

Tek što je stari »ford« uhvatio brzinu kad mlada lekarka stisnu kočnicu, pokazujući isto vreme Martenu na siluetu mlade žene koja je žurila koracajući tik uz zidove kuća ili drvenu ogradu.

— Ono je Odijeva sestra Žerom — reče Zana Kamber. — Moram da joj se javim.

Žerom Odi se trže kad se automobil zaustavi na metar od nje i pokuša da se provuče kroz drvenu ogradu, ali je tada lekarka oslovi imenom i devojka se umiri.

Marten pokuša da u mršavoj devojci kratke kose prepozna devojčicu od pre osamnaest godina, ali uzalud.

— Žerom, ovo je doktor Filip Marten. Poznavao je nekada Alena. Došao je sada da mu pomogne. Svima nama. Doktore, ovo je...

— Znam ko je... nekada smo se čak i poznavali, ali od tada je prošlo punih osamnaest godina. Onda je ona bila tek mala devojčica dugih pletenica — prekide je Marten i izade iz kola.

Žerom Odi dugo ga je gledala, a onda poče odrečno da maše glavom.

— Ne... mom Alenu niko više... ne može da pomogne. Odlazite, molim vas... dok još nije kasno i za vas, i za mene... i za sve. Vi nemate pojma kako je ON jak i koliko je zao. ON može sve... videla sam. Bežite — gotovo jecajući, jedva čujnim glasom i neprekidno se osvrćući oko sebe izgovori devojka, a onda otrča dalje od kola.

Marten oseti mešavinu duboke tuge i besa. Njegova odluka da otkrije sve u vezi sa zombi — otrovom i mutljavima koje je počinio Pier Gaben postala je tog trena još čvršća. Neopoziva.

Kao da čita njegove misli, mlada lekarka mu reče:

— Takvi su i ostali ovde u

predgrađu. Vudu je ovde jači od svake pretnje, od svakog oružja. On je strah nad strahovima. Da ste videli Alena...

Devojka za trenutak začuta kao da su joj uspomene na prvi susret sa zombiranim učiteljem odjednom ugušile sve druge misli. Onda, kad trenutak slabosti prođe, ona nastavi:

— Sve na njemu potvrđuje da je došao sa drugog sveta. Ali, baš sve! Nemojte da me gledate s takvom nevericom. Ne zaboravite da sam i ja naučnik, iako ne radim na Kolumbija univerzitetu. Međutim, ono što je nauka do sada otkrila daleko je od ovoga što se ovde događa. Naša nauka postoji tek stotinak godina. Vudu mogija je stara verovatno koliko i Afrika iz koje je stigla. To je ono što ne sme da se zaboravi. Da ste samo videli to lice koje je posle boravka u grobu dobilo boju zemlje, bore koje podsećaju na najfinije korenje drveća ili trave, kosu koja je izgubila onu sjajnu crnu boju... i pre svega one oči. Mrtve oči u kojima tek povremeno može da se pročita samo jedno osećanje. S T R A H!!!

Devojka učuta i posveti se vožnji po sve izrovanijem putu.

Konačno posle četrdesetak minuta stigoše na malo groblje.

Mrak je već pokrio zemlju,

a mesec je još uvek visio s druge strane planine. Tek uz najveći napor mogli su da se raza znaju drveni krstovi na groblju ili retki kameni spomenici.

Povetarac koji je donosio svežinu s mora samo pojača jezicu koju dvoje mladih osetiše pri pogledu na pusto groblje.

— I, kažete da se on ovde krije? Posle svega što je proživio groblje mu je ostalo kao jedino mesto na kome može da se sakrije? — upita Marten.

Devojka samo potvrdno klimnu glavom. Onda uhvati mladića pod ruku kako bi mu pokazala put. Istovremeno, bilo joj je neophodno da oseti toplinu ljudskog bića na ovom polju mrtvih.

Došavši do male kapele, ona tiho nekoliko puta pozva po imenu nekadašnjeg učitelja. Uzalud. Odgovor je bio samo sve jači fijuk vetra.

— Mislim da ga večeras nećemo naći. Ili ga je neko preplašio, ili nas odnekud gleda ali nije spreman da se pokaže. U svakom slučaju moraćemo da dođemo i sutra, a možda i narednih dana. Od njega zavisi kada ćemo uspeti da ga vidimo. Hajdemo sad. Sve je hladnije, a nije mi baš mnogo stalo da ovde provedem više vremena nego što je neophodno — reče devojka i povuče mladića za ruku.

Četrdesetak minuta kasnije stari »ford« zaustavi se u luci.

— Gde ste se smestili, doktore? — upita Žana.

— Nigde. Nisam imao vremena da o tome mislim. Nadam se da u hotelu ima mesta.

— Hm. Bolje da pođem sa vama. Imam veze u hotelu, a mirnije ću da spavam ako budem sigurna da ste se udobno smestili. Hajdemo — dodade devojka i njih dvoje pešice nastaviliše onih nekoliko desetina metara do hotela.

— Kada sutra mogu da vas vidim? — upita Marten kada su stigli nadomak hotela.

— Kad želite. Sutra je ovde na ostrvu svetkovina. Svi će poći na sveto brdo da zapale sveće, okupaju se u lekovitoj vodi i prenoće pod svetim drvećem očekujući da im se iz mraka javi njihovo drugo ja. Ako želite, možemo tamo da pođemo zajedno — predloži devojka.

Marten odmah pristade. Desetak minuta kasnije veselo je zviždukao pod jakim mlazom prijatno tople vode. Kada se osvežio on s mukom baci pogled na svoje prljavo i podevano odelo, ali nije imao kud. U ovo doba svakako nije mogao da krene u kupovinu. Obučće zato istu odeću i krene u hotelski restoran. Sutra ujutru tražiće da mu iz Porto Pea po-

šalju stvari, a sa njima i čekove i sve ostalo.

Za to vreme jedan odrpanac suženih zenica, što je nedvosmisleno ukazivalo na to da čovek ne može bez droge, stajao je u uglu kancelarije Piera Gabena i čekao da ga ovaj oslovi.

— Dakle, da čujemo? — reče oštrim glasom.

— Stranac... nisam ga do sada video... večeras je bio sa doktorkom. Pratio sam nju kao, što ste naredili. Išla je u kuću učitelja Odija. Onaj stranac je već bio tamo. Mora da je tako jer su zajedno napustili kućicu. Pre njih niko nije izašao — brzo izrecitova čovek.

— Gde je stranac sada?

— Ušli su u hotel, a onda je doktorka pošla verovatno kući.

Pier Gaben je ćutao dok su mu oči postajale sve crnje, sve užarenije. Čovek u uglu počeo vidno da drhti. Gaben iskezi svoje velike, začudo bleštave bele zube, i siktavo se nasmeja. Onda se naglo uozbilji. Povuče fioku i izvadi mali smotuljak. Okrete ga nekoliko puta među prstima uživajući u požudnom, gotovo vapećem pogledu svog špijuna, a onda mu dobaci smotuljak tako da je ovaj pao na korak od čoveka. Ovaj se baci na kolena, drhtavom rukom pokupi smotuljak,

a onda, klanjajući se i zahvaljujući, natraške napusti kancelariju.

— Znači, san se ispunjava. On je dolutao na MOJE ostrvo. Biće jedan od mojih robova. Ha, ha, ha... naučnik koji hoće mene da savlada. MENE!! Hi, ho, ho, ho, ha, ha...

Nekoliko minuta kancelarijom je odjekivao histerični, gotovo ludački smeh šefa policije. Brkati stražar pred vratima drhtao je od tog smeha strepeći od onoga što sledi.

Lesli Eldridž siđe u restoran u pratnji svog društva i uputi se prema rezervisanom stolu. Još dok su silazili niz stepenice, ninda ugleda dvojicu policajaca u civilu koji su se iz petnih žila trudili da izgledaju obično tako da su baš svojim ponašanjem privukli Lesliejevu pažnju.

— Helo, mister Eldridž! — oslovi ga Marten prepoznavši slučajnog poznanika iz Porto Pea. — Nadam se da me se sećate i pored ovog jadnog izgleda! — dodade mladić s iskrenim osmehom na licu.

— Kako da vas se ne sećamo — upade Pit. — Zbog vas smo, čini mi se, i došli u ovu tmurnu luku.

Filip Marten upitno pogleda

Pita, pa tako ne primeti prekoran pogled koji je Leslie uputio svom prijatelju.

— Moj prijatelj je hteo da kaže kako smo u Porto Peu čuli da je vaš avion nestao. Raspitivao sam se kod policije, ali nisu znali ništa da mi kažu. Onda smo odlučili, pošto ionako nemamo druga posla, da dođemo ovamo i raspitamo se da li neko nešto zna o vama. Koliko vidim, živite i zdravi — brzo reče Leslie.

Dr Marten htjede da sedne za sto prihvatajući tako Lesliejev poziv, ali onda pokaza na svoju odeću.

— To ćemo odmah da sredimo. Otprilike smo iste visine i građe, pa mislim da ćete bez problema moći da obučete nešto od moje odeće — reče Leslie toliko spontano da dr Marten nije mogao da odbije.

Njih dvojica kretose natrag u sobu, a Pit naruči piće za sve.

Dok je birao pantalone i sportski sako, koji mu je ipak bio malo preširok, Marten se predomišljao da li da ovom ne poznatom čoveku kaže šta je doživio i zašto je uopšte došao na ostrvo. Još jedan pogled na to lice koje je zračilo otvorenosti i čestitošću i, Marten odlučio.

— Znaite, moj avion je oboren! Neko je pucao na nas.

Pilot je tom prilikom poginuo, a avion se sa odlomljenim krilom srušio na neko veliko drvo. Na moju sreću, drvo je bilo dosta grana to i to mi je spaslo život. Ne, nemam pojma ko je pucao na nas i zbog čega.

— Da li neko zna zbog čega ste došli na ostrvo? — upita ga Leslie?

— Ne verujem. Ni sa kim nisam reč progovorio otkako sam stigao na Haiti. Osim sa vama, ali ni vama tada nisam rekao zašto sam ovde — brzo odgovori Marten.

Leslie nije insistirao da sazna cilj lekareve posete ostrvu. U stvari, bio je siguran da će mu mladić sam to reći. Tako je i bilo.

— Rekao sam vam već da sam lekar. Ono što ne znate to je da sam zaposlen na Kolumbija univerzitetu u Istraživačkom centru. Pre izvesnog vremena stiglo nam je jedno pismo u kome se pominje da se ovde nalaze »živi mrtvaci« ili »mrtvaci koji hodaju« — jednom reči...

— Zombi?

— Da. Otkud vi to znate?

— Doktore, i ja pomalo pratim popularnu nauku. To mi je, hm, hobi. Ponešto sam naučio, nešto pročitao i tako znam da se o njima priča. Da stvarno postoje — to nisam znao — brzo odgovori Leslie.

Posle kraće pauze Marten na stavi.

— Ni ja nisam verovao, iako je u pismu bila i slika. Pokazaću vam je za dan-dva, kad dopreme moje stvari iz Porto Pea. Danas sam sreo jednu osobu, lekarku, koja tvrdi da je jedan živi mrtvac bio kod nje u azilu za umobolne. Jedan čovek koga sam nekada i sam poznavao. Moj posao je da ga nađem, razgovaram sa njim, a onda potražim nekog ko zna tajnu pravljenja zombi — otrova, tako sam ga ja nazvao. Eto, to je cela priča. Ne verujem da je neko ovde saznao cilj mog dolaska na ostrvo. Ali, nikad se ne zna...

Marten napravi pauzu. Očekivao je da ga Leslie nešto pita, ali ovaj je ćutao. Njegove misli bile su okrenute šefu policije. Bio je sasvim siguran da je taj čovek glavna karika u priči o živim mrtvacima.

— Rekoste da ste nekada živeli ovde na ostrvu? Da li, možda, od ranije poznajete šefa policije? — upita Leslie iznenada.

Marten se vidno trže. Kao munja kroz sećanje mu blesnu slika iz amazonske džungle...

— Ne poznajem ga. Nikada ga ranije nisam sreo ni video. U stvari...

Leslie opet sačeka. Kako je lekar ćutao, on ponovi njegove poslednje reči.

— U stvari... šta?

— Mislićete da sam poludeo ili da sam u najmanju muku neozbiljan ako vam kažem šta sam pre godinu dana doživeo u džunglama Zelenog pakla...

U nekoliko rečenica Marten ispriča svoj doživljaj.

— Tada sam video lik šefa policije, iako ga nikada ranije, kunem vam se, nisam sreo. Verovatno bih to sve zaboravio, ali danas sam saznao da taj čovek... taj Pier Gaben postoji... i da je ovde šef policije. Još ga nisam video, ali nekako ZNAM da je on čovek čiji lik mi se prikazao umesto lika vraća. Znam to... znam — završi tihim glasom Marten.

I Leslie je bio pod dubokim utiskom svega što je čuo. On, ninda koji je završio najvišu školu smrti, upoznao tajne kobudera — magije, koji je video toliko stvari koliko na stotine ljudi zajedno nikada ne vide — osetio je da su susreo sa nečim nepoznatim.

Nečim strašnim.

Nečim prema čemu je i sama smrt blagost.

Živi mrtvaci? Ljudi koji hodaju i posle smrti i sahrane?

To je bila ili velika magija — ili velika podvala. Vudu magija kao i sve ostale, znao je to, imaju svoje korene i svoje nedokučive tajne. Njihova bašta je kosmos, a tle na kome

uspevaju ljudski strah. U tome je bila tajna.

— Večeras sam išao da potražim nekadašnjeg učitelja Alena Odija koji je zombificiran — ali nisam uspeo. Sutra ću ići ponovo, i narednog dana, sve dok ga ne nađem — reče Marten pošto se obukao.

— Morate da budete jako oprezni, mladi prijatelju. Možda NEKO i vas traži, ili vas prati. Morate da mislite i na tu mogućnost — opomenu ga Lesli.

Mladić se zamisli, a onda po glasno reče.

— U pravu ste. I Bratstvo, o kome sam vam pričao pre neki dan, oni čiji prsten imate, takođe su umešani. Njima Gaben očigledno priprema zombije kao radnu snagu, kao živu zid pred radoznalošću ostrvljana. Sa njima nema šale. I sama sumnja za njih je dovoljan razlog da nekog ubiju. Bože moj, u šta sam se ja to uvalio — reče više za sebe.

Nešto kasnije pridružili su se Pitu i devojkama. Marten se pokazao kao prijatan momak, vešt kozer i duhovit čovek. Za samo petnaestak minuta pridobio je i Pitove simpatije, što plavokosi div nije skrivao.

— Doktore, možete da računate na mene u svemu... Hm, mislim ako nije u pitanju ova

živa vatra — dodade i štipnu Meg za zadnjicu.

Lesli nije mogao a da se ne divi tom momku koji je i pored velike opasnosti koja ga, očigledno, okružuje imao srca da se zabavlja, da pred ostalima ne polkaže ni trunku onoga što je osećao.

Vreme je brzo letelo i nisu ni osetili da je ponoć odavno minula. Lesli baci pogled ka mestu na kome su čitave noći stajali »tajni« agenti. Sada je tamo stajao samo jedan od njih. Drugi je, zaključivši ninda, najverovatnije otišao da podnese raport šefu.

Društvo se konačno rastade uz obećanje da se sutradan ponovo sastanu i zajedno krenu na krstarenje.

Za to vreme jedan od agenata, mrtav umoran od dugog bdenja, izneo je svoj izveštaj u nekoliko rečenica.

— Onaj stranac bio je sa onim drugim strancima kojima ste naredili da ostanu na ostrvu. Mislim da su još tamo. Felipe je još tamo i motri na njih. Šta dalje naređujete?

— Pred jutro ćeš poći sa ljudima i uhapsićeš strance sa devojkama. Onog drugog... novog... njega ću ja da sredim. Jasno?

Agent samo klimnu glavom i pođe nazad u hotel.

Pier Gaben otključa desnu fioku na stolu i iz nje izvadi

istu onu zemljanu posudu koju je dan ranije držao u rukama.

— Svi će oni završiti kao i ti... velika vudu veštice. I ti si mislila da si bolja i veća od mene... a vidi koliko si sada mala. Da, i oni će tako završiti. Jednog dana i Kabral i njegovi banditi. On misli da ja slušam njega, ha, ha... nije ni svestan zašto sada radim sa njim.

*
* *

Pošto se uverio da je Sumiko zaspala, ninda se tiho izvuče iz kreveta, navuče pantalone i majicu, a onda nečujno napusti sobu. Prvo, hteo je da sa brodića uzme svoju torbu s oružjem, a zatim da poseti i policijsku stanicu i upozna se s rasporedom u njoj. Ninda je uvek voleo da poznaje teren na kome će se sukobiti sa neprijateljem. A da će se kad-tad sukobiti sa šefom policije u to je bio sasvim siguran.

Ulice su bile puste i on je lako i neopaženo stigao do luke. Brodić je i dalje bio na svom mestu. Dvojica stražara glasno su hrkala naslonjena na baraku nedaleko od brodića. Ninda se nasmeši, a onda, nečujan kao noć i brz kao misao, šmugnu preko mostića na palubu velikog čamca. Za sve to

vreme nije proizveo ni najmanji šum.

Ušavši u potpalublje, brzo priđe tajnom pregratku u zidu kabine i otuda izvuče duguljastu torbu u kojoj se nalazio katana i deo arsenala kojim je raspolagao.

Tog časa haragei zaurla.

Ninda se pritaji. Njegovo oštro uho, međutim, nije uspeło da uhvati ni najmanji šum. Haragei, međutim, nije popuštao.

»Sumiko... Pit«, sinu mu kroz glavu.

Za tren oka bio je na palubi.

— Hej, šta ti tražiš tamo, kog vraga?! — dreknu na njega jedan od stražara koga je velika količina piva naterala da se probudi.

Lesli se brzo okrete. Čovek je imao pušku u rukama, ali to nije značilo ništa. Onako bu novan, verovatno ne bi mogao da pogodi ni brodić. Međutim, pucnjava bi sigurno uzбудila građane. Ninda u trenu donese odluku. Brzo nestade iza kormilarske kabine i iz torbe izvadí dva šurikena. Stražar je i dalje vikao i tako probudio i svog ortaka. Sada su obojica krenuli ka mostu kojim se stizalo na palubu brodića.

Ninda izroni pred njima na dva-tri metra rastojanja. Dok su podizali puške potežući zatvarače, ninda brzinom munje hitnu jedan šuriken levom, a

drugi desnom rukom. Oba su nepogrešivo pogodila cilj. Zapanjeni policajci umrli su ne shvatajući šta ih je to pogodilo. Ninda im priđe i kratkim trzajima povadi čelične »zvezde smrti«, duboko zarivene u njihova čela. Brzo se osvrnuo okolo, ali nigde žive duše. On lako odvuče oba leša na palubu, a zatim ih strpa preko mreža i pribora za čišćenje.

Za drugo nije imao vremena. Haragei je i dalje zvonio na uzbunu i ninda pojuri prema hotelu udaljenom petnaestak minuta hoda.

U trenutku kada je bio nadomak luke i usidrenog brodića, onaj agent koji je raportirao Gabenu, u pratnji petorice ljudi Enrika Kabrala, ušao je u hotel. Dežurni portir se brzo okrete na drugu stranu, a potom šmugnu u prostoriju iza pulta. Šestorica naoružanih ljudi uskoro se nađe ispred Pitive sobe. Udarcem noge u vrata načiniše sebi prolaz, a onda uleteše unutra. Trojica. Druga trojica učiniše isto to gotovo istovremeno i sa vratima sobe u kojoj je sada ležala samo Sumiko.

Pit skoči istog trena na noge i pokuša da dohvati pištolj koji je držao na komodi, ali ga preduhitri rafal iz automata. Jedan od kuršuma pogodi ga u mišicu, a drugi okrznu po čelu i div se sruši bez svesti.

Meg Starlajt je prvo otvoreni ustima zurila u uljeze, a onda, kad shvati da je Pit pogoden, pokuša da vrisne. Ali, bilo je kasno.

Veliki nož širokog, oštrog sečiva pogodi je posred grla i gotovo joj preseče vrat. Umrila je istog trena. Poslednjim trzajem zbacila pokrivač sa sebe i njeno nago telo blesnu svom lepotom.

— Kurvin sine... ti i tvoj nož... vidi šta si nam uništio. Mogli smo bar mesec dana da uživamo u ovom telu — opsova grubo jedan od napadača.

Momak kome je psovka bila upućena samo se ružno naceri i priđe da izvuče oružje iz rane svoje žrtve. Pri tome načini još jedan trzaj i devojčina glava odvoji se od trupa.

Sumiko nije načinila nijedan pokret kada je ugledala nepoznate uljeze. Shvativši da nema Leslija, znala je da bi svaki otpor bio zaludan, a najverovatnije i poguban. Zato odlučj da se mirno prepusti trenutnoj sudbini.

Onaj agent joj priđe i, unoseći joj se u lice, upita.

— Gde ti je muškarac?

— Ne znam. Nađi ga sam

— hrabro mu uzvрати devojka.

Snažni šamar zakači je po licu.

— Još jednom pitam gde je?

— Nemam pojma. Verovat-

no je nekud izašao — uzvratil Sumiko.

— Zar pored takve ženske on zorom izlazi iz kreveta? — upita kao u čudu jedan od Kabralovih ljudi.

Ostali se nasmejaše. Agent naredi da pokupe devojk, a onda zajedno sa plenom kretose iz hotela.

Ubeđeni da je Pit mrtav, nisu na njega ni obratili pažnju.

Tek što je škripa guma na njihovim džipovima utihnula, Leslie dojuri pred hotel. Čuo je škripu, ali odlučil da prvo proveri šta je sa Sumiko, Pitom i Meg. Prvo ulete u sobu u kojoj je boravio sa Sumiko.

Devojka je nestala.

Brzo pređe na drugu stranu hodnika i kroz razvaljena vrata uđe u sobu u kojoj su spavali Meg i Pit. Prvo je ugledao obezglavljeno telo nesrećne devojke, a zatim ugleda i Pita koji se, obliven krvlju, tog trenu pomeri tek centimetar.

— Pit... ko je to bio... gde si ranjen? — počel Leslie istovremeno pretražujući tragove rana.

Ranu na mišici brzo je sanirao. Za ranu na čelu nije bilo leka. Svest je morala sama od sebe da se vrati. Tako je i bilo, ali tek čitav sat kasnije.

Pit prvo pokuša da skoči i baci se na Leslija, ali se samo zanese i pade na pod.

— Polako, momak. Prvo stani na noge, a onda kreni u napad — blago mu reče Leslie dižući ga na krevet.

Nekoliko minuta kasnije, sa svim pri sebi, Pit objasnil prijatelju šta se sve zbilo.

— Nisam imao šanse ni pištolj da dohvatim. Bilo ih je trojica, svi naoružani... šta je sa Meg? — upita na kraju.

— Ubili su je. Moramo da se sklonimo, jer će nas tek sad goniti policija. Čim tebe negde sklonim, moraću da potražim Sumiko. Hajde, možeš li da staneš na noge?

Pit bez reči ustade. Njegov snažni organizam već je povratio ravnotežu i snagu.

Lesli je samo nekoliko sekundi razmišljao na koju stranu da krene, a onda zaključil da je brodić najsigurnije utočište. Bio je ubeđen da još niko nije primetio nestanak stražara, a to će mu biti sasvim dovoljno da ukrca ranjenog Pita i isplovi na bezbednu udaljenost od luke.

Tako su i uradili. Leslie je više nosio Pita nego što je ovaj koračao. Ipak, za desetak minuta bili su na palubi. Leslie odveza brodić, podiže sidro i uključil motor. Za tren oka brodić punom snagom otplovi prema pučini.

Za to vreme Pier Gaben besneo je na svog agenta. Ne, nije bio ljut zbog ubistva mu-

škarca i žene. Bio je besan što posao nije urađen do kraja.

Najopasniji od svih stranaca nije bio ni među mrtvima, ni među uhapšenim.

— Šefe, nisam mogao da ga uhapšim kad nije bio tamo. Čak ni njegova ženska nije znala da kaže gde se nalazi — pravdao se agent izbegavajući da se sretne sa užarenim očima svog šefa.

— Pozovi momke sa obale, vidi da se stranac slučajno nije tamo pojavio — naredi Gaben osećajući neku nelagodnost kada se setio brodića.

Pet minuta kasnije saznao je da se niko od stražara ne javlja.

— Znao sam... prokleti stranac. Brzo, naredi da spremе naš čamac. Moramo da ga uhvatimo. Jasno?! — vrištao je opaki vudu vrač.

Međutim, svi njegovi naponi ostali su uzaludni. Uspeo je samo da u daljini ugleda snažni brodić kako grabi prema pučini. Gaben najzad naredi svom čoveku da okrene brzi policijski čamac natrag prema obali.

— Uostalom, imam nešto njegovo. ZNAM da će se vratiti da to uzme — kao da se obraća samom sebi procedi Gaben.

Lesli je video kada se policijski čamac okrenuo prema obali, te i sam okrete kormilo i u velikom luku počeo da se vra

ća prema obali tražeći pogodno mesto za pristajanje daleko, iza perforecije grada. Bio je zabrinut zbog nestanka Sumiko, jer je znao ko je otmičar. Za trenutak je pozeleo da odmah krene i oslobodi devojkę, ali se seti reči svog starog učitelja. Reči koje je davno čuo i upamtio za čitav život.

»Nikada se ne prepuštaj trenutnom duševnom stanju i impulsima«. Strpljenje je najbolji drug. Sačekaj svoj trenutak i uspećeš«.

Njegov trenutak bila je noć. Noć i mrak čiji je ninda bio sastavni deo. Noću je bio nevidljiv i jači od svakog protivnika. Noću su sva njegova čula funkcionisala besprekorno. Noću je bio neuhvatljiv, nedostižan.

Zato odluči da se posveti rađenom prijatelju i osposobi ga za dalji tok događaja.

Kada je mrak počeo da se spušta na zemlju, Pit je već stajao na nogama. Još uvek je osećao glavobolju pri svakom naglijem pokretu, a i ruka mu je, čvrsto utegnuta, nepomično bila pripijena uz grudi.

— Bojim se da ovakav neću moći mnogo da ti koristim. Ipak, da pucam mogu — reče osećajući kako ninda jedva čeka da padne noć, pa da krene u akciju.

— Pite, ti ostaješ ovde. Budi spreman da kreneš u trenu.

Idem da nađem Sumiko — reče Lesli kratko.

Petnaestak minuta kasnije, obučen u svoj crni kostim, sa katanom pričvršćenim u koricama na leđima, ninđa kliznu nečujno u vodu i krete ka obali.

— Les, molim te, osveti moju Meg! Hoćeš?

Pit je ove reči izrekao tiho, ali one su stigle tamo gde treba. Uostalom, znao je da će ninđa bez milosti kazniti zločince.

Kao senka ninđa nečujno krete mračnim i polumračnim uličicama prema centru, prema zgradi policijske stanice. Vešto je izbegavao retke prolaznike. Nekoliko puta, kada bi mu u susret naišao neki automobil, ninđa se jednostavno stapao sa okolnim zidovima, putem ili drvenim ogradama kraj kojih je prolazio. Nalik fantomu sve brže se približavao cilju.

Sa dvadesetak metara ugledao je stražare pred glavnim ulazom. Međutim, on nije nameravao na tu stranu. Obišao je zgradu i preko zadnjeg dvorišta prišao zgradi. Začudi se kad shvati da sa te strane na zgradi uopšte nema prozora. Samo, to za ninđu nije bila nikakva prepreka. Brzo, koristeći i najmanje ispupčenje, rupu ili sve što nije bilo ravno i glatko, krete prema vrhu dvospratnice.

Ni trunku zadihao uskoro se našao na blago iskošenom krovu pokrivenom crepom. Zastade kako bi se orijentisao, a on da bez buke počne da skida crepove. Čim je otvor bio dovoljno veliki da ga propusti, on se uhvati rukama za jednu od greda na tavanici i upade na tavan. Miris ustajalog vazduha i gomile starudije uveri ga da ovamo retko ko zalazi. Kada su mu se oči navikle na tamu, ninđa krete pipajući rukama. Kada je napipao zarda-lu kvaku, on je polako pritisnu. Vrata se pomeriše, ali uz škripu. Ninđa opet sačeka nekoliko sekundi, kako bi se uverio da li je škripa privukla nečiju pažnju, a onda šmugnu kroz vratanca i nađe se na drvenim stepenicama. Nekoliko trenutaka kasnije već je bio u hodniku gornjeg sprata. Njegov sluh hvatao je daleke šumove sa donjeg sprata. Već je pomislio kako ovde neće nikoga naći kad se u okviru jednih vrata pojavi jedan od policajaca. Čovek jednostavno preblede i zinu kad ugleda ninđu, prekrsti se, a onda kao da su mu ruke postale olovno teške krete ka dršci pištolja. Ninđa je, međutim, već bio kraj nje-ga. Uhvati ga šakom za vrat, tačno tamo gde se splet živaca uvlači u mozak i pritisnu. Čovek, ionako ukočen od straha, ostade nepomičan.

— Devojka... gde je devojka koju ste jutros uhvatili? — upita ninda tihim, sugestivnim, glasom.

Policajac počeo da mrda usnama, ne skidajući pogled sa proreza na crnoj kapuljači. Najzad promuća.

— ON je drži, dole... u podrumu... u njegovim odajama. Tamo, samo on odlazi — jedva izusti policajac.

Ninda popusti stisak, ali čim je okrenuo leđa policajac poteže pištolj. Time je samog sebe osudio na smrt. Nagli okret i desna noga ninde svom snagom pogodi čoveka u predelu srca. Prasak slomljenih rebara jasno se čuo a iz iskidanih pluća krv šiknu na usta ubijenog. Ninda je za to vreme već silazio na prvi sprat.

Tu je već bilo življe. Ninda prvo začu razgovor, a onda ugleda dva policajca u civilu kako, naslonjeni na zid, puše i o nečem živo diskutuju. Nije razumeo, jer su govorili nekom čudnom mešavinom francuskog i haitćanskog dijalekta. No, to nije bilo ni važno. Oni su bili prepreka, a ninda je elimini-sao sve prepreke koje bi se isprečile između njega i njegovog cilja.

Kao utvara pojavio se ispred njih i, pre nego što su uspeli bilo šta da urade, istrgao sjajni mač i sa dva kratka poteza poslao oba policajca na onaj

svet. Još dok su njihova tela padala, on obrisa katana i vratio ga u korice. Nastavio je da se kreće duž zida, osluškujući kraj svakih vrata. Tek na kraju hodnika čuo je glasove. Zastade i oslušnu. Razgovor koji je tu vođen uspeo je da razabere.

— Kabral je jako ljut što niste ništa saznali o strancima koji su, najverovatnije, pronašli našeg kurira i robu. Morate nešto da učinite kako biste ga odobrovoljili. Mi smo gore sve obezbedili. Ona strašila zaista su najbolje obezbeđenje koje imamo. Tu je Gaben zaista nedostižan. Ali, ovo sa kurirom...

Čovek ućuta, a ninda upamti ime Kabral.

— Šef upravo ispituje onu devojku koju smo uhvatili u hotelu. Brnnrr, ne bih voleo da sam u njenoj koži — javi se drugi sagovornik.

Ninda više nije čekao. Naglo otvori vrata i kao tajfun ulete u sobu. Zapanjeni gangster i onaj veliki crnac nisu uspeli ni da se pomere. Kabralovog čoveka brid nindine leve šake pogodi u Adamovu jabučicu i smrskana je. Gušeći se, čovek pade na pod pokušavajući rukama da na sopstvenom vratu otvori prolaz za toliko potrebnog vazduh. U tim nastojanjima se i ugušio.

Veliki crnac brzo skoči iza

stola i čučnu. Ninda polete za njim, ali, dok je još bio u vazduhu, iznad stola uspe samo da vidi kako se skriveni kapak na podu zatvara. Čim se dočeka na noge poče da pipa po ivici stola, ispod ploče, na podu tražeći dugme koje pokreće skriveni kapak. Čitava dva minuta tražio je, a onda se kapak pomeri. Istog trena odozdo odjeknuše pucnjevi i nekoliko kuršuma prozuja tik ispred nindinog lica i zalbiše se u plafon. Kada je crnac ispucao šaržer i psujući otrčao nekud ispod zemlje, ninda skoči za njim.

Već posle nekoliko koraka našao se na raskrsnici. Tri hodnika vodila su na različite strane. I svaki od njih bio je načičkan ćelijama sa gvozdenim rešetkama.

U kom hodniku je ćelija sa njegovom voljenom Sumiko?

Ninda se nasloni na zid i primora sebe na krajnju koncentraciju. Prstiju prepletenih u položaj za intenzivnu koncentraciju, on poče da šalje telepatske poruke voljenoj ženi. Nekoliko puta su na taj način ranije uspevali da uspostave kontakt. Bio je uveren da će u tome i sada uspeti.

Sumiko se tresla pred pogledom crnih, do ludila užarenih očima Piera Gabena. Šef policije sada nije bio u uniformi. Preko ramena je nosio šarenu togu, a na glavi traka

sa nekoliko pera, čudno ispisanu.

Ni jedan jedini put nije je udario. Nije čak ni vikao na nju. Samo je gledao slamajući polako njenu duhovnu snagu. Želeo je da je oslabi toliko da, kada bude počela da oseća strah, to bude na najgori i najjači način.

— Ti si moja... to osećaš... pretvoriću te u svoju robinju... zauvek. Slušaćeš me... bez pogovora... Reci gde je tvoj muškarac — ponavljao je Gaben monotonim, prigušenim glasom.

Sumiko se tresla sve više. Želela je da pristane na sve što ovaj čovek traži, samo da skrene pogled sa nje.

— Gde je tvoj čovek? — ponovi Gaben još jednom.

»Lesli... gde si... pomozik«, uspe Sumiko svesno da pošalje taj kratki poziv za pomoć.

Lesli ga uhvati. Signal je bio slabašan. »Devojka je verovatno duhovno blokirana«, pomisli ninda i udvostruči napore da je dozove.

— Uzalud se boriš... predaj se... manje ćeš da patiš! — navaljivao je Pier Gaben.

Sumiko zaustavi dah. Lesli... on je tu... blizu... jasno je »čula« njegove misli.

— Lesli — promuca — ti si... me... našao.

Gaben se trže. I sam je osećao neku nepoznatu energiju

koja se iznenada uvukla u njegovu jazbinu. To je mogao da bude samo onaj opasni stramac.

Vrač pride zidu na kome je visila drvena figura nekog afričkog božanstva i počeo da mrmli neke nerazumljive reči. Kip na zidu se pomeri levo-desno — i prvi put za poslednjih deset godina Pier Gaben oseti nešto što je ličilo na strah. Božanstvo koje mu je davalo moć sada je opominjalo. Gaben poslušao. Pritisnu skrivenu polugu u zidu i soba se odjednom prepolovi. U jednoj polovini ostala je Sumiko, a u drugoj je nestao vudu vrač.

Sumiko odjednom oseti kao da se budi iz dubokog sna. I još nešto. Sada je sasvim jasno »čula« Leslija koji je telepatiski dozivao. Ona mu sada uzvрати punom snagom.

Ninda se odlepi od zida. Sada je znao na koju stranu treba da krene.

Kada je stigao do debelih hrastovih vrata, on zastade. Ve lika, starinska, gvozdена brava prkosila je svojom snagom. Ninda se odmače, a onda naglim potezom poteže katana i istim pokretom snažno ga spusti na bravu. Varnice sevuše u sudaru gvožđa i nesalomivog čelika. Brava odlete u stranu i ninda lako otvori vrata.

Osim Sumiko, u prostoriji nije više bilo nikoga. Lesli joj

brzo pride i oslobodi je veza. Velika stolica na kojoj je devojka sedela zaljulja se kao da je živo biće. Ninda je smeo da se zakune da je čak čuo i neki neodređen šum iz stolice. Ali, nije bilo vremena za ispitivanje. Podiže devojku u naručje i brzo se istim putem vrati na zad.

Dok je žurio s devojkom u naručju, ninda joj reče da je Meg ubijena, da je Pit ranjen, ali da su uspeli da se dokopaju brodića i da imaju obezbeđenu odstupnicu.

— Ne vredi da te nagovaram da napustimo ovo grozno mesto i odemo kući, zar ne?

Lesli je ćutao. Tek posle nekoliko minuta odgovori.

— Sumiko, naišao sam na trag opasne bande koja je od ovih ljudi ovde napravila svoje robove, a od ostrva pakao iz kojeg će na sve strane uskoro početi da šalje otrov po svetu. Moram da ih zaustavim. Videla si i sama kakav je čovek koji te je zarobio. Ako ga ja ne zaustavim, niko neće. Ti i Pit vraćate se kući... ne, slušaj me. Znaš da ću lakše i brže da se krećem bez vas. Idete odmah, a ja ću da vam se pridružim čim se ovo ovde okonča.

Bio je to kraj razgovora. Sumiko je znala da ni molbe ni ubeđivanja tu više ništa ne mogu da promene. Zato se sa-

mo još više pripila uz voljenog čoveka šapćući mu, između sitnih poljubaca, najnežnije reči

Oko pola časa kasnije našli su se na palubi brodića. Pit počeo da negoduje kad mu Lesli saopšti svoju odluku, ali ućuta kad mu ovaj reče:

— Pite, izgubili smo Megi. Zar hoćeš da i Sumiko doživi istu sudbinu? Znaš i sam da ću manje da brinem kad znam da ste vas dvoje na bezbednom mestu. Pođi, i ne brini. Znaš da ja umem da brinem o sebi. Hajde momče, učini svom starom prijatelju ovu uslugu.

— I to mi je neka usluga. Treba da podvijem rep i odem dok ti ostaješ sam na ovom odvratnom ostrvu... — gundao je Pit krećući prema vozačkom mestu.

Sumiko se obisnu Lesliju oko vrata, poljubi ga bez reči i krete ka Pitu. Kada je stigla do plavokosog mladića, okrete se. Samo za tren ugleda siluetu u crno obučenu kako nestaje preko ograde brodića. Motori zagrmеше i čamac se gotovo izdiže prednjim delom iz vode. Nekoliko minuta kasnije buka nje govih motora jedva se čula.

Ninđa se zagleda u brodić koji se naglo smanjivao, a onda krete prema gradu.

*
* *

Još uvek pod utiskom doga-

đaja od prethodnog dana, a pre svega pod utiskom veoma uverljive priče doktorke Žane Kamber, mladi Filip Marten napustio je hotelsku sobu. Do sastanka sa mladom lekarkom, koja ga je sve više privlačila, ostalo mu je još nekoliko sati. Odluči da se sa pošte javi Kolumbija univerzitetu, zatim da se dobro najede, a onda proveriti da li su mu iz Porto Pea poslali prtljag.

Zamišljen, gotovo se sudario sa Leslijem, koji je stajao kraj ulaza u hotel posmatrajući horizont na pčini.

— Izvinite, molim vas... — počeo Marten, a onda prepoznao Leslija. — Ah, to ste vi...

— Dobar dan, doktore Martin. Da, to sam ja — uzvрати Lesli.

— Gde je vaše simpatično društvo?

Lesli je samo trenutak oklevao, a onda odlučio da kaže bar deo istine mladiću koji je, uzgred, trenutno bio jedino biće kome je mogao da poveri deo istine.

— Ovde su počele da se događaju čudne stvari oko mojih prijatelja i mene, pa sam odlučio da ih pošaljem kući.

— A, vi?

— Ostaću još nekoliko dana da vidim šta se to dešava.

Marten je neko vreme ćutao, gledajući Leslija u oči.

— Vi ste... policajac? FBI...

CIA... ili neko specijalno odeljenje?

Lesli se nasmeši.

— Recimo da sam... »neko specijalno odeljenje«. Važi?

— Oh, svakako... Nisam mislio da budem indiskretan. Samo sam pomislio da ste neko od takvih momaka, jer ste odlučili da ostanete. Imam i ja vesti za vas.

U sledećih desetak minuta ispričao je Lesliju sve što je saznao od mlade doktorke.

— Eto, za sada stvari tako stoje. Danas idem sa Žanom... mislim doktorkom Kamber, na proslavu, a posle toga nastavićemo zajedno da tragamo za Alenom Odijem.

— U redu. Podelićemo se. Vi tragajte sa doktorkom Kamber, a ja ću malo da ispitam stvari oko šefa policije i Bratstva o kome ste mi govorili.

— Znači li to da su moje sumnje opravdane? Bratstvo se, ipak, uplelo u posao sa drogom?

— Najverovatnije. Danas je ta »roba« najvrednija u svetu kriminala i ne bi me čudilo da je tako. U svakom slučaju, uskoro ćemo znati više o svemu tome — reče Lesli na kraju razgovora, nastojeći da zvuči kao pravi agent koji radi inkognito.

Pozdraviše se uz dogovor da se oko deset sati uveče nađu u hotelu na večeri.

— Ako vas ne nađem, ostaviću vam poruku kod portira — reče Filip Marten odlazeći niz ulicu.

Mladi lekar nije ni slutio da ga jedan u civilno odelo obučeni policajac neprekidno prati. Tako je bilo i tog jutra. Međutim, nindi ta pojedinost nije promakla. Primetio je agenta kako, prikriven iza jedne palme, tobože nezainteresovano prevrće listove neke revije i istog časa znao je o čemu je reč. Dozvolio je Martenu i nje govom pratiocu da krenu svojim putem, a onda izdaleka počeo da ih prati. Znao je da nje ga za sada niko ne prati jer niko nije ni znao da je ostao na ostrvu.

Mladić je posle dužeg čekanja uspeo da uspostavi vezu sa svojim šefom u Kolumbijski univerzitetu i da mu u nekoliko reči baš mnogo konkretnih rečenica samo kaže da je na tragu i da će se uskoro javiti.

Isto to čuo je i Pier Gaben, prisluškujući razgovor na prislušnom aparatu u svojoj kancelariji.

Posle toga Marten je pokupio svoj prtljag koji je, začudo, već pristigao, a onda je požurio natrag u hotel da se sprema za sastanak sa Žanom Kamber.

Svetokovina na koju je mladić trebalo da pođe održavala se na suprotnom kraju ostrva

od onog na kome se nalazila napuštena stara tvrđava — skrovište mafijaša Enrika Kabrala.

Lesli odlučio da krene baš na tu, zabranjenu stranu, jer još uvek nije imao odgovor ko je i zbog čega srušio avion kojim je leteo Filip Marten dva dana ranije. Slutio je o čemu je reč, ali ninda je morao da bude i siguran.

Unajmio je lagani džip i u trenutku kada je Marten zakucao na vrata ordinacije Žane Kamber, on je već zamicao izlokanim putem koji je počinjao na periferiji Port-o-Prensa i nastavljao prema brdima.

Dvoje mladih naučnika gledalo se sve sjajnijim očima. Osećali su kako ih neka nevidljiva sila sve više privlači. Njihove ruke, kao slučajno, sve češće su nalazile razloga da se dodirnu, pomiluju.

Pošto je najzad predala dužnost glavnoj sestri, Žana Kamber se presvuče i, uhvativši Martena za ruku, potrča prema starom »fordu«.

— Videćeš, Filipe, biće zabavno — reče i sama iznenađena kako je neprimetno prešla na »ti« sa mladićem, oslovljavajući ga samo imenom.

Za trenutak je pocrvenela,

što njenoj koži boje kakao daje posebnu nijansu.

— Smem da se kladim da će biti tako kako kažeš — uzvрати Marten i obgrli je oko ramena.

»Ford« je stigao do samog podnožja strme staze kojom su morali da se popnu nekoliko stotina metara do prostrane visoravni na kojoj se nalazilo svetilište. Marten se začudi kad ugleda pravu reku ljudi kako se lagano uspinje vijugavom stazom koja je svaki čas menjala pravac postajući sve strmija dok konačno nije prerasla u stepenište načinjeno od kamenja i drveta.

Među poslednjima, na svetkovinu je stigao i Pier Gaben. Obučen u široku košulju i lanelene pantalone, možda bi ostao i nezapažen da njegove crne, čudno svetle oči nisu privlačile pažnju prolaznika. Ljudi su se izmicali u stranu, skretali pogled na drugu stranu i pod najrazličitijim izgovorima žurili da budu dalje od tog strašnog čoveka. On je osećao njihov strah i uživao je u njemu. Njihov strah bio je hrana njegovoj magiji.

Zvuci bubnjeva i nekoliko različitih žičanih instrumenata postajali su sve glasniji kako su se dvoje mladih približavali visoravni.

Marten oseti kako ga sve više obavlja neka čudna izmagli

ca. Kao da je počeo da lebdi zajedno sa plavičastim dimom, jedva vidljivim, koji je izbijao iz prastarih debela.

— Eno, tamo, je jezerce i slap vode što pada sa krošnji drveća, tu ćemo da se osvežimo. Ta voda je lekovita i neverovatno blagotvorna.

Marten se osmehnu i prihvati pruženu ruku. Nekoliko minuta kasnije bili su u svežoj planinskoj vodi do guše. Prskali su se, ronili, gurali se sa ostalima, a onda posle dobrih petnaestak minuta, devojka ga povede u stranu. Kao da je tačno znala kuda ga vodi. Marten je išao za njom kao poslušno dete. Srce mu je sve brže kucalo, a miris onog, sada gotovo nevidljivog, dima sve više ga je opijao.

Svuda oko njih ležali su ljudi sami, u parovima ili čitavim grupama. Nisu ništa radili. Jednostavno su ležali i gledali u nebo kroz visoke proređene krošnje drveća.

Devojka pomače gusti splet lijana i puzavice i uvede ga u omanju pećinu.

— Tu sam se igrala kao mala i posmatrala one napolju šta rade. Ovo ovde je moj »zamak« — reče i opruži se na mekom nagomilanom lišću. Ispruženih ruku pozva ga da joj se pridruži. Filip Marten se spusti kraj devojke i uzdrhta.

— Hladno ti je? — upita devojka.

— Aha. Pantalone i košulja su mi sasvim mokri.

— Onda se skini. Što pre — promuca devojka brzo svlačeći belu — haljinu.

Filip nije mogao da odvoji oči od njenog vitkog tela. Zaključujući da devojka ispod haljine, osim majušnih gaćica, ne nosi ništa više.

— Hajde, požruri... da me ugreješ — reče Žana.

Mladić poslušao. Samo što je prišao, ona ga zagrlila i počela strasno da ga ljubi. Uzvrćao je sve uzbuđeniji. Njeni nemirni i sve drskiji prsti počeli su da ga dovode do ludila. Uzvrćao je istom merom, ali to je samo još više raspaljivalo devojku. Ljubila ga je gotovo divlje po čitavom telu, a onda bi se, samo za tren, zagledala u njegovo lice.

Konačno ga okrete na leđa i opkorači. Njeno mlado telo, željno ljubavi, čas se uvijalo kao nežna biljka na povetarcu, čas je kidisalo kao anakonda. Sve teže je disala kako je strast i ekstaza jurila ka vrhuncu. Filip Marten već pomisli kako će se obrukati kao muškarac, jer do sada još nije uspeo da preuzme inicijativu i povede ljubavnu igru. Međutim, što zbog atmosfere koja je vladala na visoravni, što zbog onog mirišljavog dima — tek on

iznenadujućom snagom i svežinom nastavi igru onog trenakad devojka iznemoglo pade preko njegovih grudi. Čas ga je molila da prekine, čas terala da još žešće kidiše na njeno uzdrhtalo telo. Njene čvrste, gotovo šiljate grudi, poskakivale su pod njegovim prstima i usnama. Glatki, sjajni trbuh poigravao je kao morska površina pod naletom iznenadnih vetrova. Konačno osetivši da i njen partner stiže do vrhunca slasti, ona ga steže visoko podignutim butinama i iz njegovih grudi izlete uzdah olakšanja eksplozija strasti i zanosa.

Nije ni sam znao koliko je ležao, kao ni to da li je bio budan ili je sanjao. Tek, na ulazu u pećinu ugleda postariju ženu prilično debelu. Gledala ga je ravnodušno, uporno. Onda njen lik počeo da bleedi, a umesto nje pojavi se drugo biće, po svoj prilici žensko, jer je bilo obučeno u belu haljinu sa gustim velom preko lica. Ruke u dugim belim rukavicama pozivale su ga da priđe.

Ustade i protiv svoje volje, ostavljajući Žanu Kamber da sneva na mekoj travi, i priđe na dva koraka onoj spodobi. Veo se naglo pomeri u stranu i pred njim se ukaza jeziva glava sa koje je smrt odavno odnela i lepotu, i delove kože i mesa. Filip Marten htjede da krikne i ustukne, ali novi šok

ukopa ga u mestu. Spodoba dohvati rukama sopstvene vilice i jednostavno ih rascepi. Iz velike rupe odjednom se pojavila glava zime, a onda i čitavo telo. Zmija ga gleda i polete u njegovom pravcu.

Mladi lekar krene unatrag, saplete se i pade. Zmija mu se sruči na grudi. Spolja se začu graja dece i vriska.

Filip Marten otvori oči. U pećini su bili samo on i Žana Kamber. Preko grudi ležao mu je komad debele lijane kojoj je neko, najverovatnije deca, ubacio u pećinu.

Mokar od znoja i teškog sna, mladić ustade i priđe otvoru pećine. Ljudi su okolo i dalje mirno ležali. Neki su zaspali, a drugi su veselo čavrljali čekajući da padne noć.

Negde iza prve gomile ljudi Marten za tren ugleda poznato lice glavatog crnca opakih očiju, ali kad pokuša bolje da ga uoči, lice zamače iza žbunja.

Još jedna halucinacija ili...?

— Zašto si ustao? Zar ti je lepše tamo, nego kraj mene? — pitala je devojka maznim glasom.

— Ne... samo mi se učinilo da sam nešto...

Mladić ne završi nepoznatu rečenicu. Šta da joj kaže? Da joj prepriča svoj košmarni, kratki san? Da joj kaže kako ga proganja lik onog vražjeg crnca?

Zato samo odmahnu glavom i vrati se da sedne pored devojke. Žana Kamber obuče haljinu i sede kraj nje ga naslanjajući mu se na rame.

— Znaš ovde se događaju stvari koje samo domoroci mogu, donekle, da shvate. To je ta magija, vudu, mrtvaci koji hodaju... omamljenost koja je i tebe obuzela... pa čak i san koji si usnio — reče iznenada.

Mladić se trže.

— Kako znaš za moj san?

— U stvari, ne znam. Ali jauknuo si u snu, pokušavao si od nečeg da pobegneš. Možda će za tebe i biti najbolje da odeš. Znaš, bojim se.

Marten je zagrlji. Neko vreme je ćutao. Onda ipak reče.

— Ja ostajem, i ti to znaš. Došao sam ovde da obavim važan posao i obaviću ga. Ti ćeš mi pomoći, zar ne?

Devojka nemo klimnu glavom.

— Imam sigurno skrovište za nas. Tamo te niko neće naći. Idemo odmah — reče i poveđe ga iz pećine.

Filip krete za njom.

— Idemo prvo do bolnice. Nešto mi govori da ćemo tamo sresti Alena Odića — prošapu

ta devojka pokrećući motor automobila.

Tek što su zamakli za krivinu kad još jedan automobil ugašenih forova krete za njima. Bio je to pomoćnik Piera Gabena, njegov asistent i dželat, visoki, gotovo orijaški građani Gi Paskal. Taj momak slepo je slušao Gabena. Plašio ga se i istovremeno mu se divio zbog moći koju je posedovao. Sam je po njegovom naređenju sekao glave svima koje je Gaben osuđivao na smrt, za robljavajući im duše. Sam je prisustvovao zombiranju stotinak ljudi u poslednjih godinu i po dana. Znao je i za dogovor između Gabena i vođe Braštva mrtvačke glave. Jedino nije znao koliko para zarađuju Kabral i njegovi ljudi dok je on radio samo za platu.

Kada se automobil doktorke Žane Kamber zaustavio ispred ulaza u azil za umobolne, Gi parkira svoj džip dvadesetak metara dalje. Nije ih pratio, jer je znao da će kad-tad napustiti bolnicu.

Doktorka Kamber se nije prevarila.

Sklupčan u uglu dvorišta dremao je Alen Odi, nekadašnji učitelj i vođa siromašnog stanovništva Port-o-Prensa. Filip oseti kako mu se koža ježi, a nevidljiva ledena ruka stiska grlo pri pogledu na ono što je ostalo od snažnog, vitalnog Alena Odija.

Bio je to zaista živi mrtvac. Kosa, kao uvela kukuruzovina, neuredno mu je padala svud oko lica, uvijena tek na nekoliko mesta. Boja kože, obasjana mesečinom, pre je pripadala ilovači nego ljudskom tkivu. Prsti i šake ličili su na kandže neke grabljivice, a, tek poluotvorene oči...

— Gospode bože... zar je to... zaista... on?

Devojka mu samo potvrdno klimnu glavom.

Tog trena Odi otvori oči i, ječeći, počeo da se povlači puzeći po zemlji. Žana mu pritrča i počeo nešto na dijalektu nežno da mu priča. Jadnik se umiri, ali nije skidao pogled sa Filipa Martena. Posle nekoliko minuta, pogled njegovih očiju poprimio gotovo normalan sjaj.

— Priđi... mislim da sad

možda može i da te se seti — — pozva Žana mladića.

Filip priđe pružajući ruku. Odi je prihvati. Momak se trže pri dodiru te košcate šake ispucale kože i neverovatno hladne.

— Sećam se... ti si... mali Francuz... Filip Marten — reče Odi glasom koji kao i da je dopirao iz dubine zemlje.

— Da, ja sam to... jadni moj prijatelju — promuća Marten. — Šta su ti to učinili? Ko je to učinio? Reci mi!

Istog časa neopisivi strah oseta se u očima nekadašnjeg učitelja. On istrže ruku iz šake doktora Martena i jecajući pobeže u noć.

— Čekaj... stani! Ne boj se... ja sam ti prijatelj — povika Filip i htede da potrči za nesrećnikom, ali ga Žana zaustavi.

— Nema svrhe. On je ponovo s one strane života... izgubljen u nekom drugom svetu. Pokušavala sam da mu pomognem, ali nijedan lek za koji zna savremena medicina, nijedan tretman nije pomogao. Oni se zato i zovu mrtvac koji hodaju... živi leševi... To je

strašno! To je ono što može da učini vudu sa svojim tajnama i otrovima. Na žalost, tu smo nemoćni.

— Mora da postoji protiv-otrov i za te otrove koje koriste vudu vračevi. Mora... to je zakon — gotovo viknu mladić.

— Varaš se, dragi moj. Ovde je jedini zakon vekovna tradicija i vudu magija. Sve ostalo je bledo i nemoćno u poređenju s tim. Možda može da pomogne samo...

Žana učuta.

— Ko može da pomogne? Reci ako znaš.

— Samo neki drugi vudu vrač... ali neko ko nije zao... neko ko zna tajnu i ko može da je usmeri u pravcu dobra.

Devojka još jednom učuta. Filip nervozno zakorači dvorištem.

— Zašto me mučiš? Ako neš to znaš, zašto to i ne kžeš?

— Bojim se... a nisam ni sigurna baš sasvim. Znaš, mislim da je tetka Madlen Zober... vudu veštica!

— Tetka Madlen? Šta ti pada na pamet?! — počeo Filip, a onda naglo učuta.

Madlen Zober je bila dobra

otkako je pamtio. Pa ipak, ta žena nosila je negde u sebi neku tajnu. Veliku i strašnu. Nje ne oči... Pa njena pojava u snu od pre nekoliko sati...

— Tetka Madlen? To ćemo bar lako saznati. Idemo do nje i pitaćemo je. Ja ću da je pitam. Idemo odmah.

Devojka ga još jednom zauzvati.

— Zaboravljaš da je noćas svetkovina. I ona je gore na bradu sa ostalima. Hajde, idemo do mog skrovišta na obali. Vreme je da se odmorimo.

Motor starog »forda« još jednom zabruja i automobil odjuri ka severozapadnom delu ostrva.

Skrivena visokim palmama ležala je drvena, plavo obojena koliba udaljena od mora kojih pedesetak metara.

— Eno, to je moje skrovište. Tu dolazim kad sam tužna ili kad želim da se povučem u samoću. Sada će to da bude naše skrovište.

Nekoliko minuta kasnije za njima se zatvoriše vrata i oni pohitaše da legnu. Filip se plašio sna, ali istovremeno je bio i umoran, i radoznao.

Šta će mu doneti novi san... i sutra i narednih dana?

Kakvu tajnu krije ovo ostrvo?

Da li će biti u stanju da obavi zadatak zbog kojeg je došao?

Tada se seti Leslija i gotovo opsova samog sebe. Zaboravio je i dogovor, i obavezu da mu ostavi poruku. Uradiće to odmah ujutru.

*
* *

Lesli je lako i neopaženo stigao do podnožja planine. Pravi put se tu i završavao. Džip je sada poskakivao po kamenitom terenu rizikujući da se svaki čas prevrne. Međutim, vođen sigurnim rukama veštog vozača, kakav je bio Lesli Eldridž, džip je nastavio put još dobrih sat vremena.

Lesli ga zaustavi, ugasi motor i počeo da osluškuje. Njegov oštar sluh hvatao je ono što normalno ljudsko uho ne bi ni registrovalo.

Uskoro ninda shvati da nešto nije u redu.

Tišina je bila neprimodna. U tolikoj šumi morale su da se čuju ptice i ostali žitelji šume.

Međutim, bila je to mrtva tišina koju je narušavalo samo šuštanje lišća na vetru.

Za tren oka farmerke i lane na košulja ustupiše mesto kostimu od crne svile, a katana i ostalo oružje iz duguljaste torbe, koja je ležala na sedištu suvozača, preseliše se na odgovarajuća mesta na telu moćnog ratnika. Ninda gurnu džip u jednu jarugu, prekri ga sa nekoliko grana načinivši tako neprobojni zid zelenila, a onda se okrete i počeo da se penje strminom ka vrhu planine.

Čak ni najpažljivijem posmatraču ne bi na um palo da je crna senka, koja se povremeno pomaljala iza stena, čovek.

Konačno, ninda se sasvim približi ljudima koji su razgovarali. Bila su to dvojica stražara koji su čuvali prilaz carstvu Ennika Kabrala.

— Moram da ti priznam da se naježim svaki put kad vidim one jadne stvorove — reče jedan od stražara pokazujući rukom nekud u dubinu šume. Znaš i sam da nismo nika kvi jaganjci, ali ono je stvarno

jezivo. Više bih voleo da me ajkule rastrgnu, nego da me onaj ludi vrač pretvori u živog mrtvaca. Brnr!

— Da znaš da si u pravu. Jeste da nam mnogo koriste, da rade kao pravi robovi i da plaše one ljude dole — ali plaše i mene. Ko zna kako ih Gaben stvara, ali jezivo je to. Jezivo!

Neko vreme vladala je tišina. Onda se prvi stražar opet oglasi.

— Znaš, čudi me da se niko od rodbine onih stotinak jadnika do sada nije pojavio... pobunio ili tako nešto.

— Ha, da li bi TI smeo da se pojaviš ovde ili da se pobuniš? Seti se šta je Gaben uradio sa onim jadnim učiteljem. Da, da, sa Alenom Odijem. Sada se ljudi još više boje. On je bio jak i hrabar — pa je ipak završio kao mrtvac koji hoda. Protiv onog kradljivca ljudskih života nema odbrane i oružja, to ti ja tvrdim. Nego, daj jednu cigaru i mani se tih priča. Bolje misli na one devojke koje nas čekaju gore u tvrđavi kad nam prođe dežurstvo — nasmeja se drugi stražar.

Njegov ortak pruži mu traženu cigaretu i kresnu upaljačem, ali njegovom ortakom se samo raširiše oči od straha i cigareta ispade iz širom otvorenih usta.

Čovek opsova, ugasi upaljač i naglo se okrete. Međutim, ni je ništa video.

— Hej, šta ti je?! Da nisi sinoć ušmrknuo više »snega« nego što možeš da podneseš?

— Tamo... video sam ga... ogroman... sav crn... đavo!!!

— Ma kakav đavo... gde?! — povika stražar podižući se i oslobađajući kočnicu na automatskoj pušci »M 16«?

Istog trenu, kao da je iznikla iz zemlje, tamna silueta se stvori na nekoliko koraka od njega, a nešto svetlo zviznu kroz vazduh. Pogoden šunike-nom posred čela, stražar se bez glasno sruči na zemlju. Drugi momak pokuša da krikne, ali uzalud. Nevidljiva ruka straha jednostavno ga je paralisala. Ninda mu priđe i jednim udarcem katane probode mu srce. Brzo oba leša sakri iza jedne stene, istrže šuniken iz čela ubijenog stražara, a onda nastavi dalje prema vrhu.

Ugledao ih je kada se našao na ivici velike šume. Radili su bezglasno na ogromnom polju koke. Ninda, navikao na sve i svašta, oseti kako se sve u njemu buni. Pedesetak ljudi, ako su tako mogli da se nazovu zombi, nečujno se kretalo među žbunjem koke berući zrele plodove i određene listiće. Nisu se ni gledali, ni pričali međusobno. Jednostavno, radili su kao nečujne mašine.

Ninda se uspravi. Tog trenu doneo je smrtnu presudu čoveku ili sotoni koja je uništila ljudska bića pretvorivši ih u žive leševe.

Haragei!!!

Javio se iznenada, kao eksplozija. Opasnost je morala da bude velika i neobična. Nikada do sada haragei nije bio tako snažan. Ninda se jednim pokretom odbaci sa mesta na kome se nalazio, istovremeno potežući katana i ispravljajući seči vo ispred grudi i lica.

Petonica jezivih protivnika stajali su nemo na deset metara od njega. Bili su naoružani dugim motkama ojačanim gvozdenim klinovima i oštrim sečivima na vrhu. Napraviše polu-

krug ispred ninde, a onda polovina njih, bez dogovaranja, krete u napad. Nisu ni žurili, niti su bilo šta izustili. U njihovim mrtvim očima naslućivala se samo jedna odluka.

Ubiti!!!

Ninda zauze poluodbrambeni stav. Kada su zombi stigli nadomak sjajne oštrice katana, ninda se pokrete. Katana je pet puta promenio pravac sekući čas odozgo nadole, čas sleva nadesno, čas odozdo prema nebu.

I ovaj obračun trajao je nepun minut.

Ninda je stajao u senci velikog drveta brišući sjajni mač. Ništa se u okolini nije pomerilo. Ništa nije moglo ni da naruši tišinu tokom borbe sem zviždanja katana kroz vazduh u sudaru sa tvrdim drvetom motki koje su nosili zombi.

Izenada, do ninde dopre zvuk koji nikako nije mogao da se uklopi u ambijent.

Bio je to zvuk motora helikoptera i zviždanje moćne elise.

Ninda se sasvim priljubi uz deblo drveta iza kojeg se skrivao. Helikopter se pojavi kojih

stotinak metara dalje, na istoku, i brzo nestade hvatajući višinu.

Ninda je bio siguran da je na dobrom putu. Zato u nekoli ko velikih skokova pretrča po lje koke, krećući se poprečno, i zamače u šumu s druge strane. Niko od zomba, koji su i dalje mirno radili nije obratio pažnju na tamnu senku koja je brzinom munje promicala kraj njih.

Stigavši do polovine strmine, ninda ugleda ostatke nekadašnje tvrđave. Bio je sasvim siguran da je otkrio skrovište Bratstva mrtvačke glave. Sada je znao i strašnu tajnu šefa policije iz Port-o—Prensa. Znao je ko je tvorac živih mrtvaca i za koga ih je stvarao.

Sumrak koji se sve brže spuštao na zemlju išao je nindi na ruku. Noć koja je dolazila bila je njegov najveći saveznik. Nje ga je skrivala, a on je u mraku video bolje nego iko. Našavši rupu u zidu stare tvrđave, ninda sačeka da mrak ovlada i istovremeno se opusti koristeći priliku da se odmori i skupi svu potrebnu snagu za predstojeći poduhvat.

Dvadesetak naoružanih ljudi koji su neprekidno boravili u preuređenoj tvrđavi obavljalo je uobičajene poslove. Maskirne mreže navučene su preko zgrade skrivajući tako svjetla od neželjenih pogleda iz vazduha. Stražari s negodovanjem, kao i svaki put kada su kretali na dužnost, kretoše na svoja mesta.

— Uopšte ne znam od koga se čuvamo. Ovamo ni ptice ne sleću, a kamoli neki čovek — gundao je jedan od stražara podižući tešku pušku.

— Čoveče, plaćen si za to, i to dobro. Zato čuti da te ne čuje Pablo. Hajde, noć će brzo da prođe, a sutra smo slobodni čitav dan i noć. Ako ti je i to malo, pomisli na lovu koju ćemo dobiti kada se Kabral vrati s puta — opominjao ga je visoki momak guste brade i kose, povezane krvavocrvenom trakom.

U jednoj od polupodzemnih odaja šest devojaka lenjo se valjalo po širokim ležajima. Neke su bile sasvim gole, a neke su na sebi imale pokoji komad odeće. Većina ih je bila »ufakisana«, a dve su se sla-

dile »bakardi« rumom. Bile su to devojke za zabavu koje je Kabral povremeno dovodio ko zna otkud, a onda ih odvodio u nepoznatom pravcu.

Ninđa se vešto i brzo pope na vrh zida i nađe se tik iza leđa jednog od stražara. Jasno je čuo šumno disanje stražara i osećao ljuti dim iz cigarete koja je visila na uglu usana na oružanog čoveka. Nije se ni pomerio kada se stražar okrenuo i nagnuo iznad njegove glave da pljune. Ninđa je zatvorio oči i tako sasvim utonuo u okolinu.

Stražar je neko vreme, tako nagnut nad njegovom glavom, zurio u mrak, a onda krene u obilazak dvorišta koje je čuvao. Kada se šum njegovih koraka izgubio, ninđa brzo šmugnu preko zida i nađe se na kamenitom dvorištu.

Odnekud iz unutrašnjosti kuće, skrivene maskirnom mrežom, do njegovih ušiju dopre kilkot žena i tiha muzika. Ninđa, međutim, odluči da prvo obiđe čitavo skrovište i upozna se sa rasporedom stražara i ostalih žitelja tvrđave.

Nečujno kliznu duž kamenog

zida novoizgrađene kuće neprekidno osluškujući delove razgovora ili tek žamor koji je do njega povremeno dopirao. Kada je naišao na jedna otvorena vrata, on odluči da uđe i upozna unutrašnjost skrovišta. Polutama po kojoj se kretao bila je više nego dovoljna da jasno vidi put kojim se kreće. Prve dve prostorije u koje je ušao očigledno su služile kao spavaonice naoružanim stražarima. U ormaru je našao oružja i municije dovoljno da se utvrđenje brani bar desetak dana. Sledeća prostorija svakako je bila trpezarija. O tome su svedočili mirisi hrane i vrsta namštaja.

Ninđa pređe na drugu stranu hodnika. Prva prostorija bila je zaključana, što je značilo da u nju pristup ima samo jedan ili najviše dvojica ljudi. Ta prostorija bila je svakako jedna od važnijih, ako ne i najvažnija. U to se ninđa brzo uveri.

Šum koraka koji je odjeknuo natera ga da brzo potraži zaklon. Sam hodnik nije pružao nikakve mogućnosti za skrivanje. Ninđa podiže pogled. Spas

je bio iznad njega. Brzo skoči i jednim potezom nađe se na debeloj betonskoj gredi. Taman na vreme jer baš u taj čas pod mutnim svetlom sijalice na plafonu pojavi se Kabralov pomoćnik Pablo.

Ne osvrćući se, on otvori vrata zaključane prostorije i nestade u njenoj unutrašnjosti. Ninda kliznu na pod i prikrade se odškrinutim vratima. Pablo je stajao kraj jednog zastakljenog ormara i upravo vadio vrećicu belog praha. U sobi je bilo droge najmanje za nekoliko miliona dolara, zaključujući ninda. Bila je to količina dovoljna da uništi nekoliko stotina mladih života širom SAD.

Pablo brzo strpa kesicu u džep i krete nazad. Žurio je da se vrati jednoj od devojaka koja je željno očekivala njegov povratak.

Da se samo malo osvrnuo, primetio bi tamnu senku pripijenu uz sam zid hodnika. To bi najverovatnije bio i njegov kraj. Ovako, sudbina je htela da krvoločni razbojnik poživi još neko vreme.

Ninda brzo donese odluku. Glavni šef nije bio tu, ali bilo

je dosta bandita koje je trebalo brzo uništiti. Isto tako znao je da ovo nije i njegova poslednja poseta skrovištu. Zato krete natrag, u dvorište, da eliminiše stražare.

Element iznenađenja bio je zaista veoma važan. Ako se tome doda i izgled ninde i njegov strašni mač, jasno je da stražari nisu imali mnogo šansi. Bolje reći, nikakve šanse.

Ninda gotovo bez ikakvih problema polomi vratove prvoj trojici stražara. Još dvojicu savladao je udarcima ruku. Oružje je morao da upotrebi tek kod narednog susreta, jer je jedan od ubijenih ispustio pušku i udarac metala o beton opomenu stražara.

Naoružani bandit je jasno video deo tamnu siluetu koja se za trenutak ocrtala prema zvezdom nebu. Brzo je podigao pušku, ali siluete nestade. Umesto nje, živa lopta zakotrlja se prema njemu. On ponovo nanišani, ali tada oseti kako ga hladan čelik zahvati po grlu. On baci pušku pokušavajući da istrгне čelik vakizašija iz grla i tako povрати dah. U tom naporu je umro. Ninda mu priskoči,

istrže nož i brzo se stopi sa zidom ograde. Taman na vreme, jer dvojica stražara dotrčaše s raznih strana.

— Alberto... hej, javi se! — poluglasno pozva jedan od dvojice prispelelih.

— Ma, jesi li siguran da nešto nije u redu? — zapita drugi, osvrćući se na sve strane.

— Naravno da sam siguran. Jasno sam čuo da je nešto palo na beton. Uostalom, gde je Alberto, ha?

Njihov razgovor prekide iznenadna pojava tamne siluete. Je dan udarac nogom i prvi stražar prelete preko zida i nestade u ambisu. Nije uspeo ni da krikne od iznenađenja, a onda njegovo telo tresnu o oštre stene i, gotovo raskomadano, nastavi put prema moru.

Ni drugi stražar nije imao bolje šanse. Ninđa ga pogodi bridom šake ispod same Adamove jabučice. Začu se krckanje hrskavice i čovek se uguši u trenu.

Ninđa sačeka nekoliko trenutaka da vidi je li neko čuo buku borbe. Sve je bilo mirno. Ninđa baci pogled preko zida i onda odluči da uništi tragove

svoje posete. Brzo je dovukao pobijene i pobacao ih preko zida. Bar nekoliko dana niko neće znati gde su nestali stražari i njihovo oružje. To će mu biti dovoljno da još jednom iznenađuje da upadne u ovo skrovište i okonča posao. Sada je namerao da potraži opasnog šefa policije i obračuna se s njim.

Snažni motori čamca za ribolov utihnuše. Talbasko Pit obližnu suve usne. Prvi put u životu odbio je da poslušati svog prijatelja. Osećao je da će mu njegova pomoć biti potrebna i odlučio je da se vrati. Sumiko nije htela ni da čuje da se sama vrati u SAD, i Pit nije imao kud nego je poveo sa sobom. Sada su stajali na palubi čamca koji se ljuljuškao u jednom malom zalivu desetak kilometara udaljenom od Port-o—Pre nsa.

— Devojko, obećaj da ćeš ostatu ovde. Evo, imaš radio, a imam ga i ja. Ja idem, a ti ćeš da nam budeš odstupnica. Nek mi Bog bude na pomoći kad Le sli vidi da sam se vratio. Jed-

nostavno, osećam da se na ovom vražjem ostrvu događa nešto što zahteva da se i ja umešam. Osećam da će našem Lesliju moja pomoć biti potrebna. Reski raću i njegov bes, ali moram da mu se nađem pri ruci — govorio je Pit nervozno.

Devojka mu priđe i zagrlila ga.

— I ja osećam da ćeš mu biti potreban. Pođi i pomozimu. Ja ću da budem ovde. Molim te da mi se javljaš kad god budeš mogao. Važi?

Pit klimnu glavom. Kolt kalibra »45« uvijen u plastičnu kesu i vezan kaišem visio mu je preko ramena. On poljubi devojku u čelo i zatim skoči u toplu morsku vodu. Snažnim zamasima zapliva ka obali.

Nije još imao nikakav plan. Znao je jedino da prvo mora da otkrije gde se Lesli nalazi, a zatim da mu se javi. Isto tako, čim je doplivao do obale, on izvadi jednu omanju kutiju sa neakvim bojama i počeo da trlja svoju dugu plavu kosu, a zatim i lice. Pola sata kasnije kosa mu poprimi gotovo crnu, boju a lice boju čokolade. Istu boju sada su imale i njegove

ruke i grudi, bar onaj deo koji se video ispod košulje.

Tako »prefarban« Tabasko Pit nastavi laganim hodom ka luci.

Filip Marten je brzo zaspao. Ali, tek što je mir zavladao u maloj kolibi, vrata se otvoriše. Filip u daljini ugleda čamac na čijem je pramcu goreo veliki fenjer. Ispod samog fenjera kezilo se lice onog glavatog crnca. Jeziv osmeh unakazio je ionako ružno lice.

— Dobro veče, doktore Marten. Očekivali ste me, zar ne? Vi znate da ste u mojoj vlasti, a znate i šta vas očekuje. To je ovo? — škripavim glasom pitao ga je Gaben.

Filip htede da vikne, da potrči — ali noge ga nisu slušale. Odněkud se pojavi crnac divovskog rasta, noseći pod miškom mrtvački sanduk. Filip je i dalje uporno pokušavao da bar zakorači, sakrije se — ali, nije uspeo da se pomeri. Već sledećeg trenu našao se u mrtvačkom sanduku, a minut kasnije oseti kako sanduk klizi u duboku, usku raku. Poklo-

puc je bio zatvoren, ali on kroz uski otvor pokriven staklom uspe da vidi nacereno lice Piera Gabena.

Vrač mu se smejao.

Filip kriknu i skoči iz kreveta. Čelo mu je bilo mokro od znoja. Brzo pogleda na onu stranu na kojoj je do maločas ležala Žana Kamber.

Telo je bilo skriveno svilenim prekrivačem.

Iznenadna lupa na vratima trže mladića. On siđe s kreveta. U tom trenu vrata odleteše pod udarcima nogu, i u njihovom okviru ukaza se orijaška prilika Gi Paskala. Crnac je u ruci držao pištolj. Kraj njega se u malu sobu progurao još dva policajca u uniformama.

Mladić ustuknu i pade na krevet. Istog časa pod rukom oseti nešto lepljivo i vlažno. Spusti pogled i uzviknu od iznenađenja.

Prsti su mu bili crveni! Krv!

On skoči sa kreveta i približi se zidu.

Gi Paskal priđe krevetu i podiže pokrivač. Istog časa pred mladićevim očima ukaza se nepoznato žensko telo. Telo

je bilo nago — i bez glave. Odsečena glava ležala je dvadesetak centimetara dalje skrivena jastukom.

— Doktore... Marten ako se ne varam? Mislim da se nalazite u prilično nezavidnoj situaciji — začu mladić glas sa trema.

Priđe vratima i zastade bez daha.

Onaj glavati Crnac čiji je lik prvi put video u džungli Amazona, a zatim u nekoliko snova — sada je stajao na metar-dva od njega. Na sebi je imao uniformu.

— Vi... ko ste vi? — jedva čujnim glasom upita mladić.

— Doktore, nemojte mi reći da me ne prepoznajete. Mi se znamo već duže vremena, zar ne? Ja sam čovek iz vaših snova. Ja sam vaš gospodar. Videli ste svoju budućnost u snovima, ali to nije ništa pred onim što vas tek očekuje — ceo se Pier Gaben.

— Ali zašto... zašto ja?

— Zašto? Pa, znate vi to, zar ne? Došli ste ovde da njuškate. Interesuje vas prašak za... kako vi kažete zombifikaciju. E, moj doktore, to je

magija... NAŠA magija. Vi civilizovani ljudi sa tim nemate ništa. Ko pokuša to da otkrije osuđen je na smrt... odnosno na nešto još gore. JA ću vam pokazati u šta ste se uvalili. Pokazaću vam šta je moć vudu magije. Videćete ko je Pier Gaben, najmoćniji vudu vrač u ovom kraju. Skupo ćete platiti svoju drskost i nepromišljenost. Vodite ga — naredi.

— Šta je sa Žanom... šta ste joj učinili? — povika Marten.

— I ona će dobiti ono što zaslužuje — dobaci Gaben i okrete mu leđa.

Filip Marten nije bio kukavica. Nije imao prilike da se bori, a kao mladi student bio je više povučen, mada se bavio košarkom i gimnastikom. Međutim, tog trenutka osetio je kako u njemu narasta bes i želja za samoodržanjem. On naglo tresnu policajca s leve strane, a onda nogom šutnu u cevnicu onog sa desne strane i istrže im se iz ruku.

Dok su se policajci snašli, on je već zamicao u šipražje koje je počinjalo iza kolibe.

Gi htede da pojuri za njim, ali ga Gaben zaustavi.

— Mislim da znam kuda će. Neka ga. Ionako ne može da nam umakne. Hajde da se obračunamo sa onom vešticom — reče i sede u džip.

Mladji Filip Marten je zaista imao samo jednu želju: da se što pre nađe sa starom Madlen Zober i da od nje zatraži pomoć. Zastao je za trenutak da proveri da li su gonio-ci za njim, a kada se uverio da ga niko ne prati, on počeo u luku da se vraća prema periferiji grada.

Gospođa Madlen Zober sedela je na pragu svoje trošne kuće i, zagledana u vatru kraj koje je tekla krv tek zaklanog petla, nešto mrmrljala sebi u bradu. U odsjaju vatre na tek prolivenoj krvi videla je samo njoj znane odbleske i znake.

Ono što je videla veoma je uplašilo. Bila je stara i nije se toliko plašila smrti koliko onoga što je smrt mogla da krije.

Sat kasnije ugledala je Filipa Martena kako, sav mokar

od znoja i vidno uzbuđen, uleće u njeno dvorište.

— Tetka Madlen... on je uhvatio Žanu... meni je pretio... ali sam uspeo da pobegnem. Treba mi... vaša pomoć — govorio je jedva dišući.

Stara crnkinja ga pomilova po mokroj kosi, a onda skinu — sa vrata neki drveni talisman.

— Drži ovo... zaštit će te bar neko vreme. Moraš da pođeš do sela i nađeš mog brata Mišela... svi ga znaju. On je vrač! Da, ništa me ne pitaj. On je moćan vrač... on poznaje vudu bolje od mene. Sad idi!

— A, Žana? Ko će njoj da pomogne?

— Njoj trenutno ne pretila opasnost. ON hoće tebe... i mene. Zato beži što pre. Selo je na zapadnom delu ostrva. Ako pođeš odmah, do sutra u podne bićeš tamo. Hajde... meni je suđeno ono što me čeka. Od toga ne mogu da pobegnem ili da se sakrijem.

Mladić zagrlj staru crnkinju, poljubio njenu sedu kosu, a on-

da se okrete i potrča u pokazanom pravcu.

Samo deset minuta kasnije Pier Gaben uđe u dvorište. Madlen Zober je bila potpuno mirna. Gaben joj priđe i zagleda joj se u oči.

— Ti znaš zašto sam došao, ženo?

Ona ga kratko pogleda i klimnu glavom.

— On je bio ovde? Kuda si ga poslala? Govori, bolje za tebe.

Starica obori glavu. Odlučila je da više ne otvori usta. Gaben je tu odluku pročitao u njenim očima i samo se grubo osmehnu.

— Uzeću ti dušu i zatvoriti je u krčag. Služićeš me kao i ostali do kraja sveta, znaš li to? — dodade Gaben i naredi Gi Paskalu da je povede.

*
* *

U podrumu zgrade policije osvetljenom sa desetak buktinja nalazila se gomila vernika i poklonika vudu magije. Opijeni snažnom drogom, čiji je sastav poznavao samo Gaben, njihali su se u ritmu koji su davali pljeskanjem i čekali da

se pojavi Gaben, žrtva i dželať.

Uskoro se pojavio ogrnut u crveni ogrtač sa perjanicom na glavi. Iza njega, kao hipnotisana, išla je Madlen Zober, a na kraju male povorke Gi Paskal.

Ogromni Crnac nosio je u rukama veliku, krivu sablju. Bila je to ritualna sablja za sečenje glava!

— Ja sam najjači... Meni niko ništa ne može... Ja sam gospodar života! — vikao je Gaben. — Ova žena je pokušala da mi se suprotstavi, a vi znate kako prolaze oni koji to pokušaju?

— Smrt! Smrt! Smrt!!!

Ovu reč gomila je ponovila nekoliko puta. Ućutaše kad je Pier Gaben podigao ruku.

— Da, smrt i večito zatočeništvo! — uzviknu vrač i ispod ogrtača izvuče glineni vrč išaran krvlju petla.

Gi natera staricu da klekne iznad panja, a onda stade sa njene leve strane. Gomila zaurla. Gi pogleda u Gabena. Ovaj je s ludačkim sjajem u očima posmatrao svoju žrtvu. Mrmljao je neke tajanstvene re-

či, a onda kleče kraj ženine glave. Prosto joj se upio u pogled. Kada je bio siguran da je sasvim ovladao njenim duhom, on dade znak Gi Paskalu.

Ogromni crnac podiže krivu sablju iznad glave.

Žamor utihnu. Oči gomile bile su prikovane za mutno, krivo sečivo. Sledećeg trenu strahovitom brzinom i snagom sečivo suknu nadole. Začu se tup udarac kad sečivo preseče vratne žile i pršljen, a onda se zari u panj. Telo starice klonu u stranu, a glava s otvorenim očima ostade na panju. Pier Gaben brzo zatvori glineni posudu i sakri je pod plašť.

Gomila ponovo urliknu u transu.

Njihov vrač... veza sa moćnim vudu bogom još jednom je pobedio. Još jednom je pokazao svoju snagu.

— Moja sledeća žrtva biće beli čovek. Da! Dobro ste čuli. On se usudio da me potraži, ovde, u mojoj kući — i platiće to kao i ova veštica! Sad idite kućama i čekajte da vas ponovo pozovem! — naredi i gomila poče da se razilazi.

Pier Gaben pređe u drugu manju prostoriju. Tu, na drvenoj polici, među drvenim maskama i samo njemu znanim amuletima nalazilo se dva desetak sličnih glinenih posuda kao što je bila ona koju je držao u rukama. U drugom kraju sobe nalazila se gomila lobanja. Na njen vrh on sada stavi i odsečenu glavu Madlen Zober.

— I tvoja glava će se jednog dana naći ovde, »dragi« moj doktore Marten. Polako dolazi kraj vaše bele dominacije na našim ostrvima, a jednog dana i Afrika...

Nije završio. Negde u njegovom mračnom umu nalazile su se vizije samo njemu znane. Te vizije polako je usađivao u glave svojih sledbenika.

*
* *

Filip Marten je već posrtao od umora. Sav izgreban, iscepanih pantalona i košulje, sa koje je jedan rukav visio iskidan na nekoliko mesta, zastade da povрати dah i proveri da li je na dobrom putu.

Na istočnom horizontu nazi-

ralo se rumenilo, a pred njim je štrčala velika strmina prekrivena gustim žbunjem i drvećem. Momak se izduva, a zatim novom snagom potrča napred.

Još čitav sat probijao se kroz gustiš pre nego što je izbio na vrh strmine.

Pod njegovim pogledom, u maloj kotlini, nalazilo se selo, ili, bolje reći, desetak čatrnja sklepanih od svega i svačega.

Još pola sata i on sav iscrpljen pade nadomak prvih koliba. Našla su ga deca koja su poterala koze na ispašu. Njihova graja privuče nekoliko odraslih i tako se Marten usko ro nađe pred čovekom koga je tražio.

Mišel Zober bio je stasiti pedesetogodišnjak, gotovo sasvim bele kose i tamnog tena. Bez reči je posmatrao belog mladića.

— Vaša sestra... tetka Madlen... rekla je da vi možete da mi pomognete — reče brzo Marten kad je došao sebi.

— Moja sestra Madlen je mrtva. Njena duša je zarobljena. Moć onoga ko te proganja sada je još veća. Svaki put

kad uzme nečiju dušu on postaje još jači, još moćniji. Kako da ti pomognem? — upita dubokim, prijatnim glasom.

Mladi lekar se trže. Kako je ovaj čovek znao da je Madlen Zober mrtva?

— Pitaš se kako znam da je Madlen mrtva, zar ne? — trže ga pitanjem sedokosi čovek.

Mladić samo zaklima glavom.

— Ona ti je rekla da sam ja vudu vrač... kao što je bila i ona sama. Dakle, znam tačno tren kada je izgubila dušu. Osetio sam to ovde — reče dotakavši prstima sredinu svog grudnog koša. — Hajde, uđi da nas dvojica popričamo unutra — pozva ga i uđe u mračnu kolibu.

Sledećih nekoliko minuta pričao je samo Marten. Rekao je sve. Na kraju reče da ga otrov koji koristi Gaben veoma interesuje i da može da bude od velikog značaja za nauku i pomoć ljudima. Kada je završio, on se zagleda u oči starog vrača.

— Da, ja znam kako se pravi otrov. Nisam ga nikada koristio. To je zlo za moj narod.

Pokazaću ti jednom kako se pravi, ali i sam moraš da mi pomogneš, inače neće vredeti.

Pošto se dobro odmorio, Marten odluči da se vrati u grad.

— Idi, potraži devojk. Ovde ionako nemaš šta više da tražiš. Od sudbine ne možeš da pobegneš. Drži ovu amajliju. Neka stalno bude uz tebe. Štitiće te od bola koji vudu vrač može da ti nanese. Ja ću se pojaviti kad bude trebalo. Hajde sad, pođi — reče mu sedokosi Mišel Zober pošto ga je ispratio daleko od naselja.

Mladić je osećao neku novu snagu u sebi, neku sigurnost. Sada se odjednom nije toliko bojao Gabene.

Nadomak Port-o-Prensa sačeka da se spusti mrak, a onda pođe u hotel u kome je odseo. Odluči da se dobro odmori, a zatim da potraži Leslija i sve mu ispriča. Nekako je verovao da će uz pomoć tog simpatičnog čoveka uspešno okončati svoju misiju.

*
* *

»Ako želiš da uništiš svog neprijatelja, onda mu se pri-

bliži. Pokušaj da ga upoznaš, čak mu postani i blizak — a onda, kad otkriješ sve njegove slabosti, lako ćeš ga savladati!»

Ta misao javi se u glavi ninde dok je sklanjao granje sa skrivenog džipa. Tamnu odeću opet je zamenio farmerkama i lanenom košuljom, a duguljastu torbu sa oružjem opet je spakovao na sigurno mesto. Samo, ovog trenutka je imao dva neprijatelja: jedan je bio gangster i trgovac drogom, a drugi je bio tajanstveni vudu vrač.

Kome prvo da priđe? Sa kojim da reskira?

Odluči da to bude šef policije, Pier Gaben. Sa njim će najlakše uspostaviti kontakt. Dopustiće mu da ga »uhapsi«, videće izbliza šta može taj tajanstveni čovek, a onda će znati šta treba da preduzme.

Zato odluči da se vrati u hotel i ostalo prepusti šefu policije.

Nekome bi se ova odluka učinila u najmanju ruku nerazumna, ali ninda je dobro poznavao svoje sposobnosti.

»Najkraći put nije uvek naj-

bolji put, ali može da bude efikasan«, govorio je nekada davno njegov učitelj.

Uostalom, u to se ninda toliko puta do sada lično uverio. Zato više jednostavno nije razmišljao o donetoj odluci. Pitao se šta sada rade Sumiko i Tabasko Pit? Verovatno su već stigli do obale SAD. Bar o njima neće morati da brine.

U hotelu je proveo noć, a izutro ga »probudi« lupa na vratima.

»Znači, saznao je da sam ovde«, pomisli Leslie i mirno otvori vrata.

Gi Paskal je stajao pred njim s revolverom u rukama. Bez reči mu pokaza da krene i Leslie poslušao. Odlučio je da mirno odigra igru do kraja.

Susret sa Pierom Gabenom bio je baš onakav kako je i očekivao. Šef policije osećao je svim bićem da pred njim stoji čovek neobične mentalne snage i fizičkih sposobnosti. Znao je to već od prvog susreta. Nešto u njemu nije mu dozvoljavalo da ga jednostavno ubije. Želeo je da sazna šta je to u glavi belog stranca? Kakvu magiju on poznaje kad

ON, veliki vudu vrač, oseća uznemirenost u njegovom prisustvu.

— Da li znate zašto ste uhapšeni? — upita ga Gaben pošto naredi svima da ga ostave samog sa strancem.

— Ne, A, da li vi znate zašto ste me uhapsili? — uzvratila Leslie.

Nastade tajac. Leslie oseti kako Gaben pokušava da prodre u njegove misli. Gotovo je osetio fizički bol od tog pokušaja. Skrete pogled i počeo da se koncentriše. Uskoro njegova mentalna moć počeo da se manifestuje. Ovog puta Pier Gaben ustuknu i prinese ruku čelu.

Posle ovog prvog mentalnog okršaja Gaben upita, pošto je povratio ravnotežu.

— Ko si ti... čoveče?

— Čovek. Turista. Stranac.

— Ti... nisi običan čovek. Ja to znam. Osećam.

— Ako ti tako kažeš. I, šta ćemo sad?

— Mogu da te optužim za ubistvo onih policajaca u luci i da te do kraja života držim u zatvoru.

— Jesi li siguran u to? Mi-

slim, jesi li siguran da sam ih ja pobio? Gde su svedoci, gde su leševi?

Gaben opet oseti kako posustaje pri svakom susretu sa čeličnim pogledom stranca. Još više se zapanji kad ugleda kako lisice same spadaju sa Lesliejevih ruku.

— Kako si to uspeo? — gotovo viknu Gaben i krene da dohvati revolver sa stola.

— Kako sam uspeo — šta? — upita Leslie koji je u međuvremenu veštim pokretom ponovo vratio lisice oko zglobova.

Gaben je bio zbunjen. Već ta nesigurnost koju je sve više osćao bila je znak da stranac treba što pre eliminisati. Kako?

Hapšenje? Ubistvo? Progon?

Ako ga uhapsi, moraće stalno da brine o njemu, a tu su i svakojaka iznenađenja.

Da ga ubije nije se usuđivao. Nešto u njemu jednostavno nije imalo hrabrosti da na to pristane. Da li je u pitanju bila Lesliejeva sposobnost sugestije ili nešto drugo — tek Gaben je odbacio ovu pomisao.

Ipak je najsigurnije ako opasnog stranca jednostavno protera sa ostrva i tako ga se reši bar za duži period.

— Ti znaš da mogu s tobom da uradim šta god hoću? E, vidiš, na tvoju sreću, mene čekaju važna posla i zato ću jednostavno da te proteram sa MOG ostrva. Putuješ odmah, makar zbog tebe iznajmili i avion. Jasno!

Lesli je ćutke posmatrao ne prijatelja. Iako je ova izjava šefa policije mogla da izgleda i kao povlačenje, znak nekakvog straha — ninda se nije zavaravao. Zato odluči da bude lukav.

— I sam sam želeo da što pre odem odavde. Hteo sam samo da se uverim da li je s mojim poznanikom, dr Filipom Martenom, sve u redu. Pošto ZNAM da je živ i zdrav, mogu mirno da pristanem na vaš predlog — reče pomirljivim tonom.

Nije mu promakla promena na Gabenovom licu kada je izjavio da ZNA da je Filip Marten živ i zdrav. Zato brzo dodade.

— Vi znate da se dr Marten

izvukao iz one nesreće? Zna-te, e pa lepo. Bojim se da bi vlasti iz SAD mogle da vam zagorčaju život kad bi se mladom naučniku nešto desilo ili da, ne daj Bože, nestane. Razumeli smo se?

Gaben zadržao disanje kako ne bi prasnuo. Ipak nije sasvim uspeo u tome.

— Stranče, ovo nije ni Panama, ni Nikaragva. Ovo je Haiti! Moja zemlja, i moj narod! Mi imamo svoje zakone i svoj život. VAS niko nije zvao da nam dođete i donosite svoju civilizaciju — žustro uzvra-ti Gaben ironično, naglašavajući reči »civilizacija«.

»I ne znaš koliko si u pravu. Samo, to bi bilo u redu da si ti ispravan momak. Ovak-o...« — razmišljao je ninda, a glasno samo upita kada može da krene sa ostrva.

Gaben brzo pozva svog pomoćnika, Gi Paskala, i izdade mu kratku naredbu koristeći se francuskim jezikom... koji je Lesli dovoljno poznavao da shvati naređenje koje je glasilo: stranac mora da napusti ostrvo makar unajmljenim avionom!

Na izlasku iz policijske zgrade, Leslie za trenutak ugleda Filipa Martena. Htede da mu mahne, ali mladić se okrete i pođe prema onom kraju grada u kome se nalazila bolnica za umobolne. Želeo je da se raspita da li je neko video Žanu Kamber.

Mladog lekara video je s prozora kancelarije i Pier Gaben i satanski se osmehnuo.

— Rekao sam ti da si moj! Ono što sam ti priredio u snu tek je početak. Osetićeš patnje o kakvim nisi ni sanjao. Uskoro... veoma brzo, uverićeš se ko je ovde pravi gospodar — tiho je govorio dok su mu oči brzo poprimale onaj čudni tamni odsjaj.

Gi Paskal bio je odličan vozač i policijski džip brzo je stigao na aerodrom. Pomoćnik šefa policije izvuče vezanog Leslija iz kola i gurnu ga u pravcu aerodromske zgrade. Retki prolaznici brzo su se izmicali u stranu propuštajući policajca i njegovog zatvorenika.

Lesli je mirno čekao da se ovaj cirkus okonča. Hteo je da Gabena i njegove ljude ostavi u uverenju da je zaista na-

pustio grad, a čvrsto je odlučio da neopaženo napusti letelicu i okonča posao.

Polu sata kasnije sedeo je na sedištu odmah iza pilotske kabine. Paskal mu skide lisiće tek kada su mlazni motori zaurolali. Istovremeno mu potuuri pištolj pod nos.

— Ne znam zašto te je šef poštedeo, ali, ako se vratiš, bilo kad — ovo ti ne gine. To ti obećavam — reče škripeći zubima.

Lesli mu se samo nasmeja u lice i okrete glavu na drugu stranu.

Međutim, čim su se vrata zatvorila i avion počeo da rula, on ustade i osmehnu se stjuardesi koja je obaveštavala putnike da se vežu, ugase cigarete i sprema za uzletanje. Sledile su informacije o vremenu na putu, o dužini leta i sve one pojedinosti uobičajene prilikom putovanja avionom.

Lesli brzo pređe do vrata koja su vodila u odeljak za teret i šmugnu neopaženo unutra. Začas se našao kod otvora iz kog su bili spuštani točkovi aviona. Brzo se spusti do

držača moćnih točkova i čvrsto se uhvati za metalni držač.

Avion lagano poče da uzleće istovremeno se naginjući prema površini mora. Bio je već na dvadesetak-trideset metara i zujanje najavi uvlačenje točkova. Siguran da ga budne oči Gi Paskala više ne vide, Lesli se otkači od metalnog držača i polete prema srebrnastoplavoj površini mora. U vodu je uleteo kao kamen. Pu stio je da potone do kraja, a onda snažnim zamasima krete ka površini.

Njegov poduhvat prošao je bez problema. Niko nije video šta je uradio, a mesto na kome se trenutno nalazio bilo je nekoliko stotina metara udaljeno od obale. Lesli zato mirno zapliva ka ostrvu.

Bio je siguran da će šef policije krenuti u akciju ma kakva ona bila. Osetio je to za vreme razgovora sa njim. Nešto im je svojom pojavom poremetio i bio je siguran da će sada i on i šef krijumčara droge reagovati na neki način. Kad se to desi, on će biti spreman.

*
* *

Filip Marten je čitav sat obilazio bolnicu za umobolne raspitujući se o Žani Kamber. Devojka kao da je u zemlju propala. Jedva je uspeo da sazna na kraju traganja da je doktorka tražila nekoliko slobodnih dana i da se već dva dana nije pojavljivala.

— Sigurno je onaj gad zatvorio — priznade najzad glasno svoje sumnje.

Odluči da s mesta krene u policiju i zahteva od Gabena da pusti devojku. Međutim, nije stigao daleko. Tek što se pojavio na vratima, priđe mu neki odrpanac i sa dlana mu u lice dunu nekakav sivo-beli prah. Odmah potom odrpanac pobeže što je brže mogao.

Filip prvo oseti jak nadražaj u nozdrvama i bol u očima, a onda poče da mu se muti. Htede da vikne, da pozove u pomoć — ali nije mogao da govori. Saplete se i pade preko desetak stepenika kojima se stizalo do glavnih vrata bolnice. Nekako ustade, a onda, teturajući, dok su mu se ruke i noge sve više krutile, krete

preko ulice. Pokuša da se uhvati za jednog prolaznika, ali ovaj uplašeno viknu i odgurnu ga.

Načinio je još nekoliko koraka. Onda htjede rukom da potraži amajliju koju je dobio od vrača Mišela Zobera. S gorčinom se seti da ju je jutros ostavio na umivaoniku dok se tuširao. Ponovo pade, ali ovaj put nije više imao snage da se pokrene.

Oseti kako se sve više guši.

Nije više osećao ni otkucaje sopstvenog srca.

»Gospode... on me je... otrovao... san će se ispuniti«, proleteše te strašne misli kroz mozak.

— Stranac je pijan! — povika neko.

— Ma kako pijan, ljudi, čovek umire — reče jedan sedokosi gospodin opipavajući mu puls.

Uskoro se pojavi džip sa dva uniformisana policajca. Brzo su ga pokupili i strpali na zadnje sedište.

Filip htjede da vikne, da kaže kako je živ — ali uzalud. Onda nemoćno sklopi oči.

Dvadesetak minuta kasnije

ležao je na stolu u policijskoj mrtvačnici. U prostoriji je bilo hladno. Na susednom stolu ležalo je unakaženo telo nekog momka. Filip oseti kako mu suze teku niz lice zbog nemoći. Nije mogao ni kapak na oku da pomeri, a kamoli ruku, nogu ili jezik.

Naglo upaljeno svetlo pogodi ga kao udarac, iako su mu oči bile sklopljene. Nije morao ni da ih otvori da bi prepoznao čoveka čiji glas ga oslovi.

— Dakle, doktore... sad si tamo gde sam ti i obećao da ćeš se naći. No, to je tek početak puta. Danas ćemo te sahraniti, a sutra, ili možda prekosutra, kad tvoja duša postane moje vlasništvo, iskopaću te i poslati gore u tvrđavu. Ha, ha, ha... Jadni, belče, nisi ni slutio da je tvoja nauka nemoćna pred mojom magijom. Zato ćeš i da patiš! — izrugivao se i istovremeno pretio Gaben.

Strašna mora se nastavljala. Samo, ovog puta to nije bio san.

Ovog puta vudu vrač je ispunio svoje strašno obećanje.

Filip je uspeo da otvori oči tek kada su ga u mrtvačkom

sanduku doneli na malo groblje. Nagnut nad njim, u lice mu se smejao Pier Gaben. Nije ništa govorio. Samo se bezglasno smejao. Onda dade znak i Gi Paskal poklopi sanduk. Tačno u visini očiju nalazio se mali zastakljeni otvor.

— Ne... nemojte... molim vas... sve ću da uradim... molim vas — jecao je mladić, ali nije bilo nikoga da ga čuje.

Drveni poklopac sanduka pri gušio je i taj poslednji, očajnički vapaj.

Onda zemlja poče da pada preko poklopca mrtvačkog sanduka. Sve brže i u sve većim količinama. Gomila zemlje pade i preko zastakljenog otvora i Filip Marten utonu u mrak.

Mislio je da će da poludi od straha. Hladnoća je postajala sve nepodnošljivija, a saznanje da se nalazi pod zemljom — ledila mu je krv u žilama.

Kraj... to mora da je kraj...

Jedna spodoba, koja je nekada bila čovek, skrivena iza jednog od retkih spomenika, posmatrala je sahranu živog čoveka. Bio je to Alen Odi. Scena koju je upravo propratio za neko vreme razbistrila je nje-

gov, na isti način pretrpljenim strahom, zamračeni um. Sačekao je da se policajci izgube, a sumrak postane još gušći. Onda pritrča grobu i rukama — navalj na još uvek rastresitu zemlju. Njegove ogromne, ogrubele šake radile su kao lopatice rovokopača. Pa ipak trebalo mu je dobrih dvadesetak minuta da skine zemlju s poklopca.

Filip nije mogao da poveruje očima.

Iznad njega smeškalo se nebo tek orošeno zvezdama. Oseti kako mu se i snaga vraća u telo. Pokuša da pokrene ruku i uspe u tome. Krlik radosti istrže mu se iz grudi i on svom snagom raspali po poklopcu sanduka. Daska puče i njegova ruka izlete napolje.

Svako drugi bi se preplašio da je video ovaj događaj. Međutim, Alen Odi znao je da iz sanduka ne izlazi nikakav vampir, već nesrećnik koji je samo zahvaljujući njemu izbegao strašnu sudbinu.

Nekoliko minuta kasnije Filip Marten bio je na slobodi. Sav se tresao, noge su mu klecale, a u glavi mu se još uvek

mutilo od otrova kojim je tog dana bio zatrovan.

Iznenada dunu prilično jak vetar, a oblaci, koji su do tada bili nevidljivi, počese da se gomilaju gonjeni vetrom s daleke pučine.

Takva pojava nije bila ništa nova za područje Kariba, ali nekadašnji učitelj shvati to kao poruku bogova, kao gnev vudu moćnika i bez reči šmugnu u mrak.

Shvativši da se približava ne pogoda, Filip požuri da nađe kakav-takav zaklon. Međutim, jedino utočište mogao je da nađe u maloj kapeli. Ne razmišljajući mnogo utrča unutra i šćućuri se u jednom uglu. U svakoj drugoj situaciji čitavo ovo mesto bilo bi mu u najmanju ruku neprijatno, ali posle onoga što je preživio sve drugo je bilo bezopasno i naivno.

Još dvojica ljudi tog trenutka potražila su zaklon.

Tabasko Pit ulete u prvu krčmu i, pošto je poručio obavezno pivo, odahnu.

Lesli Eldridž je bio pred jednim malim hotelom kad je naleteo vetar i odmah se sklonio. Nepogoda je mogla samo da

protutnji preko ostrva, a mogla je i da potraje koji sat. Nina da zato iskoristi i tu okolnost da se odmori, pa unajmi sobu i brzo se prepusti neophodnom snu.

*
* *

Enriko Kabral taman je napustio kabinu helikoptera, u pratnji dvojice elegantno obučeni ljudi, kad je fujukanje vetra pogodilo i naoko napuštenu staru tvrđavu.

Iskusni gangster odmah uoči da nešto nije u redu. Naime, u dvorištu je bilo više stražara nego obično, a među njima stajao je, s puškom u ruci, i njegov pomoćnik Pablo.

On prvo isprati goste u kuću, a onda pozva Pabla.

— Šta nije u redu? — upita kratko.

— Ni sam ne znam. Nestalo nam je devetoro ljudi, a niko ne zna ni kako, ni kad, ni gde su...

— Šta pričaš, čoveče?! Devetorica ljudi, jesi li normalan?! viknu Kabral, ali iznenađenji-ma kao da nije bilo kraja.

— I ne samo to — nastavi Pablo ne obazirući se na gnev

i galamu svog šefa. — Nestala su i dvojica ljudi dole sa polja, a neko je ubio deset nakaza koje smo dole držali kao strašila zbog radoznalaca — završi svoju priču Pablo.

— Roba?

— To je u redu. Ništa nije nestalo. Samo ljudi.

— Možda su pobegli, jesi li razmišljao o tome?

— Nisam, jer nisu imali razloga da beže, pogotovu praznih ruku. Da su pokušali da odnesu robu, ili da obiju sef u tvojoj sobi, to bih razumeo. Ovakoo...

— To nije dobro. Imamo važne mušterije. Obavesti Gabena da nam pošalje ljude. Poslaću mu helikopter čim prođe nepogoda. Moramo da se obezbedimo. Ovi Amreikanci kupuju svu zalihu koju imamo u skladištu. Obecao sam im bezbedan dolazak i povratak — i to je zakon. Idi sad i obavi to, a onda pripremi devojkice. I... neka spremite večeru za goste. Moramo da ih pridobijemo i za dalje poslove. Puni su para. Koliko sam uspeo da saznam, oni su gospodari Istočne obale...

Pablo požuri da izvrši naređenje. Dugo se mučio dok je radio-vezom uspostavio kontakt sa policijskom stanicom. Javio mu se Gi Paskal. Veliki crnac morao je dva puta da ponovi primljenu poruku i tek onda Pablo prekide vezu.

Tri najlepše devojkice iz priručnog harema Enrika Kabrala brzo su se oblačile i spremale da zabave važne goste. Ostale požuriše da pripreme hranu i velika pokretna bar-kolica.

— Ko bi rekao da se ovakva kuća nalazi u ovoj pustoši? — počeo jedan od gostiju da hvali Kabrala. Pravo da ti kažem, kada sam ugledao ruševine iz helikoptera, pomislio sam da si me prevario, da me dovodiš u neko gusarsko гнездо, ha, ha...

Njihov razgovor prekidoše četiri devojkice koje su na sebi imale kratke, svilene šorceve i tesne majice koje su više otkrivale no što su skrivale. One s osmehom priđoše muškarcima i počeoše da nude bogat izbor pića.

Dvojica Amerikanaca, navikli na lepe žene, ipak s odobrenjem klimnuše Kabralu.

— Ah, one su samo posluga. One PRAVE videćete za koji čas. Sam sam ih odao — po hvallu se Kabral.

Pošto su poslužile piće, devojke se povukoše.

Iznenadni zvuci sambe ispunili su odaju. Svetlo se priguši, a sa tri strane tri prelepe devojke, od kojih su dve bile kreolke, upadoše u sobu njišući se u ritmu sambe.

Pri samom pogledu na ta tri savršena tela koja su podrhtavala u ritmu bubnjeva, nudeći se prisutnima — palila su maštu gostiju. Ni sam Kabral, koji je inače bio veliki ženskaroš, nije ostao ravnodušan, iako je sa svakom od ove tri lepotice provodio noći i noći.

Dade znak Pablu i ovaj priđe. Neprimetno mu tutnu u šaku beli prah u celofanskoj kesici.

— Pre nego što probate one »poslastice«, možda biste želeli da šmrknete malo ovog »snega« — ponudi on goste.

— Huuu, ovo je carska roba. Svaka ti čast, Kabral — pohvali Kabrala njegov gost. — Ako je i ostatak ovakav, na-

pravićemo posao veka. To ti ja obećavam!

Kabral mu samo namignu, a onda dade devojkama znak da se manju igre i priđu gostima. Stariji Amerikanac odlučio se za rasnu plavušu, a njegov mlađi ortak za jednu od kreolki. Samo nekoliko minuta trajalo je upoznavanje, a zatim, kad je svetlo postalo još diskretnije, počese prave orgije. Dvojica gostiju nisu ni primetila kada je Kabral, u pratnji svog prvog čoveka, napustio prostoriju.

— Je li uspostavio vezu sa Gabenom? U redu, i Paskal će da obavi taj posao. U helikopter mogu istovremeno da smeste petnaest ljudi. Mislim da će to biti dovoljno. Samo, da nam opet ne pokupi neke dripce sa ulice? — zapita se Kabral.

Naime Gaben nije rado slao ljude iz svoje policijske stanice kada je Kabral tražio pomoć. On je potrebne borce »regrutovao« po zabitim kafanama Port-o—Prensa.

— Pripremi svu robu koju imamo, upakuj je, a spremi i pare iz sefa. Sutra ću da ih po-

nesem na obalu i stavim u banku — reče i vrati se gostima.

*
* *

Tačasko Pit brzo je praznio ko zna koju flašu s pivom, istovremeno proklinjući snažnu oluju koja je dostigla punu jačinu. Prestao je da psuje tek kada mu je prišla rasna crkinja i pružila praznu čašu, čekajući piće i poziv za društvo.

Pit prvo htjede da je otera, ali se predomisli.

— Što da ne. Kada je ovako vreme, onda niko ne želi da bude sam. Nego, reci, devojko, imaš li neki miran kutak u kome možemo na miru da popričamo i popijemo neku flašu?

Devojka jedva dočeka. Uhvati ga za ruku i povede iz kafe-ne.

Kada su zamicali iza zeleno obojenih vrata, on spazi policijski džip kako se zaustavlja ispred kafane koju je upravo napustio.

— Policija! Pih, samo su mi oni nedostajali pored ovakvog vremena — reče.

— Verovatno opet »regrutuju« momke za... devojka se

ujede za usnu. Zaletela se, i to pred nepoznatim.

— Kako regrutuju? Devojko, pa to su nekada radili u morinarici nekada dok su još vladali gusari na ovim morima.

— Ma pusti sad to. Hajde svuci se i dođi u krevet. Kunem ti se da ćeš brzo zaboraviti i na oluju, i na policiju — reče devojka i za tili čas smače tanku haljinu.

Pit se takođe nasmeja i brzo uskoči u krevet. Uskoro se uverio da je devojka majstor svog zanta. Uz sve to očigledno da joj se »polubeli« stranac svi deo, jer je u svoje zagrljaje osim znanja unosila sve više strasti i žara. Kao da je predosećala svaki Pitov pokret, čitala svaku njegovu tajnu želju — i reagovala je prva.

Čitav sat njih dvoje uživali su u ljubavnoj igri. U kratkim predasima Pit bi samo na momenat uspevao da se dočepa flaše i okrepi se.

Kada su se najzad umorili, on počeo da se oblači.

— Ideš?

U tom kratkom pitanju osećalo se i žaljenje, i seta, i želja.

— Pa, moram, devojčice. Oluja je prestala, a ja imam neka posla. U svakom slučaju, tvoj sam dužnik — reče vadeći iz džepa poveći svežanj novčanica.

— Vidim da imaš dosta para, a ja umalo da ti predložim da pođeš do policije. Znaš, oni regrutuju ljude, povremeno, za Bratstvo mrtvačke glave, i, kako sam čula, dobro plaćaju. Samo, tebi lova nije potrebna — reče devojka stavljajući novac u kartonsku kutiju koju je izvukla iz skrivene nupe u zidu.

— Kakvo je to Bratstvo lovanje... šta oni rade?

— Ma šta rade?! Šta rade lopovi i ubice?! Gore u planini imaju skrovište i polja koke... ali počela sam mnogo da pričam, a to ovde nije ni zdravo... ni preporučljivo. Ako opet želiš da me vidiš... znaš gde živim, i gde »radim«. Dođi, biće mi drago.

Pit je nežno poljubio, a onda, kad u njenim očima za tren ugleda tugu, povratio se i pljesnu je po zadnjici.

— Dobra si ti mala... stvarno DOBRA!!!

Devojka se nasmeja i krišom obrisa suzu iz ugla očiju.

Pokušavajući da što je moguće više obilazi i izbegava bare s vodom, Pit je razmišljao o »regrutovanju« i Bratstvu. To je verovatno i bio razlog što je Lesli ostao na ostrvu. Mora da je otkrio nešto u vezi sa tim lopovima i zato ostao...

— Onda bi najbolje bilo da se pridružim toj bagri. Tako će lako da se domognem oružja, a i naći će se blizu onog paklenog momka.

Čim je doneo odluku, on požuri prema stanici policije. Ni je morao da pita za posao. Čim ga ugleda, Gi Paskal ga pozvau rukom.

— Znaš da pucaš?

— Znam, bio sam u vojsci.

— Odlično, imaš priliku da zaradiš gomilu para. Hajde unutra da uzmeš oružje.

Desetak minuta kasnije, pošto je dao lažno ime, Pit prihvati tešku mašinsku pušku koja je više ličila na mitraljez nego na pušku.

— Evo ti šaržer municije za taj »top«! — dobaci mu policajac. Nikada se ne zna hoće li ustrebati.

— U pravu si, čoveče. Nikada se ne zna — uzvрати Pit dvo smisljeno, a onda krete sa ostalima.

Mislio je da će vožnja potrajati malo duže i iznenadi se kada stari vojni »dodž« stade već posle pola sata. Naredišim da se iskrcaju na jednoj poljani. Za trenutak je bio zbunjjen, ali kad vođe počеше da pale fosforne baklje, on shvati da pripremaju teren za sletanje neke letelice. I zaista, posle izvesnog vremena začu buku helikoptera.

* *

Čim je oluja utihnula, Leslie se probudi iz lakog, ali oknepljujućeg sna. Baci pogled kroz prozor malog hotela, a onda se osveži i napusti sobu. Brzo je zamakao u prvu sporednu ulicu, a onda, pruživši korak, krete prema periferiji grada.

Tamo je posle prve posete Kobrašlovom sklonštu sakrio džip i torbu s oružjem. Iako je išao i dugo i brzo, nije se čak ni zaduvao. Kratak san obnovio je njegovu gotovu neiscrpnu energiju i sada je bio spreman i za najveće napore. U

trenutku kada je pokrenuo džip njegov oštar sluh registrova buku elise helikoptera. Odmah se seti gde je već čuo taj isti zvuk. Uskoro je i ugledao signalna svetla na trupu letelice.

Helikopter je išao u istom pravcu u kome je i sam nameravao da krene.

— Ovog puta nećeš mi umaći — promrsi Leslie.

Konačno stiže do istog onog mesta na kome se zaustavio i prethodnog dana. Opet prikriva vozilo, a odeću zameni svojim ninđa kostimom. Ovog puta pažljivo je rasporedio čitav arsenal šakena, šurikena, malih noževa za bacanje, eksplozivnih kuglica i otrovnog praha — suzavca. Na kraju za pojas zadenu valkizaši, a u korice na leđima uglavi katanu.

Moćni ratnik noći, borac nad borcima, sin noći — bio je spreman za sukob i sa samim đavolom.

Isto onako kako je oluja brzo naišla, tako su sada oblaci brzo, olakšani, žurili prema pučini. Uskoro se pojavi i blede mesec i obasja okolinu.

Ninđa je, lako kao divokoza

i brz kao srna, žurio uzbrdlicom.

Začudio se kada je posle dosta vremena stigao do poprišta borbe sa onim nesrećnicima — zombima, i shvatio da tela i dalje leže na istom mestu.

— Pašćeš mi šaka — obećavam ti to — procedi ninđa misleći na Piera Gabena. — Platićeš mi... osetićeš na sopstvenoj koži šta može magija... pre nego što te ubijem. Nateraću te da vrištiš kao svi oni jadnici koje si uništio... nateraću te da izludiš pri susretu sa sopstvenim zlom...

On, koji je retko kad gubio kontrolu i prepuštao se emocijama, sada se nadimao od besa. Mogao je da shvati i lopove, i ubice i preprodavce droge. Sve! Ali, ovo je bilo od svega toga zajedno mnogo gore.

Išao je po sećanju, ali nepogrešivo. Do zida tvrđave stigao je sa iste strane kao i juče. Zastao je da oslušne. Mir koji je vladao gore na platou mogao je da bude i varljiv. Ninđa zato poče bešumno da se penje opipavajući svaki kamen za koji se hvatao, ne želeći da

reskira i napravi buku čupanjem nekog od kamenova iz ležišta. Pa, i pored sveg opreza, za desetak minuta našao se na samo pola metra od vrha zida.

Ponovo je zastao i oslušnuo. Bio je strpljiv. Neko bi se, u ljuljkan tišinom, prevario i na stavio put — ali ne i ninđa. Oprezno je izdigao glavu iznad ivice zida. Istog trena začuo je razgovor dvojice ljudi.

— Jesi li bio ovde do sada?

— Nisam. Ko živi ovde? Šta se ovde radi?

— Nemam pojma. Ja već treći put dolazim ovamo, ali nikada nisam kročio dalje od ovog dvorišta. Oni imaju svoje stalne ljude. Mi smo tu samo kada treba nešto da se obezbedi. Samo, isplati se. Prošli put dobio sam čitavih trista dolara za jednu noć.

— Baš me interesuje šta li kriju unutra. Mora da je nešto važno... a mora i da su bogati. Helikopter, pa pare koje nama daju... pa ovo ovde...

Čovek nije stigao da završi svoje glasno razmišljanje, kao što nikada neće dočekati da potroši pare koje su mu obe-

ćali. Nož u levoj ruci neumoljivog ninđe se vnu kroz mrak i jednim potezom preseče grkljan stražaru. Ninda nije okrenuo glavu da proveri rezultat svog poteza. Odmah se okrenuo na vrhovima prstiju i sjurio nož ravno u srce drugog, strahom paraliziranog momka. Ovog puta nije se potrudio da ukloni tragove svog prisustva. Znao je da će ubistva izazvati paniku, ili bar pometnju, među gangsterima, a onda će i on lakše da se kreće i efikasnije deluje.

Stajao je neko vreme čekajući da se pojavi još neko — i sačekao je. Jedan od ljudi iz stalnog sastava Bratstva mrtvačke lobanje krenuo je pravo prema njemu.

— Hej ti, gde ti je pantner? Rekao sam da neprekidno budete zajedno! Govori gde je onaj drugi... čekaj... kakvo ti je to ode...

Šuriken zviznu kroz vazduh i prosto se zalupa u slepoočnicu Kabralovog momka. Ninda iščupa šuriken i nastavi brzo prema drugom kraju dvorišta. Taman je stigao do ugla zgrade kad vika sa strane na ko-

joj je maločas bio najavi da je neko od ljudi otkrio uljeza.

— Hej ... neko je ubio stražare... jezivo... oni su...

Pokriven izbočinom na zidu, ninda je posmatrao efekat. Ljudi su bili zbunjeni — ali samo za tren. Onda odnekud sa krova kuće zatresta mitraljez sipajući olovo po čitavom dvorištu. Istovremeno se upali i snažni reflektor.

— Prekini paljbu! Prekini! Sačekaj da vidiš u koga pucaš, budalo! — zaurla Pablo koji je već na prvi znak uzbu-
bune izleteo u dvorište.

Jedan od njegovih ljudi dotrča i obavesti ga da je jedan od najamnika zaklan, a drugi proboden nožem.

— Obojica su ubijena stručno. Samo sa po jednim udarcem — reče na kraju

— Ali, kako do đavolla? Kuda je došao? Nije mogao da doleti. Jedino...

Pablo nije završio rečenicu. Pođe do mesta na kom su ležali pobijeni najamnici i baci pogled preko zida. Da, vešt momak, ili više njih, mogli bi da se popnu uz zid tvrđave. Samo, takvih nije bilo u Port-

o-Prensu, a ni na čitavom ostrvu.

»Amerikanci! Da nisu oni tajno pozvali svoje momke?«, sinu mu kroz glavu. U svakom slučaju da i o ovoj mogućnosti obavesti Kabrala.

— To bi moglo da bude u igri da ja nisam siguran u momke. Drugo, oni čak nisu ni znali da li letimo za Jamajku ili Haiti. Čisto sumnjam da i sada znaju na kome su ostrvu — uzvratiti Kabral. — Idi i sredi napadače. Ja ću do gostiju. I još nešto, Pablo: neka helikopter bude spreman. Kad vidiš da mu se približavam, potrudi se da me stigneš. Ti, bez obzira na sve, ideš sa mnom.

Pablo se osmehnu. Znao je da ga Kabral cení, ali da mu je toliko stalo do njega...

— Ne brini, gazda. Srediću napadača. Ti brini o parama i poslu.

Međutim, bilo je to lakše reći nego učiniti. Da je znao ko mu je protivnik, ne bi tako olako obećavao njegovu smrt.

Tabasko se muvao po dvorištu s druge strane kuće. Čim je čuo znak za uzbunu, oseti uzbuđenje. A kad odjeknu i ka

rakteristična eksplozija nindinih kuglica, on se osmehnu.

— Znači tu si, ortak... zabava je počela — reče poluglasno i potrča na drugu stranu dvorišta.

Tamo je naleteo na desetak naoružanih ljudi koji su unezvereno gledali na sve strane.

Svetlost reflektora sistematski je prelazila dvorištem.

— Nigde nikog. Kako je to moguće? — javi se jedan bradonja.

Istog trenu zakrklja i sruši se na kamenom popločano dvorište. Ljudi prvo ustuknuše, a onda mu priđoše. Iz vrata mu je tek centimetar-dva virio čelični šaken.

Ninđa baci još jednu eksplozivnu kuglicu levo od sebe, a zatim, koristeći se senkom, pojuri usred gomile okupljenih najamnika. Niko ga nije primetio dok nije bilo kasno.

Sa katanom u jednoj i vakizašijem u drugoj ruci, ninđa poče svoju igru smrti. Bio je neuhvatljiv i za oko i za misao.

— Tamo... osvetli... pucaj! — naredi Pablo svom mitraljescu.

— Ali... Pablo, pa tamo su naši...

Snažan šamar pogodi čoveka i Pablo sam dohvati dršku moćnog oružja.

Tabasko Pit je video ninđu samo za tren i odmah se povukao. Izgovorio je samo jednu reč na japanskom i time sebi obezbedio život. A kada je Pablo zapucao na gomilu, on baci pogled na ninđu koji istog časa nestade iz kruga svetlosti. Pit po sevanju koje je dolazilo iz cevi mitraljeza otkrio ožilj, a onda brzo stavi jedan od velikokalibarskih metaka u donju cev svog oružja.

Snažan pucanj pokri sve ostale detonacije, a eksplozivno zrno jednostavno raznese i Pabla, i njegovog čoveka i mitraljez.

— Ortak, s ove strane si bezbedan — okrete se Pit i reče u mrak.

Ninđa ga je čuo, ali ništa nije rekao. Pojuri prema kući i za tren oka nestade u unutrašnjosti prolejevši kroz jedan otvoreni prozor. Još dok je leteo kroz vazduh ugleda jednog momka kako poteže ogromni »kolt 45«. Ninđa hitnu

vakizaši i jednostavno zakuca gangstera za orman ispred koga se gangster našao. U samrtnom grču momak uspe da ispalji jedan hitac, ali u plafon. Međutim, bila je to opomena onima unutra.

Dvojica gangstera iz Amerike uspaničeno pogledaše Kabrala.

— Šta je sad ovo? Rekao si da si ovde bezbedan, da niko ne može ni da ti priđe, a kamoli da te napadne. Ako se ne varam, pucnjava je sve žestća? — upita stariji gangster.

— Ništa ne brinite. Imamo neke nepredviđene teškoće, ali moji ljudi će se brzo pobrinuti za sve. Tim pre što, izgleda, imamo posla samo sa dvojicom — trojicom protivnika — umirivao ih je Kabral.

Međutim, ni sam vođa bande prodavaca droge nije bio mnogo siguran u ono što je upravo rekao. Kada negde u hodniku, nedaleko od sobe odjeknu rafalna pucnjava on se zabrinu. Priđe jednom ormaru i iz njega izvadi nov novčijat »uzi« velikog kalibra. Proveo šaržer, a onda proviri kroz odškrinuta vrata. Uspeo je da

vidi jednog od svojih ljudi kako uzmiče držeći obema rukama stomak iz kojeg su kuljala creva. Čovek načini još korak-dva, a onda se sruši na pod. Kabral jedva proguta kneđu koja ga gotovo uguši. Oseti kako mu se istovremeno povraća.

Kabral potrča kroz hodnik i nestade kroz otvor u zidu koji se tu pojavio kada je pritisnuo jedan od ukrasa na reľjefu. Hodnikom dugim tek desetak metara brzo je stigao do onog dela dvorišta u kome se nalazio helikopter. Gangsterskom vođi nije bilo važno čak ni to da li je pilot na svom mestu ili ne. I on sam znao je da upravlja letelicom. Nije mario ni za nekoliko desetina kilograma kokaina, ni za nekoliko stotina hiljada dolara koji su ostali u sefu u njegovoj privatnoj sobi. Imao je on para više nego što bi mogao da potroši u narednih sto godina. Sada mu je bilo najvažnije da se izgubi sa ovog mesta koje je sve više ličilo na pakao.

Ninđa se iznenada pojavi pred dvojicom gangstera iz SAD. Njegova pojava delova-

la je kao grom iz vedrog neba. Okrvavljeni samurajski mač u njegovim rukama bio je strašan kao sama smrt.

— Ninđa... otkud on ovde?
— promuca mlađi gangster, koji je očigledno gledao dosta filmova o nindama.

— Mi... mi nismo oдавde... mi — poče da muca stariji gangster i istovremeno uz krik polkuša da dohvati pištolj iz holstera prebačenog preko naslona fotelje. Ninđa mu dozvoli da dohvati oružje, čak i da ga repetira, a onda kratkim zamahom hitnu na njega mač. Oštro sečivo lako probi grudni koš i zari se u telo sve do elipsastog branika. Gangster ispusti dršku pištolja, a onda, s velikom mukom i uz očigledno nepodnošljivu bol, poče da izvlači sečivo iz svog tela. Možda bi u tome i uspeo da ga smrt nije pretekla.

Tek tada devojke počese da vrište. Ninđa ih umiri jednim pokretom ruke, a onda napusti prostoriju.

Iznenadna tišina koja je zavládala dvorištem privuče njegovu pažnju. On brzo iskoči

kroz jedan od prozora i zasta-
de.

Odněkud iz tame u dvorište
je prosto kuljala reka živih
mrtvaca. Bilo ih je više od pe-
deset. Naoružani najamnici i
gangsteri ukopali su se od iz-
nenađenja i straha. Zombi su
zaista izgledali zastrašujuće.
Tiho mrmljajući, kretoše ka
naoružanim ljudima.

Tabasko Pit koji je krenuo
za nindom, sada je stajao na
nekoliko koraka od njega i sam
presečen pojavom zombija.

— Majko božja... šta je o-
no? — izusti zapanjeno.

Najamnici i gangsteri podi-
goše oružje i zapucaše.

Jezivi krici, krkljanje, za-
pomaganje i smrtnički ropci
preplaviše dvorište. Obračun je
trajao tek nekoliko minuta —
a onda zavlada teška, mrtva
tišina.

Tada vazduh zapara huka
motora i elise helikoptera.

Ninda se okrete odmerava-
jući razdaljinu, spreman da
pojuri i smrtonosnim skokom
dohvati stajni trap helikoptera
koji je polako hvatao visinu.

— Pusti ga, ortak, on je
moj — javi se Tabasko i po-

kaza nerazdvojnomo prijatelju
tešku pušku. Ubaci u magacin
dve patrone, a onda mirno na-
nišani.

U tom času snažna eksplo-
zija istrže Kabrolu komandnu
palicu iz ruku. Elisa zazvižda
još jednom, a onda letelicu po-
godj još jedan eksplozivni kur-
šum velikog kalibra. Ovog puta
bio je pogođen rezervoar.

Još snažnija eksplozija za-
grme kroz noć, a veličanstve-
na narandžastocrvena kugla po
lete ka nebu.

Bio je to kraj moćnog kra-
lja kokaina sa Haitija, Enrika
Kabrala.

— Tako, sada sam naplatio
svoj deo. Hej, Les, nisam sti-
gao ni da ti kažem da me je
onaj tamo — tu pokaza na
ostatke dima u vazduhu — u-
najmio da ga noćas i još ne-
koliko dana čuvam i obezbe-
đujem. Ha, ha, ha...

Ninda se nije smejao. Nje-
gov pogled počivao je na go-
mili nesrećnika koji su kao sta-
do stajali u dnu dvorišta.

Nekako su shvatili da čovek
u crnom nije njihov neprija-
telj. Onog drugog su gledali

kako puca u helikopter, te ni on nije mogao da bude neprijatelj. Zato su sada stajali mirno i čekali.

— Šta ćeš sa njima? — upita Tabasko Pit.

— Voleo bih da znam. No mislim da će njima pomoći stići onog trena kada budem sredio šefa policije. Hajde, objasniću ti usput.

Još jednom su ušli u kuću. Leslie je brzo pronašao način da prodre u sobu sa kokainom i reče Pitu da mu pomogne. Izneli su sav kokain nasred dvorišta i zapali ga. Onda se ponovo vratiše u kuću.

Leslie pretraži ostale prostorije. Začas je u sobi Enrika Kabralla pronašao sef. Jedna eksplozivna loptica bila je dovoljna da mehanizam popusti. Pit zviznu kad vide uredno složenu gomilu zelenih novčanica. Upitno pogleda Leslija, ali ovaj samo odmahnu glavom.

— Tako sam i mislio. Kada idemo? — upita Pit.

— Kad se razdani Nema razloga da se lomamo noću niz planinu. Onaj kog tražim će kaće u svojoj jazbini. U to sam bar siguran — uzvрати Leslie.

*
* *

Eksplozija helikoptera nije se čula u Port-o—Prensu, ali je Pier Gaben sa prozora svoje kancelarije samo za tren ugledao plamenu loptu na nebu. Nije bilo sumnje da se eksplozija dogodila na terenu na kome je bila tvrđava. I još nešto: njegov natrprirodni um osetio je da je nešto krenulo naopako. Zato odluči da se prvo obračuna sa dr Martenom koji je na volšeban način uspeo da umakne iz groba.

Filip Marten je po stoti put proklinjao sebe i svoju lakomisljenost. Bio je siguran da ga Gaben neće više tražiti, a najmanje da će to uraditi u hotelskoj sobi. Međutim, gorko se prevario.

Sada je zapao u tešku apatiju. Slutio je da će vračeva osjeta sada biti još strašnija, a on nije više imao ni snage ni volje da mu se suprotstavlja.

Pojavu strašnog vrača dočekao je s nekom mešavinom straha i olakšanja. Nadao se da će vrač u svom besu preterati i ubiti ga. To bi za namučenog momka bio pravi spas.

— Opet si moj, doktore. Zar si stvarno verovao da možeš da mi umakneš? Crve bedni, meni NIKO ne može da izmakne. Niko! A sada da vidim kako urlaš od straha. Hajde.

Phillip Marten prvo ga pogleda s čuđenjem, a onda poče da se smeje. Međutim već sledećeg trena osmeh mu se zalledi na usnama.

Gaben se okrete i zaustavi pogled na oštroj gvozdenoj šipki koja je ležala na stolu kraj zida. Njegove oči počеше da plamte dok je mmljao neke nerazgovetne i nerazumljive reči. Šipka se uspravi a onda lagano poče da lebdi u vazduhu. Vrač se okrete Martinu i nasmeja se.

— Dakle?

Phillip Marten je ćutao. Samo jezikom pređe preko suvih, ispucalih usana.

Gaben se ponovo okrete prema šipki i ona poče da se približava vezanom mladiću. Doktor Marten nije verovao sopstvenim očima.

— Ne... ne... to nije... to je nemoguće! — kriknu.

— Nemoguće? Zašto? Zato što se ne slaže s tvojim poimanjem mogućeg? Zato što o tome ništa ne piše u tvojim knjigama? Zato što i ne slutiš kakva je moć vudua? Evo, da te uverim — siktao je Pier Gaben.

Šiljata šipka sada je bila usmerena tačno među noge vezanog mladića. Kao da se malo pomerila hvatajući zalet.

— Neeee!!!

— Daaa! — zaurla Gaben i šipka se svom snagom zari tač-

no među noge prestrašenog mladića.

Ipak, nije bio povređen. Šipka se zabila u drveni deo stolice.

— Ti... prokleti zlikovče... samo da mogu da te dohvatim! — povika besno.

— Odlično, želiš da me napadneš. Pa ti si sjajan! Gotovo neverovatan. Sada vidim da se nisam prevario. Sa tobom mi nikada neće biti dosadno. A kada mi budeš dosadio, završićeš kao i oni — reče i pokaza rukom na tri reda glinenih posuda poredanih na policama na zidu.

Kao čarolijom, gvozdene veze oko zglobova na rukama i nogama se rastvoriše.

— Bio je slobodan. Oseti kako mu krv bolno nadire u utrnule žile i mišiće.

— Hajde, šta čekaš. Pokaži koliko si jak; BELČE!

Marten skoči sa stolice, zanesese se, ali brzo povratu ravnotežu i baci se na Gabena. Ovaj kao magla ispari pred njegovim očima, a onda ga dohvati s leđa. Podiže ga i kao džak baci na kameni zid.

Mladić urliknu od bolova. Pomisli da su mu sve kosti polomljene.

— Hajde... paži... vrišti... urlaj! Znaš da to najviše volim — likovao je Gaben.

Marten ustade s poda. Ma šta dalje doživeo, zakleo se sa-

mom sebi da više neće da pusti ni glasa od sebe.

Kidiasao je nekoliko puta bez uspešno. Samo jednom, za tren je uhvatio vrača i pokušao da ga sruši, ali nije mogao ni da ga pomeri.

Marten skoči i nasrnu još jednom i opet ga vrač tresnu o zid. Onda vrač naglo prekide da se smeje.

Osluškiavao je. Ne, nije ništa čuo. Osluškiavao je mozgom...

*
* *

Lesli je po ulasku u zgradu policije, prepustivši Pitu da se pobrine za velikog crnca i ostale policajce, obukao svoj kostim ninđe, a onda krenuo u podrum.

Koristeći hipnozu saznao je od Paskala gde se nalazi tajni prolaz i sada je već koračao memljivim hodnikom.

Odmah je osetio veliku količinu negativnog elektriciteta. Bile su to vibracije zla.

Ninđa načini još korak-dva, a onda se spusti na pod.

Telo mu zauze poziciju lotosa, a prsti se isprepletoše na određeni i samo njemu znani način.

Za sekund je postigao koncentraciju, a onda je sve više pojačavao. Njegov duh napusti telo i kreće kroz zidove podruma.

U prvim nekoliko ćelija našao je samo kosture i natrulle leševe ko zna kada i zbog čega zatvorenih i zaboravljenih jadnika.

U sedmoj ćeliji naiđe na lepu devojkicu. Bila je nepovređena, ali prestrašena i na kraju snage. Ninđina mentalna snaga počeo da budi devojkicu iz melanholije.

Žana Kamber se trže.

Šta se to dogodilo? Otkud odjednom to olakšanje, ta nada?

Ninđin duh nastavi dalje.

Kada je stigao ispred vrata, iza kojih se nalazio vudu vrač sa svojom žrtvom, duh zastade. Kao da je naleteo na struju visokog napona.

Lesli oseti jak bol u glavi. Pomisli da će pokleknuti. Sila sa kojom se sudario bila je neviđena i opaka. Veoma opaka.

Bilo je to oličenje zla.

Duh se brzo vrati u telo i ninđa uzdahnu. Pošto povрати psihičku ravnotežu, ustade. Brzo je stigao do ćelije, u kojoj se nalazila doktorka Žana Kamber.

Moćni mač iskovan pre nekoliko vekova čarobnim rukama nedostižnih majstora kovača kao od šale preseče lanac i katanac na vratima. Udarac nogom i vrata odleteše.

Žana Kamber uguši rukama uzvik. Nekako je osetila da joj od maskiranog ne pretili nikak-

va opasnost. Čak mu bez reči krete u susret.

— Krenite niz hodnik. Posle trideset koraka naići ćete na drvene stepenice. Kad stajete na poslednjoj, iznad vas će se otvoriti kapak. Tamo vas čeka moj prijatelj — objasni ninda.

— Ja... ja... bih vas molila da me ne ostavljate. A, moramo da pronađemo i njega. Molim vas... on mi je... ja ga... volim — reče jecajući.

Toliko ga je podsetila na Sumiko da odluči da joj usliši molbu.

— U redu. Idemo zajedno, ali slušajte me ma šta da vam naredim. Jasno? Bilo šta!

Devojka samo zaklimala glavom, spremna da skoči i u vatru i u vodu ako to maskirani od nje bude zatražio.

Uskoro se nađoše pred vratima pakla.

Ninda opet oseti jak bol u glavi i navalu negativne energije.

»Kad se sretneš sa velikom količinom negativne energije ili nabojima zla, pokušaj da ih upiješ u što većoj količini. Onda neka tvoj um postane kao glatka površina čistog jezera. Naboji zla odbiće se i pogoditi onoga ko ih emituje. Samo pazi. Ne reskiraj previše. To može da te uništi i psihički, a i fizički«, govorio mu je njegov

sensei pre toliko godina u Zemlji izlazećeg sunca.

Ninda još jednom sede ispred vrata i zatvori oči.

Isprepletani prsti bili su čvrsto stisnuti. Kažiprsti su kao vrh koplja bili upereni u drvena vrata.

Devojka htela nešto da kaže, ali se nije usudila. Povučela se do susednog zida i sede naslonivši se leđima na hladni kamen.

Onda vrata ispred maskiranog počese polako da se otvaraju. Već su širom bila otvorena, a maskirani je i dalje mirno sedeo. Devojka baci pogled kroz otvorena vrata. Ništa. Samo izmaglica i težak sladunjavotrući miris.

Ipak, nešto se pomerilo u prostoriji. Čula je i tiho ječanje. Njena profesionalna etika naterala je da ustane i vidi kome je potrebna pomoć. Bila je već kraj otvora vrata kad je maskirani uhvati za rame i zaustavi.

Bez reči je pomeri u stranu, a onda uđe.

Ninda je ušao zatvorenih očiju. Ono što će mu se suprotstaviti neće ni biti vidljivo. To je znao. Zato je i zatvorio oči, jer su mogle da ga obmanu.

— Pomozite mi... molim vas — dočeka ga glas Filipa Marte na koji je ponovo sedeo privezan za veliku stolicu.

Ninda je prepoznao glas.

Otvori oči za tren.

Bio je to doktor koga je upoznao. Brzo mu priđe i uz pomoć katane oslobodi ga veza. Mladić jedva zakorači prema svom spasiocu i posrnu. Pao bi da ga ne dočeka snažna ruka.

Uz pomoć svog spasioca uspeo je da stigne do vrata, a tamo ga prihvati Žana Kamber.

Sada su oboje, naslonjeni na dovratak, posmatrajući kako maskirani obilazi prostoriju, osluškuje, iščekuje...

Gaben je napao iznenada kao kobra. Stvorio se niotkud.

Jednostavno je doleteo kao velika ptica grabljivica. Teška batina u njegovoj ruci fuknu neslućenom snagom i svakako bi razmrskala glavu maskiranog — da to nije bio ninđa.

Magičnom brzinom katana napusti korice na leđima i pljoštice se postavi iznad teme na ninđe štiteći ga.

Ninđa iznenada stade. Mač je držao obema rukama ravno pred sobom, vrhom oborenim nadole. Zatvori oči i duboko udahnu vazduh.

Stao je i Gaben. Moćni vudu vrač nije bio naivan. Ovaj položaj njegovog protivnika svakako nije bio bez razloga.

Onda oseti kako mu se ninđina mentalna snaga duboko zari u nebranjeni mozak.

Bio je prevaren. Za trenutak je njegova pažnja popustila.

Pokušavao je da se otrgne, okrećući se na drugu stranu i prebacujući plašt preko glave. No, bilo je kasno.

Ninđa je drhtao od napora. Sva njegova duhovna snaga bila je sad pretvorena u užareni vrh koji je rovanio po mozgu vudu vrača. Tražio je njegovu tajnu... njegovu slabu tačku.

Imao je utisak kao da prelazi preko natrulog konopca razapetog između ivica ponora, ponora bez dna, ponora punog svih sila pakla i zla.

Onda oseti da postoji neko ili nešto čega se i strašni vrač plaši.

Ninđa ispusti vrača iz vlasti svog uma i baci kratak pogled po prostoriji. Ugleda veliki broj lobanja u uglu i police sa glinenim posudama. Simboli na njima bili su mu nerazumljivi, kao i likovi paganskih božanstava načinjeni od drveta.

Međutim, poznat mu je bio blesak u očima Piera Gabena.

Ninđa zakorači na tu stranu.

Gaben kriknu, a odmah potom brzo izgovori nekoliko nerazumljivih reči. Odnekud su nu plamen i ustremi se na ninđu. Ovaj hitro odskoči u stranu. Plamen je ponovo kidisao terajući ninđu sve dalje od gomile lobanja i polica sa onim posudama.

Strašni vudu vrač počeo da likuje. Tako mu je promakao

kratkij trzaj nindine ruke. Uspeo je samo da isprati let srebrne, čelične zvezde. Tren kasnije jedva od posuda pršte u nekoliko komada.

Neobična svetlost u obliku repa zvezde padalice izvi se iz posude, zastade za tren, a onda jurnu na Gabena. Udari ga posred grudi. Gaben jeknu i pade, no ipak uspeo je brzo da se pridigne.

Zarobljene duše... nepretvorena energija koju je vudu uspeo da zarobi koristeći se svojom magijom.

To je bila njegova snaga.

To je bila njegova tajna, a to će, znao je ninda, biti i njegova smrt.

U veličanstvenom luku izbegavajući gust snop plamena, ninda prelete gotovo ispod samog plamena i nađe se pred policama. Jedan zamah i katan glatko preseče prvi red posuda.

Svetleći snopovi uz nadljudske zvuke pohrliše prema Gabenu. Šef policije Pont-o-Prensa, moćni vudu vrač, ortak krijumčara droge, povijao se i posrtao pod tim naletima. Kosa je naglo počela da mu beli.

Koža na licu sve više je starija, sušila se i nabirala.

Ninda pollupa i ostala dva ređa i povuče se u stranu.

Pier Gaben, strah i trepet ljudi sa ostrva, sada je bio živa buktinja. Vatra je izbijala i

iz njega samog i ulazila u njega sa svih strana. Posrnu i, zaslepljen vatrom, nalete na gomilu lobanja.

Kosti se uskomešale a onda kao vrtlog počese da nestaju kroz iznenada načinjenu rupu u podu.

Zajedno sa njima nestade i moćni vudu vrač.

Tišina koja je zatim nastala bila je strašna. U vazduhu je još lebdeo miris vatre, sprženog mesa i neke čudne stvari.

— Je li... on... najzad... mrtav? — upita Filip Marten maskiranog.

Ninda nije znao odgovor. Sa mračnim silama se nikada ne zna.

— Saznaćemo i to. Uskoro. Idemo sada gore — reče i krenu ispred dvojice mladih.

Tabasko Pit odahnu kad ugle da nindju, ali nije rekao ni reč.

Sedam policajaca poslušno je sedelo na podu ne skidajući pogled sa Pita i njegove moćne puške.

— Šta sad? — upita Pit kratko, ali nije dobio odgovor od ninde.

Odgovor je stigao iz utrobe zemlje. Osetili su podrhtavanje poda, a onda potmullu tutnjavu.

— Ljudi... to je zemljotres! — povikaše dva policajca i, ne osvrćući se više na Pita i tešku pušku, potrčaše ka vratima.

No vrata gurnuta nekom ne

poznatom silom tresnuše im ispred nosa. Pod na kancelariji doskorašnjeg šefa policije počeo da puca, stvarajući sve veći otvor.

Onda, uz tutnjavu i gomilu zemlje i kostiju, Pier Gaben izgorelog lica i šaka, s pocepanom nagorelom odećom, ulete u sobu.

Devojka kriknu. Tabasko Pit opsova, a šćućureni policajci počeoše da se krste i mole.

Mirni su bili samo ninda i dr Filip Marten.

Ninda je nešto ovako i očekivao, dok je mladić odjednom osetio neku iznenadnu snagu.

Za tren mu se pred očima ukaza zlaćano tačkasto telo jaguara iz amazonske džungle. Zver ga pogleda umiljatim pogledom, a onda mu se baci na grudi. Ljudi uzviknuše, ali zver se pretvorio u dim i nestade u mladiću. Samo je ninda još uspeo da vidi kako se glava jaguara nakratko pojavljuje iz mladićevih usta, a onda i to nestade.

Mladić ustade i ispravi se u svoj svojoj veličini.

Kreštavi smeh izbi iz unakaženih usta vudu vraća. Jedva razumljive reči ispuniše sobu.

— Mene... ne možeš... tek tako... da uništiš... još sam jak. Još ću ti pokazati...

— Nećeš ti više nikome ništa da pokažeš — uzvratit mladić odlučnim glasom.

Osvrte se i ugleda stolicu sličnu onoj za koju ga je Gaben držao privezanog. Koncentrisa se i pogledom privuče stolicu. Gaben nije stigao ni da se pomeri, a već je sedeo na stolici nesposoban da načini i najmanji pokret.

Filip ugleda na stolu bodež izrađen od srebra sa lepo izrezbarenom drškom. Još jednom skupi volju i snagu i — nož se diže u vazduh.

Strah u očma Piera Gabena i pored sve unakaženosti i izopačenosti — bio je vidan.

— Rekao si kako uživaš da čuješ kad vrištim i molim za milost. Ja u tome neću da uživam — ali, ti ćeš ipak da vrištiš — reče.

Nož polete svom snagom.

Jeziv krik, koji nikako nije mogao da se pripiše ljudskom biću, zaori se kancelarijom.

Sledećeg trenutka srebrni bodež kao grom Pravde zari se u srce vudu vraća.

Još dok se njegovo nagorelo, unakaženo telo koprcalo na stolici, pod se ponovo otvori i Gaben zajedno sa stolicom nestade pod zemljom.

Još nekoliko trenutaka zemlja je podrhtavala, čuo se sve udaljeniji tutanj, a onda se mir i tišina ponovo vratiše.

— Sada je kraj... zar ne? — upita tiho Žana Kamber mladića.

Ovaj joj priđe i zagrlji je.

— Da, sada je sve gotovo. Nisam jedino saznao tajnu otrova vudu vračeva, ali saznaću i to. Ostajem ovde. Nego, da pitam nešto...

Naglo se okrenuo — ali, osim njega, devojke i još uvek skamenjenih policajaca nije više nikog bilo u sobi.

Potrča do vrata. Uspeo je samo nakratko da vidi siluetu maskiranog kako zamiče iza ugla hodnika.

— Hej... prijatelju... stani! — povika mladić, ali uzalud.

*
* *

Narednog dana, odmoran, obrijan i lepo obučen, Filip Marten, u pratnji prelepe doktorke Žane Kamber, siđe u trpezariju na doručak. Uzviknu od radosti kad ugleda Leslija kako u društvu Tabasko Pita mirno ispija čaj.

— Hej... gde ste, čoveče! Propustili ste nešto što se vidi samo jednom u životu. Ma kakvi! Šta ja to pričam. Jednom u hiljadu godina — počeo brzo da priča.

Sledećih pola sata Lesli je morao »iz prve ruke« da sluša šta je sve maskirani ratnik učinio, kako je uništen vudu vrač i kako je grad oslobođen surovog šefa policije.

— Nego, jeste li vi bili uspešni, znate na šta mislim? upi,

ta kad je završio svoju priču.

— Pa, može se reći da je akcija bila uspešna. Odeljenje je uspelo da razjuri gangstere, a drogu smo uništili. Mislim da bi ono skrovište gore na planini moglo da bude sjajan naučni centar. To bi mlada dama mogla da sredi kod gradskih vlasti. A, mislim da je gore čeka i povećana grupa pacijenata.

Lesli potom objasni da su našli na veliku grupu zombija.

— Sjajno, Žana, siguran sam da ćeš ovog puta biti uspešnija nego sa učiteljem Odijem, mislim sada kad je Gaben mrtav — ushićenim glasom reče Marten.

Tabasko Pit se nađe prema Lesliju i upita ga šta da im kažu za onu gomilu novca.

— Ako ga devojke nisu pokupile, neka sami odluče šta će sa njim — šapatom uzvratiti Lesli, a glasno dodade. — Sve što gore budete našli, možete mirne duše da prisvojite, jer ćete i tako sve to koristiti u humanu svrhu.

Istog popodneva Lesli i Tabasko Pit, pošto su uspostavili vezu sa Sumiko, pozvaše devojku da čamcem dođe do njih. Sridačno su se pozdravili sa mladom lekarkom i Filipom Martenom, a onda snažni motorji zagrmеше i čamac polete iz luke Port-o-Prensa.

U nekadašnjem skrovištu Enrika Kabrala pedesetak živih

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX

internacional

Gornji Milanovac Poštanski fah 69

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Vredna vezbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sport, stari) _____

tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 69, 32300 Gornji Milanovac

mrtvaca zbunjeno se šetkalo dvorištem. Osetili su kako se nešto dogodilo negde duboko u njima, ali još nisu znali šta je to. Kada su iste večeri ugledali dvoje mladih kako izlazi iz vojnog helikoptera, priđoše kao da od njih očekuju pomoć.

Žana Kamber je preko svojih veza brzo uspela da dobije pristanak da u napuštenoj tvrđavi počne istražvanja u vezi sa živim mrtvacima, a dobila je i helikopter sa pilotom da im bude na usluzi.

Pošto su smestili nesrećne ljude koji su imali šansu, bar deo njih, da se vrate među ži-

ve, dvoje mladih naučnika izađoše na prostranu terasu. Zagrljeni, gledali su u daljinu, tamo gde su iza izmaglice svetlucali gradovi istočne obale SAD.

— Siguran si da želiš da ostaneš ovde sa mnom? — upita Žana s nadom u glasu.

Filip je poljubi.

— Jeli ovaj odgovor dovoljan?

— Možda ako je to samo akontacija. Idemo unutra, pa mi to lepo ponovi... više puta...

Smejući se, njih dvoje nestadoše u unutrašnjosti kuće.

— KRAJ —

NARUDŽBENICA - NINBA

ŠANSA MESECA

Za čitaoce
časopisa

Ako propustite decembarski broj *CRNOG POJASA* nikada to više nećete moći da nadoknadite!

Zašto?

Zato što Vas u decembarskom *CRNOM POJASU* čeka VAŽNO SAOPŠTENJE koje nikada neće biti ponovljeno!

Zato što Vas u decembarskom *CRNOM POJASU* očekuje i VELIKA NAGRADNA ANKETA koja nikada neće biti ponovljena!

Zato što sve učesnike ANKETE očekuju 2 neponovljive super-premije i 90 nagrada! Ukupno 92 dobitnika za srećniju i mirniju '92 godinu!

Zato što decembarski *CRNI POJAS* donosi 3 super-kolor DŽEPNA KALENDARA 1992!

Zato što decembarski *CRNI POJAS* donosi 1 zidni super-kolor KALENDAR 1992!

Zato što decembarski *CRNI POJAS* objavljuje kompletne izveštaje o kompletnom prvenstvu Jugoslavije u karateu 1991!

Zato što decembarski *CRNI POJAS* donosi i kompletan WUKO-karate-kalendar do 2000. godine!

Zato što decembarski *CRNI POJAS* objavljuje obaveštenje za sve članove BRUS LI/NINJA KLUBA!

Zato što ...

Ako propustite decembarski *CRNI POJAS* nikada to više nećete moći da nadoknadite!

Decembarski *CRNI POJAS* - na svim kioscima!

BRUCE LEE

ZAUEK

JEDNA NARUDŽBENICA - TRI HITA

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUEK" je drugo izdanje rasprodane knjige "Originalni BRUCE LEE nunchaku". Objavljena je povodom, 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - Š. **SPECIJALNI PRILOG:** "Vežbajte i vi kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete o vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 (pet) ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "LETNJI NINJA-TRENING"

Šta vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda? Uz pomoć knjige "LETNJI NINJA-TRENING" to ćete moći. Kompletan ninda-škola po uzoru na legendarnog dr Masaaki Hachumija: ninda zagrevanje, ninda taidjucu tehnike, ninda borba bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...), borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, ninčake) ninda-odmaranje...

SPECIJALNI DODATAK: "Tajanstvene ninda veštine" (nevidljivost, hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, čari i veštine kunoici ninda-žene...)

HIT 3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog koga lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotreba ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige "Letnji NINJA-TRENING" ili knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno super-kolor poster NINJA - MASTER vredan čak 100 dinara!

POPUNITE CITKO - STAMPANIM SLOVIMA! NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige (zaokružite brojeve ispred knjige koje naručujete):

1. "BRUCE LEE ZAUEK" 300,00 dinara
2. "Letnji NINJA-TRENING" 300,00 dinara
3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" 290,00 dinara

Navedene cene (plus oko 15 din. za otkupninu koju uzima pošta) plaćate poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Ova narudžbenica važi
do 31. decembra 1991.

Nашu stalnu adresu ne ispisujete rukom
već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS
Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 NOVI BEOGRAD 27

SPORT

Telefoni: 032/714-163

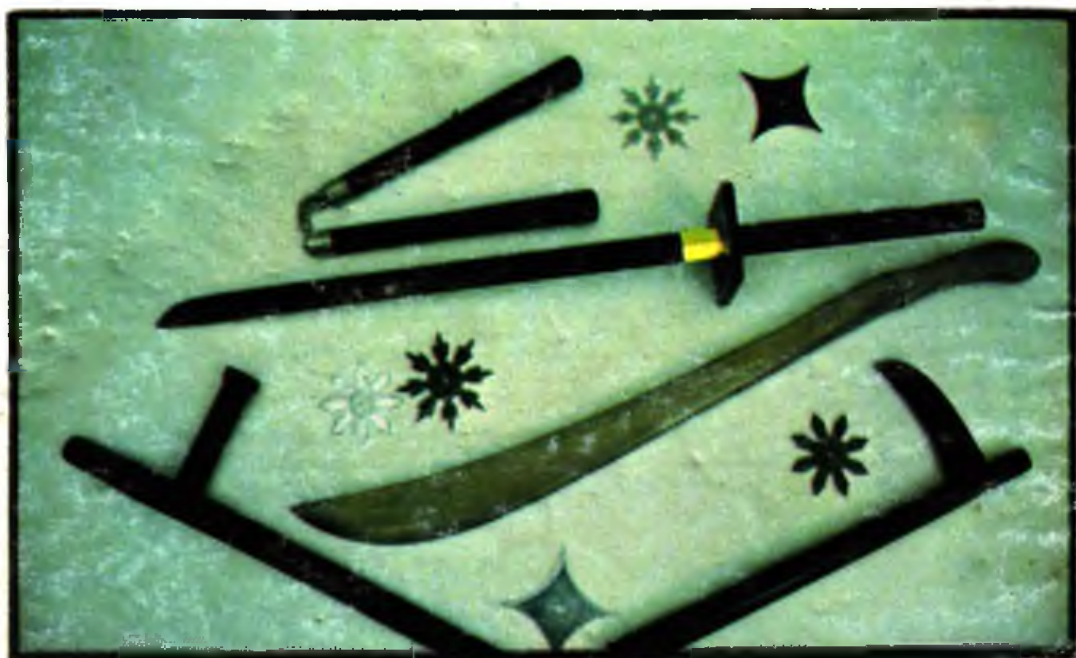
711-170

Telefax: 710846

MONTEX

Gornji Milanovac

**SPECIJALIZOVAN PROIZVOĐAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILAČKE VEŠTINE**

Narudžbenica na 96. strani

